

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALFRED BESTER

Kaplan! Kaplan!

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 41-2
William Blake'e Destek Dizisi – 1
Bilim Kurgu Dizisi – 1
Alfred Bester – Tiger! Tiger! 1955, 56
Türkçesi: Serap Şenkul Tezcan
1. baskı: Kasım – 1996
2. baskı : Mart – 2000

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamalı / Çetin Şan / Funda Önkol

Yayına Hazırlayan
Çetin Şan

Kapak Tasarımı
Murat "K." Bozkurt

Dizgi
Altıkırkyedi

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.
Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Klübü tribidir.
Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul
Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax : (0-216) 330 28 24

Alfred Bester

(1913, New York – 1987, Pennsylvania)

Alfred Bester, hukuk okurken yazdığı bir hikâyeyle bilim kurguya girdi. (*Broken Axiom* – 1939) 1942 yılına kadar on üç öykü daha yazdı; daha sonra DC Comics’lerde *Süperman* ve *Batman* gibi çizgi romanlarda çalıştı. 4 yıl boyunca çizgi roman senaryoları ve diyalogları hazırladı. Bir süre *Captain Marvel*’da çalıştıktan sonra radyoya geçerek *Charlie Chan* ve *The Shadow* gibi serilerde senaryo yazarı olarak çalıştı.

Hareketli senaryolar yaratarak geçirdiği bu yoğun dönemin ardından 1950 yılında yeniden bilimkurguya yönelerek altı yıl boyunca onu devler arasına sokacak eserlerini yazdı. 50’ler biterken *Holiday* dergisi için gezi yazıları yazmaya başlamıştı ve uzun süre boyunca derginin editörlerinden biri olarak çalıştı.

1974 yılında tekrar bilim kurgu yazmaya yönelen Bester, *The Computer Connection*, *Golem 100*, *The Deceivers* gibi romanların yanı sıra öyküler de yayınladı. Alfred Bester çok üretken bir yazar olmamasına karşın (1960 yılına kadar yalnızca 12 kısa öykü yazmıştı), yazdıklarıyla bilim kurgunun en büyükleri arasında yer alabilirdi. Alfred Bester’in 1953 ve 1956 yıllarında yazdığı iki roman; *The Demolished Man* ve *The Stars My Destination* (İngiltere’de *Tiger! Tiger!* adıyla basılmıştı) gerçek anlamda birer bilim kurgu başyapıtlarıdır. *The Demolished Man*’in basit bir konusu vardır; (sanayici Ben Reich bir cinayet işler ve en sonunda telepat dedektif Lincoln Powell tarafından yakalanarak, tedavi için bir dizi beyin yıkama operasyonuna tabi tutulur.) Romanı olağanüstü kılan ayrıntılar, kurgu ve anlatımdır. *Tiger! Tiger!* da tıpkı *The Demolished Man* gibi Jacobean intikam tiyatrosunun bilimkurgudaki karşıtıdır.

Amerika Bilim Kurgu ve Fantasy Yazarları tarafından Büyük Usta ünvanını kazanan Alfred Bester, tüm yaşamı boyunca bir New York’lu olmasına rağmen 1987 yılında Pennsylvania’da öldü.

Bilim kurgu alanında James Blish ve Michael Moorcock gibi iki ayrı ucta yer alan yazarları bile etkilemiş olan Alfred Bester, belki de farkında olmadan eski bilim kurgu ile yeni dalga arasında bir köprü kurmuş, her ikisinin de mihenk taşlarını oluşturmuştur.

kişisel toplantı notları . . .

I. /

Miami'de bir akşam. Herkesin kabul ettiği bir sıradanlıkla batan güneşin ardından karıncaların bütün ısrarlarına rağmen ısı kaybı oluşmaya ve toprak gerginliğini üzerinden atmaya başlamıştı. Giysileri üzerinden dökülen yaşlı garson çenesini titreterek bardağı bıraktığında ısı, kaybettiği gücünü yeniden kazanmak istercesine masaya doğru yükseldi. Sol taraftaki camlı bölmenin içine sıkışmış insanlar televizyon ekranından yüreklerine binlerce ok gibi saplanan görüntülerin altında kıvranıyorlardı. Soluma sınırının altına inmiş olan havaysa elinden gelen bütün çabayı gösteriyor ve yaptığından nefret ederek insanların küfürlerini taşımaya çalışıyordu. Ekran kapanırken sıradışı bir erke kavuşan hava, *"her sene böyle saçmalamak zorunda oğlum bunlar"* adlı cümleyi etrafa uzun uzun üfledi.

Bir kanarya avını daha izlemenin verdiği huzurla yerimden kalkarak yürüyen kalabalığa katıldım. Hava, ardımızdan kıvrılıp bükülüyordu.

X

doğru taraftakiler

II. /

"Onu gördüm!"

A. Haşım

Masumiyet masum mudur?

Her 6.45 okuru bilir ki, her zaman cevap sayısından en az bir fazladır soru sayısı. İşte bu düşüncenin ışığı altında, masumiyetin anlamını bilen şeylerin, o anda onu yitirdikleri, yani bildikleri anda bilgi olmayan oluşu kaybettikleri açıktır.

Buradan çıkabilecek tek bir sonuç olabilir.

Tıpkı yağmurlu bir sonbahar öğleden sonrasında denize bakma isteğinin, yanınızdaki kadını aşarak kollarınızı sonsuz ağırlaştırması gibi . . .

Ölüm masumdur.

K

"Hayat berbat" diyiciler

KAPLAN! KAPLAN!

*Kaplan! Kaplan! gecenin ormanında
Işıl ısl yanan parlak yalaza,
Hangi ölümsüz el ya da göz, hangisi,
Kurabildi o korkunç simetrini?*

*Hangi uzak derinlerde, göklerde
Yandı senin ateşin gözlerinde?
O hangi kanatla yükselebilir?
Hangi el ateşi kavrayabilir?*

*Ve hangi omuz ve hangi beceri
Kalbinin kaslarını bükebildi?
Ve kalbin çarpmaya başladığında,
Hangi dehşetli el ? ayaklar ya da*

*Neydi çekiç? ya zincir neydi?
Beynin nasıl bir fırın içindeydi?
Neydi örs? ve hangi dehşetli kabza
Ölümcül korkularını alabilir avcuna?*

*Yıldızlar mızraklarını aşağıya atınca,
Göğü sulayınca gözyaşlarıyla,
Güldü mü o, görünce eserini?
Kuzu'yu yaratan mı yarattı seni?*

*Kaplan! Kaplan! gecenin ormanında
Işıl ısl yanan parlak yalaza,
Hangi ölümsüz el ya da göz, hangi,
Kurabilir o korkunç simetrini?*

WILLIAM BLAKE

Türkçesi: Selahattin Özpalabıyıklar

alfred bester

•

kaplan! kaplan!

(yıldızlar hedefim)

türkçesi: serap şenkul tezcan

altıkırkbeş yayın

kadıköy, 2000

zaman ve gully foyle

üstüne . . .

Hollywood yapımı bir filmin hangi dönemde yapıldığını başroldeki kadın oyuncunun makyajına bakarak söyleyebilirsiniz ve eski bir bilim kurgu romanının yazıldığı zamanı da kulanılan sözcüklerden saptayabilirsiniz. Gelecek dışında hiçbir şey zamanı daha güçlü, daha hızlı ve daha tuhaf bir şekilde saptayamaz.

Bu her zaman doğru değildir, ama son otuz yıl içinde (John Clute ve Peter Nicholls'ın *Bilim Kurgu Ansiklopedisi*'nde 'ilk bilim kurgu'nun ölümünün başlangıcı olarak niteledikleri Sputnik'in uzayı yeryüzüne indirdiği 1957 ve George Orwell'm bi-tip William Gibson'un başladığı 1984 yılları arasında) şu anda içinde yaşamaya çalıştığımız geleceğe yollandık ve belki de bütün eski bilim kurgu romanları kendilerini artık tozlu raflarda çürümeye terk edilmiş buldular, yürürlükten kalkmışlardı, günlük gereksinimlere cevap vermiyorlardı. Gerçekten de böyle mi oldu?

Bilim kurgu, eğer gerçekten iyiye, sorun yaratan, aykırı ve

içine girilmesi zor bir yazın türüdür. Gelecekte insanlığı tehdit eden sorunları öngörür, “eğer böyleyse” ve “eğer böyle sürerse”lerin hepsi bilim kurgunun ana izleklerinden biridir; ama bugünde de ve içinde yaşadığımız dünyada da “eğer böyleyse” ve “eğer böyle sürerse”ler daima bulunacaktır. Bugünden neyi anlıyorsak elbette.

Başka bir şekilde belirtmek gerekirse, hiçbir şey tarihsel kurgu ve bilim kurgudan daha iyi bir şekilde zamanla hesaplaşmaz. Sir Arthur Conan Doyle’un tarihsel kurgusu ve bilim kurgusu bir bütündür; her ikisi de Victoria Dönemi Londra’sında gazla aydınlatılmış devri konu edinmesine rağmen, Sherlock Holmes’da görmediğimiz bir şekilde zamanıyla hesaplaşır.

Tarihi midir diye bir soru sorarsak, buna verilecek cevap onların daha çok kendi dönemlerini konu edindiğidir.

Ama istisnalar daima vardır. Örneğin Alfred Bester’in *Kaplan! Kaplan!*’ında (İngiltere 1956; ABD’de 1957 yılında *Yıldızlar Hedefim* adıyla tekrar basıldı) gelecekteki güneş sisteminin muhtemel durumu hakkında, dönemin bilim kurgu yazarlarının konu ediniş Bester’in radikal olarak ihlal ettiği spekülatif düşüncelerin hiçbirisi bulunmaz. Ama öykünün her sayfasına hükmeden sabit fikirli ana kahraman Gully Foyle bize, Poe’nun, Gogol’un ya da Dickens’in karanlık karakterlerini anımsatır ve onun da çabası etrafındaki dünyayı *kontrol* altına almaktır. Roman boyunca Foyle’un sabit fikirli tavrı sürerken 1956 yılındaki geleceği görme beceriksizliği arka planda kendini belli eder. Eğer Gully Foyle böylesine uzlaşmaz, gaddar ve henüz gerçek yaşamda hiç doğmamış bir karakter olmasaydı, tıpkı Sherlock Holmes gibi, bir ikona dönüşebilecekti. Ama aslında öyledir; Bester, onu yaratırken ilham olarak başka roman karakterlerinden bir şeyler kattıysa da – gerçekte Gully Foyle, Alexandre Dumas’nın *Monte Cristo Kontu*’nda (1844) bin sayfa boyunca kendisine eziyet edenlerden intikam alan Edmond Dantès karakterinin bir uyarlamasıdır – Foyle’un kendisi bir uyarlama olamaz.

Ben 1970'li yılların başlarında bu kitabı – ya da çok benzerini; bir kitabı okuduğunuzda tehlikeli sulara yol alabileceğiniz için artık o kitabı yeniden okuyamazsınız – genç bir yeni yetme olarak okuduğumda *Kaplan! Kaplan!* adıyla okumuştum. *Yıldızlar Hedefim* yerine *Kaplan! Kaplan!* ismini tercih ederim çünkü çok daha tehdit edicidir ve buna ek olarak daha fazla imge çağrıştırır. Başlangıçtaki Blake şiirinden alıntıyla Tanrı'nın kaplanı da yarattığı anımsatılır. Kuzuyu yaratan Tanrı, onu yiyerek yaşamını sürdüren etoburları da yaratmıştır. Ve Gully Foyle, kahramanımız, bir yok edicidir. Kitabın ilk bölümlerini okurken onun sıradan, önemsiz biri olduğunu anlarız; ardından Bester, sis perdesini kaldırarak onun öfkelenip zihninin açılışını anlatır: o, neredeyse iğrenç, aptal, çevresinde at gözlüğüyle bakan, ahlaksız (ölmeye can atması yüzünden fazla soğukkanlı oluşu ve uyanık haliyle değil, sadece tamamıyla körlemesine bencil) oluşu yüzünden bir katildir, bir tecavüzcü, bir canavar. Bir kaplan.

(Bester, İngiltere'de romanı üzerine çalışmaya başladığı sırada, karakterlerinin adlarını bir İngiliz telefon rehberinden seçmiştir. Foyle ise Londra'daki en büyük, en heyecanlandırıcı kitapçı dükkânının adıdır– diğer yandan kahramanımızın adı, tuhaf halklar arasında yolculuk eden Lemuel Gulliver'den kısaltılmıştır. Dagenham, Yeovil ve Sheffield ise İngiliz şehirleridir.)

Şu anda bilim kurgu romanında ikinci bir dönemin başlangıcındayız. Kısa süre öncesine kadar konuyla ilgili yazıp çizen herkes birbirini tanırdı. Örneğin ben Alfred Bester'le hiç tanışmadım: gençken hiç Amerika'ya gitmedim ve o da 1987 yılında Brighton Worldcon kongresine davetli olarak gelecekken sağlık sorunları olduğu için gelememi ve kısa bir süre sonra öldü.

Birçok iyi kısa öykünün, yazarlık kariyerinin ilk yıllarında kaleme aldığı iki olağanüstü bilim kurgu romanının (biri elinizde tuttuğunuz kitap, diğeriyse *The Demolished Man*) ve daha sonraki yazarlık döneminde her nasılsa daha az dikkat çekici

bilim kurgu romanlarının yazarı olan Bester'e kişisel methiyeler dizmeyeceğim. (1950'lerin New York televizyon dünyasını konu edinen *Rat Race* adlı harika psikolojik korku romanını da unutmamak gerek.)

Kariyerine ucuz bilim kurgu dergilerinde yazarak başlayan Bester, buradan çizgi romanlara geçmiş, *Süperman*, *Yeşil Fener* ('Yeşil Fener Yemini'ni o yaratmıştır) ve birçok başka karakterde yazarlık yaptı; ve oradan da radyoya geçerek *Charlie Chan* ve *The Shadow* adlı radyo oyunlarında çalıştı. Bir konuşmasında çok iş değiştirmesi hakkında şunları söylemişti: "Çizgi roman günleri bitmişti ama görsellik, çarpıcılık, diyalog kurma konusunda ve ekonomik konuşmalar oluşturmakta harika bir eğitim almış oldum."

Bester, 60'lı ve 70'li yılların başındaki radikal "Yeni Dalgâ" akımı ve 1980'lerdeki "cyberpunklar" tarafından eskiler ('İlk bilim kurgucular') arasından referans noktası olarak gösterilen çok az yazardan – belki de tek – biridir. "Cyberpunk"ın doğup çiçeklenmesinden üç yıl sonra, 1987'de öldüğünde, 80'li yıllardaki bilim kurgu yazar kuşağı ona, özellikle elinizde tuttuğunuz bu kitaba çok şey borçlular.

Kaplan! Kaplan! her şeyden önce mükemmel bir 'cyberpunk' romanıdır: uluslararası işbirliği entrikası içeren 'proto-cyber öğeler; tehlikeli ama aynı zamanda gizemli ve hiper-bilimsel Pyre; ahlaksız bir kahraman; çok soğukkanlı bir kadın hırsız . . .

On yıl gibi bir zaman dilimini önceden gören *Kaplan! Kaplan!*'ı diğer pekçok cyberpunk romanlarından daha da ilginç kılan bütün bunları, Gully Foyle karakterinin tüm biçim değiştirmeleri sırasında (eğer tüm karakterlere yeterince sayfa ve yer ayrılırsa, her biri Tanrı olur) ahlaklı bir adam oluşuna bizleri tanık edişinde yatar. Kaplan dövmeleeri, onu iradesini kontrol etmeyi öğrenmeye zorlar. Duygusal durumu anında yüzüne yansır – ki bu da onun kızgınlığın ve yok etmenin ötesine götürüp yeniden rahme, her şeyin doğup başladığı yere dönmesini sağlar. Kitap

ayrıca bize harika bir rahim sıralaması verir: tabut, *Göçebe*, Goufre Martel, St. Patrick ve son olarak yeniden *Göçebe*). Aslında bize bundan fazlasını verir:

Doğuş.

Simetri.

Nefret.

Bir uyarı notu: kitabın içeriği, okuyucunun alışık olduğu diğer kitaplardan daha fazla çaba gerektiriyor. Eğer ilk kez şu anda yazılıp basılmış olsaydı yazar bize şiddeti ima etmez gösterirdi. Tıpkı Goufre Martel'den sonraki gece, güneş doğup kızın adamın yüzünü görmesinden önce, çimenlikteki seksi izlemememize izin verilebileceği gibi . . .

Öyleyse yeniden 1956 yılında olduğunuzu düşünün. Gully Foyle ile tanışmak ve nasıl jaunte'lenildiğini öğrenmek üzeresiniz. Geleceğe gidecek olan yoldasınız.

Neil Gaiman

Türkçesi: Hakan Aytutucu

kaplan! kaplan!

giriş

Altın bir çağ yaşanıyor; benzersiz maceralar, zengin yaşam ve zor ölüm devriydi bu . . . ama kimse öyle düşünmüyordu. Servet ve hırsızlıkla, yağma ve çapulculukla, kültür ve ah-laksızlıkla dolu bir gelecekti bu . . . ama kimse bunu kabul etmiyordu. Aşırılıkların çağıydı, hilkat garibelerinin büyüleyici yüzyılı . . . ama kimse bundan hoşlanmıyordu.

Güneş sisteminin bütün yerleşime elverişli dünyaları doluydu. Üç gezegen, sekiz uydu ve milyonlarca insan, bilinen en heyecan dolu çağlardan birinde yığınlar halinde kaynaşıyordu ama yine de her zaman olduğu ve olacağı gibi, herkesin aklı başka zamanlardaydı. Güneş sistemi kıpır kıpırdı . . . savaşlar, beslenme ve üreme, neredeyse daha eskisi adamakıllı anlaşıl-madan ortaya çıkıveren yeni teknolojileri kavrama çabaları, uzayın derinliklerindeki yıldızlara yapılacak ilk keşif gezisi için hazırlıklar sürüp gidiyordu ama-

Romantikler “Yeni ufuklar nerede?” diye ağlaya dursun, 24. yüzyılın başında Callisto’daki bir laboratuvar da oluşan dramatik bir olayla beynin ufukları genişliyordu bile. Jaunte adında bir araştırmacı masasını ve kendini (kazara) ateşe verdi ve özellikle belirli bir yangın söndürücüye hitaben bir yardım çağ-lığı kopardı. Kendini laboratuvar masasından yetmiş ft uzakta-ki bu yangın söndürücünün yanında bulduğunda Jaunte ve meslektaşlarının ne kadar şaşkınlıklarını tahmin edebilirsiniz.

Meslektaşları, Jaunte’yi söndürüp yetmiş ft.’lik yolculuğu-nun neden ve niçinlerini araştırmaya giriştiler. Teletaşım . . . yalnızca beyin gücüyle insanın kendini uzayda bir noktadan başka bir noktaya ulaştırması . . . bu, kuramsal olarak uzun za-mandan beri varolan ve geçmişte gerçekleştiğine ilişkin birkaç yüz kötü belgelenmiş kanıt bulunan bir olguydu. Ancak ilk kez

profesyonel gözlemcilerin gözü önünde gerçekleşiyordu.

Araştırmacılar Jaunte Etkisi'ni zalimce incelediler. Dünyayı ayağa kaldıracak bu olayın el bebek gül bebek idare edilmesi düşünülemezdi, üstelik Jaunte de adını ölümsüzleştirmek için sabırsızlanıyordu. Vasiyetini yazıp arkadaşlarıyla vedalaştı. Jaunte öleceğini biliyordu, çünkü meslektaşları onu öldürmeye kararlıydı. Bu konuda hiçbir şüphe yoktu.

Değişik uzmanlık dallarından on iki psikolog, parapsikolog ve nörometrist gözlemci olarak getirildi. Deneyi düzenleyenler Jaunte'yi kırılmaz kristalden bir tankın içine sokup tankı mühürlediler. Tankın içine su akıtan bir vanayı açtılar ve Jaunte'nin gözleri önünde vananın kolunu parçaladılar. Tankı açmak da, su yun akışını durdurmak da imkânsızdı.

Teori şuydu; mademki ilk seferinde Jaunte'nin teletaşıma yapması için bir ölüm tehdidi gerekmişti, öyleyse onu basbayağı yeniden ölümle tehdit edeceklerdi. Tank hızla doldu. Gözlemciler, bir tutulmayı izleyen kamera ekibinin gergin kesinliğiyle veri topluyordu. Jaunte boğulmaya başladı. Derken birden sırlıslık olarak tankın dışında belirdi ve ciğerleri patlayacakmış gibi öksürmeye başladı. Yine başarmıştı.

Uzmanlar onu inceleyip sorguya çektiler. Çizelgeleri, röntgenleri, sinir kalıplarını ve vücut kimyasını araştırdılar. Jaunte'nin nasıl teletaşındığı konusunda ufak tefek ipuçları elde etmeye başladılar. Teknik bölümün fısıltı gazetesine (gizli tutulmalıydı) intihar için gönüllüler aradıklarını yaydılar. Daha teletaşıma olayının en ilkel safhalarındaydılar ve ölüm bildikleri tek teşvikti.

Gönüllülere her şey ayrıntılarıyla anlatıldı. Jaunte, ne yaptığına ve bunu nasıl yapmış olabileceğine ilişkin dersler verdi. Ardından gönüllüleri öldürme işlemine geçtiler. Onları suda boğdular, astılar, yaktılar. Yeni, yavaş ve kontrollü ölüm biçimleri geliştirdiler. Gönüllülerin, işin ucunda ölüm olduğundan asla bir şüpheleri olmadı.

Gönüllülerin yüzde sekseni öldü; onların katillerinin acıları

ve pişmanlıkları, büyüleyici ve korkunç bir çalışmaya konu olabilir, ama bu hikâyede çağlarının canavarlığını vurgulamaktan öte bir yeri yok. Gönüllülerin yüzde sekseni öldü ama yüzde yirmisi jaunte'ledi. (Bu ad, neredeyse anında bir sözcüğe dönüşmüştü.)

"İnsanların eşsiz maceralara atılıp, hayatlarını tehlikeye sokabildiği romantik çağı geri getirin" diye yalvarıyordu Romantikler.

Bilgi dağarcığı büyük bir hızla genişledi. Yirmi dördüncü yüzyılın ilk on yılı içinde jaunte'lemenin prensipleri belirlenmiş ve ilk okul da, o zamanlar elli yedi yaşında olan, ölümsüzleşmiş ve bir daha jaunte'lemeye cesaret edemediğini itiraf etmekten utanan Charles Fort Jaunte'nin kendisi tarafından açılmıştı. Ama ilkel günler çoktan geride kalmıştı, artık birinin teletaşımaya yapabilmesini sağlamak için onu ölümle tehdit etmek gerekmiyordu. İnsana, sınırsız beyninin yeni bir yeteneğini daha fark etmeyi, geliştirmeyi ve sergilemeyi nasıl öğreteceklerini keşfetmişlerdi.

İnsan tam olarak nasıl ışınlanıyordu? En yetersiz açıklamalardan biri Jaunte okullarının reklam temsilcisi Spencer Thompson tarafından bir basın toplantısında yapılmıştı.

THOMPSON: Jaunte'lemek görmek gibidir; hemen her insan organizmasının doğal yeteneğidir, ama yalnızca eğitim ve deneyimle geliştirilebilir.

MUHABİR: Yani deneyim kazanmadan göremeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?

THOMPSON: Belli ki siz ya evli değilsiniz ya da çocuğunuz yok ... tercihen ikisi de tabii.

(Gülüşmeler)

MUHABİR: Anlayamadım.

THOMPSON: Gözlerini kullanmayı öğrenen bir çocuğu izlemiş olan herkes ne demek istediğimi anlayabilir.

MUHABİR: Ama teletaşımaya *nedir*?

THOMPSON: İnsanın kendini bir konumdan başka bir konuma yalnızca beyinsel bir çabayla taşımasıdır.

MUHABİR: Yani şimdi *düşünceyle* kendimizi, diyelim . . . New York'tan Chicago'ya gönderebileceğimizi mi söylemek istiyorsunuz?

THOMPSON: Tamamen öyle.

MUHABİR: Oraya çıplak mı varırız?

THOMPSON: Eğer yola çıplak çıktysanız.

(*Gülüştürmeler*)

MUHABİR: Yani, demek istediğim, giysilerimiz de bizle birlikte teletaşınır mı?

THOMPSON: İnsanlar teletaşınma yaptıklarında, üstlerindeki giysileri ve taşıyabilecek güçte oldukları her şeyi de kendileriyle birlikte taşırlar. Sizleri hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama bayanların giysileri bile gidecekleri yere onlarla birlikte varır.

(*Gülüştürmeler*)

MUHABİR: Ama bunu nasıl yapıyoruz?

THOMPSON: Biz nasıl düşünüyoruz?

MUHABİR: Beynimizle.

THOMPSON: Pekâlâ, beyin nasıl düşünüyor? Düşünme süreci nedir? Tam olarak nasıl hatırlıyor, hayal kuruyor, yorum yapıyor ya da yaratıyoruz? Beyin hücreleri tam olarak nasıl çalışıyor?

MUHABİR: Bilmiyorum, kimse bilmiyor.

THOMPSON: Nasıl teletaşınma yaptığımızı da tam olarak kimse bilmiyor, ama yapabileceğimizi biliyoruz – tıpkı düşünemediğimizi bildiğimiz gibi. Hiç Descartes adını duymuş muydunuz? Şöyle demişti: *Cogito ergo sum*. Düşünüyorum, öyleyse varım. Biz de diyoruz ki *Cogito ergo jaunteo*. Düşünüyorum, öyleyse jaunte'liyorum.

Eğer Thompson'un açıklamasının sinir bozucu olduğunu düşünüyorsanız, jaunte'leme mekanizmasının işleyişi konusunda Sir John Kelvin tarafından Royal Society'e verilen şu raporu inceleyin:

"Teletaşımaya yeteneğinin sinir hücrelerindeki Nissl kütleleri ya da Tigroid Maddesi'yle ilgili olduğunu tespit etmiş bulunmaktayız. Tigroid Maddesi 1000 cc. suda çözünmüş 3.72 gr. metilen ve 1.75 gr. kükürtlü sabun kullanılan Nissl Yöntemi ile kolaylıkla sergilenebilir.

Tigroid Maddesinin ortaya çıkmadığı durumlarda jaunte'lemek imkânsızdır. Teletaşımaya bir Tigroid işlevidir."

(Alkış).

Gözünde canlandırma ve yoğunlaşma yeteneklerini geliştiren herkes jaunte'leyebilirdi. Kişi teletaşımaya gitmek istediği noktayı tamamen ve kesinlikle gözünde canlandırabilirdi; beynindeki gizli enerjiyi yoğunlaştırarak onu oraya ulaştıracak tek bir hamleye dönüştürebilmeliydi. Hepsinden önemlisi inancı olmalıydı... Charles Fort Jaunte'nin hiçbir zaman yenisinden elde edemediği inanca sahip olmalı yani, jaunte'leyebileceğine inanmalıydı. En küçük şüphe teletaşımaya için gerekli beyin hamlesini engellerdi.

İnsanların doğuştan gelen sınırlılıkları jaunte'leme yeteneklerini de sınırlıyordu. Kimileri varış noktasını mükemmel bir biçimde gözünde canlandırıp koordinatları kesin olarak belirleyebiliyordu ama oraya ulaşmak için gerekli güçten yoksundu. Kimilerinin gücü vardı ama nereye jaunte'leyeceklerini göremiyorlardı. En önemli sınırlamayı da uzaklık koyuyordu, kimse bin milden daha uzağa jaunte'leyememişti. Kara ve deniz boyunca peşpeşe jaunte atlayışlarıyla Nome'den Meksika'ya ulaşabiliyordu ama, hiçbir atlayış bin mili geçemiyordu.

2420'lere gelindiğinde aşağıdakine benzer iş başvuru formlarına artık her yerde rastlanıyordu:

Bu bölüm
retina örneği
tanımlaması
için ayrılmıştır.

AD: (Büyük Harflerle) _____
Soyad Ad

ADRES: (Yasal) _____
Kıta Ülke Bölge

JAUNTE SINIFI: (Resmi Değerlendirme; Tek Seçenek İşaretle)

M (1,000 mil): _____ L (50 mil): _____
D (500 mil) : _____ X (10 mil): _____
C (100 mil) : _____ V (5 mil) : _____

Eski Motorlu Taşıtlar Bürosu, bu yeni işi üstlenerek jaunte adaylarını düzenli olarak sınavlara sokup sınıflandırıyordu. 'Amerikan Otomobil Derneği' adının baş harflerini A.J.D.'ye çevirdi.

Birçok uzman ve aptal denediği halde, bütün çabalara rağmen kimse uzayın boşluklarına jaunte'leyememişti. Helmut Grant, aydaki bir jaunte platformunun koordinatlarını ezberlemek ve Times Meydanı'ndan Kepler Şehri'ne iki yüz kırk bin millik mesafenin her milini gözünde canlandırmak için bir ay harcamıştı. Grant jaunte'ledi ve ortadan yok oldu. Onu bir daha hiç bulamadılar. Ayrıca cenneti arayan Los Angeles'lı din adamı Enzo Dandridge'i, meta-boyutları aramak için uzayın derinliklerine jaunte'lemeyi denemeyecek kadar akıllı olması gereken parafizikçi Jacob Maria Freundlich'i, adı kötüye çıkmış

profesyonel bir arayıcı olan Gemiparçalayıcı Cogan'ı ve diğer yüzlerce insanı; kaçıkları, sinir hastalarını, kaçmakta çözüm arayanları ve intihar edenleri de bulamadılar. Uzak, teletasıma-ya kapalıydı. Jaunte'leme, güneş sisteminin gezegenleriyle sınırlıydı.

Ama üç nesil içinde bütün güneş sistemi jaunte'lemeye geçmişti. Bu seferki geçiş, dört yüzyıl önceki at arabasından benzin çağına geçişten çok daha görkemliydi. Üç gezegen ve sekiz uyduda var olan sosyal, yasal ve ekonomik yapılar yıkılırken hızla yerlerine evrensel jaunte'lemenin gerektirdiği yeni gelenek ve yasalar geçiyordu.

Jaunte'leyen yoksulların kenar mahalleleri terk edip çiftlik hayvanlarına ve vahşi doğaya saldırdıkları ova ve ormanlarda dolaşmaya başlamalarıyla toprak isyanları başgösterdi. Ev ve büro inşaatlarında da devrim oldu, şirketler jaunte'leme yoluyla kanunsuz girişleri önlemek için piyasaya labirentler ve maskeleme aygıtları sürmek zorunda kaldı. Jaunte öncesi endüstriler çökerken iflaslar, panikler, grevler ve açlıklar yaşandı.

Jaunte'leyen serseriler savunmasız ülkelere mikrop ve hastarat taşıdıkça salgın hastalıkların önü alınamaz oldu. Sıtma, fil hastalığı ve kemikkıran ateşi kuzeye, Grönland'a ulaştı ve üç yüzyıllık bir aradan sonra kuduz İngiltere'ye döndü. Veba, kızıl, humma, sarılık dünyanın her köşesine yayıldı, uzun zaman önce kökü kurutuldu sanılan cüzzam da Borneo'daki unutulmuş bir pislik yuvasından yeniden yayıldı.

Yeraltı örgütleri geceleri hiç durmaksızın jaunte'lemeye başlayınca gezegen ve uyduları suç dalgaları kapladı; polis onlarla acımasızca mücadele ettikçe de gaddarlıklar sergileniyordu. Toplum jaunte'lemenin cinsel ve ahlaki tehlikelerine protokol ve tabuyla karşılık vermeye başlayınca Viktoria devrinin en kötü iffet taslamalarına korkunç bir dönüş yaşandı. İç Gezegenler olarak bilinen Venüs, Terra ve Mars ile Dış Uydular arasında teletasımanın ekonomik ve politik baskılarından doğan acımasız ve şiddetli bir savaş patlak verdi.

Jaunte çağına gelene dek, üç İç Gezegen (ve Ay) ile insanların yerleşmiş olduğu, Jüpiter'in uyduları Io, Europa, Ganymede ve Callisto; Satürn'ün uyduları Rhea ve Titan ile Neptün'ün uydusu Lassell'den oluşan 7 uydu hassas bir ekonomik denge içindeydi. Birleşmiş Dış Uydular, İç Gezegenler'deki üretim fabrikaları için hammadde; işlenmiş ürünler için de pazar sağlıyordu. On yıl gibi bir süre içinde denge jaunte'leme tarafından yıkıldı.

Temelde kaba ve yeni dünyalar olan Dış Uydular, İ.G.'in ulaşım ürünlerinin yüzde yetmişini satın almıştı. Jaunte'leme buna son verdi. İ.G. iletişim ürünlerinin de yüzde doksanını da Dış Uydular almıştı. Jaunte'leme buna da son verdi. Tabii buna bağlı olarak İç Gezegenler de Dış Uydular'dan hammadde satın alımına son verdi.

Ticari alışverişin yıkılmasıyla ekonomik savaşın, sıcak savaşa dönüşmesi kaçınılmazdı. İç Gezegenler'deki karteller, kendilerini rekabetten korumaya çalışarak Dış Uydular'a üretim malzemeleri göndermeyi reddetti. D.U., dünyalarında çalışmalara başlamış olan İç Gezegenler'e ait firmalara el koydu, patent anlaşmalarını bozdu, telif hakları şartlarına aldırmadı . . . ve savaş başladı.

Hilkat garibeleri, canavarlar ve ucubelerle dolu bir çağdı. Tüm dünyalar muhteşem ve kinci bir mantıkla şekillenmişti. Yirmi dördüncü yüzyıldan¹ nefret eden Klasikler ve Romantikler, onun potansiyel önemini fark etmiyordu. Evrimin katı bir gerçeğini göremiyorlardı . . . gelişimin, karşıt uçların çatışmalı birleşiminden, en çılgınların evliliğinden doğduğunu. Klasikler de Romantikler de Güneş Sistemi'nin, insanı tamamen değiştirecek ve evrenin efendisi yapacak bir patlamanın eşliğinde olduğunun farkında değildi.

İşte Gulliver`Foyle'ın intikam dolu hikâyesi yirmi dördüncü yüzyılın bu kaynayan ortamında başladı.

1.- *Yıldızlar Hedefim*'de A.B., bu tarihi ve olayların geçtiği zaman birimini "yirmi beşinci yüzyıl" olarak değiştirmiş yhn

birinci bölüm

*Kaplan!Kaplan! gecenin ormanında
Işıl ışıl yanan parlak yalaza,
Hangi ölümsüz el ya da göz, hangi,
Kurabildi o korkunç simetrini?*

Blake

bir

Yüz yetmiş gündür ölüyordu ama henüz tam olarak ölmemiştir. Hayatta kalmak için, tuzağa düşmüş bir hayvanın hırsıyla savaştı. Ateşler içinde sayıklıyor, çürüyor; arada bir ilkel bilinci alevler içindeki yaşam mücadelesi kâbusundan sıyrılıp, düzgün düşünebilir bir hale geliyordu. Sonra dilsiz yüzünü Sonsuzluk'a kaldırıp mırıldandı: "Bana n'oldu? Yardım et, sizi Alçak Herifler¹. Yardım, hepsi bu."

Küfür onun için kolay bir şeydi; konuşmalarının yarısı, hayatının tümüydü. Yirmi dördüncü yüzyılın kenar mahalle eğitimi almıştı ve kenar mahalle dilinden başka dil bilmezdi. Tüm dünyadaki serseriler arasında, yaşayan en değersiz ve yaşama olasılığı en fazla olandı. Ve böylece yaşamak için çabaladı ve küfürle dua etti; ama gidip gelen bilinci arada sırada geçmişe ve çocukluğuna sığıyor, çocukluk yıllarından aklında kalan bir tekerlemeyi hatırlıyordu:

Gully Foyle benim adım
Terra benim yurdum.
Derin uzay benim evim
Ve ölümdür hedefim.

O, Gulliver Foyle'du, Makinist Tayfası 3. sınıf, otuz yaşında, kalın kemikli ve yontulmamış . . . yüz yetmiş gündür uzayda sürükleniyordu. O, Guly Foyle'du, rüşvetçi, katil, üçkâğıtçı; bela için fazlasıyla hazır, eğlence için yavaş, dostluk için fazla boş, aşk için fazla tembel.

1.- Yıldızlar Hedefim'de A.B., bunu "lanet olası tanrılar" olarak değiştirmiş. yhn

Karakterinin uyuşuk kalıbı, resmi Tüccar Donanma kayıtlarında bile tanımlanmıştı:

FOYLE, GULLIVER ----- AS-128 / 127 : 006

EĞİTİM: YOK

BECERİLERİ: YOK

DERECE: YOK

TAVŞİYELER: YOK

(KİŞİSEL YORUMLAR)

Hırs eksikliği yüzünden fiziksel gücü ve zekâ kapasitesi gelişmemiş bir adam. Minimum çaba harcıyor. Sıradan İnsan'ın tipik bir örneği. Beklenmedik bir şokun onu uyandırması mümkün ama psikiyatri bir anahtar bulamıyor. Daha yüksek bir dereceye terfi etmesi önerilmiyor. Foyle çıkmaz sokağa girmiştir.

Çıkmaz sokağa girmişti. Otuz yıl boyunca bir anlık varoluştan diğerine, ağır zırhlara bürünmüş yavaş ve kayıtsız bir yaratık gibi sürüklenip durmuştu – Gully Foyle, tipik Sıradan İnsan – ama şimdi yüz yetmiş gündür uzayda sürükleniyordu ve uyanışını gerçekleştirecek olan anahtar kilide girmişti. Yıkında anahtar dönecek, kıyamete giden kapıyı aralayacaktı.

Uzay gemisi *Göçebe*, Ay ve Jüpiter arasında sürükleniyordu. Yüz yarda uzunluğunda yüz ft genişliğinde çelik bir roket, gemiyi üzerinde kabinler, ambarlar, güverteler ve bölmelerden arta kalanların sallandığı bir iskelete parçalamaya yetmişti. Gövdedeki büyük delikler, güneş tarafında ışık parıltıları, karanlık tarafta donuk yıldız lekeleriydi. S.S. *Göçebe*, köreltici güneş ve motor gölgelerinin oluşturduğu donmuş, ağırlıksız, sessiz bir

boşluktu.

Enkaz, yok edilmiş aracın içinde bir patlamanın enstantane fotoğrafı gibi asılı duran, donmuş döküntülerin yüzen birikintileriyle doluydu. Molozlar yerçekimine benzer bir çekimle yavaş yavaş kümeleşirken, enkazdaki hayatta kalan tek kişiye, Gulliver Foyle, AS-128/127:006'ya doğru giden koridor da, kümeleri düzenli olarak parçalıyordu.

Enkazda sağlam kalan tek hava geçmez odada, ana güverte koridorundaki bir malzeme dolabında yaşıyordu. Dolap dört ft genişliğinde, dört derinliğinde ve dokuz ft uzunluğundaydı. Bir dev tabutu büyüklüğündeydi. Altı yüz yıl önce bir adamı bu boyutlarda bir kafese hapsetmenin en ince Doğu işkencesi olduğuna karar verilmişti. Ama Foyle ışısız kafesinin içinde beş ay yirmi gün ve dört saattir yaşıyordu.

"Sen kimsin?"

"Gully Foyle benim adım."

"Neredensin?"

"Terra benim yurdum."

"Şimdi neredesin?"

"Derin uzay benim evim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ölümdür hedefim."

Yaşam savaşının yüz yetmiş birinci gününde Foyle bu soruları cevapladı ve uyandı. Kalbi güm güm atıyor, boğazı yanıyordu. Karanlıkta tabutunu paylaştığı hava deposuna uzanıp kontrol etti. Boştu, bir an önce dolusunu getirmesi gerekiyordu. Bugün de ölümle bir fazladan çekişmeyle başlayacaktı, ki Foyle bunu sessiz bir dayanıklılıkla kabul ediyordu.

Dolap raflarını yokladı ve yırtık bir uzay giysisi buldu. Göçebe'deki tek uzay giysisiydi, Foyle giysiyi nerede ve nasıl bulduğunu asla hatırlayamıyordu. Yırtığı bir acil durum spreyi ile

kapatmıştı ama, giysisinin arkasındaki boş oksijen kartujlarını tekrar doldurmanın veya değiştirmenin yolu yoktu. Foyle giysiye girdi. Giysisinin dolaptan emeceği hava, ona ancak beş dakika yeterdi . . . daha fazla değil.

Dolap kapağını açıp uzayın karanlık soğuğuna çıktı. Dolabın içindeki hava da onunla beraber dışarıya esti. Dışarıya çıkan havanın nemi minicik bir kar bulutu oluşturdu ve paramparça olmuş ana güverte koridorundan aşağıya süzüldü. Foyle boş hava tüpünü kaldırdı, dolabın dışına yüzdürüp bıraktı. Bir dakika geçmişti.

Yüzen yıkıntıların arasından dönüp, ambar kapağına tutunarak kendini sahra ambarına doğru itti. Acele etmedi; yürüyüşü serbest düşme ve ağırlıksız ortama özgüydü . . . ayaklarla it, dirsek ve ellerinle güvertenin duvarına veya köşesine dayan, uzayda ağır çekim bir ilerleme, tıpkı sualtında yüzen bir yarasa gibi. Foyle ambardan geçip karanlık tarafta kalan sahra ambarına girdi. İki dakika geçmişti.

Tüm uzay gemileri gibi *Göçebe* de, boru takımları labirentiyle birbirine bağlanmış uzun kütüklerden yapılma bir sal gibi, omurgası boyunca oturtulmuş hava tanklarının ağırlığıyla safalanıp sertleştirilmişti. Foyle bir dakika kadar bir hava tankının bağlantısını kesmeye çalıştı. Dolu mu boş mu olduğunu bilme olanağı yoktu, belki de tankı dolabına kadar götürmek için savaşıacak, boş olduğunu keşfedecek ve yaşamı sona erecekti. Haftada bir kez uzayda oynadığı bu kumara katlanıyordu.

Kulaklarında bir kükreme vardı, uzay giysisindeki hava hızla tükeniyordu. Ağır silindiri ambar ağzına doğru fırlattı, eğilerek üzerinden geçmesini bekledi ve sonra da ardından süzüldü. Tankı ambardan çıkardı. Dört dakika geçmişti; titriyor ve gözleri kararıyordu. Tankı ana koridordan aşağıya doğru sürükleyerek, malzeme dolabına soktu.

Kilitli kapağına vurdu, peşini bırakmadı, rafta bir çekiç bulup vanayı gevşetmek için iki kez donmuş tüpe doğru salladı. Foyle sapı amansızca büküldü. Son gücüyle uzay giysisinin

kaskını açtı, eğer tüpte hava varsa, dolaba dolarken uzay giysisinin içinde boğulup kalabilirdi. Bayıldı, tıpkı daha öncekiler gibi, düşüşünün ölüm olup olmadığını bilemeden yığıldı.

"Sen kimsin?"

"Gully Foyle."

"Neredensin?"

"Terra."

"Şimdi neredesin?"

"Derin uzay."

"Nereye gidiyorsun?"

Uyandı. Yaşıyordu. Dua etmek ya da teşekkür etmek için zaman kaybetmeden hayatta kalma işine tekrar koyuldu. Karanlıkta erzaklarını koyduğu dolap raflarını araştırdı. Yalnızca birkaç paket kalmıştı. Yamalı uzay giysisi hâlâ üzerinde olduğuna göre boşluğun eziyetinden geçebilir ve yiyecek alabilirdi.

Uzay giysisine tüpten hava doldurdu, kaskını tekrar takarak, buz ve ışığa doğru yeniden yüzdü. Ana güverte koridorundan döndü ve kontrol güvertesine çıkan merdiven enkazını tırmandı. Güverte, tüm duvarları yıkılmış uzayda sürüklenen çatılı bir koridordan ibaretti.

Güneş sağında yıldızlar solundaydı ve Foyle, ambar deposuna doğru geminin kış bölümüne fırladı. Koridoru yarılamışken güverte ve çatı arasında hâlâ dört kenarı sapasağlam duran bir kapı çerçevesini geçti. Kapı yarı aralık, menteşelerine tutunuyordu. Arkasında uzay ve durağan yıldızlardan başka bir şey olmayan, hiçliğe açılan bir kapıydı.

Foyle kapıdan geçerken bir an için kapının cilalı kromuna yansıyan görüntüsüyle karşılaştı . . . Gully Foyle, sakallı, kurumuş kan ve pislikle kaplı, bir deri bir kemik, sabırlı ve hasta gözlerle sahip devasa kara bir yaratık . . . ve arkasında her zaman onu izleyen, hareketlerinin kırırdattığı yüzen enkaz akıntıları,

onu uzayda iltihaplı bir kuyrukluyıldızın kuyruğu gibi izleyen eşyalar.

Foyle gemi ambarına yöneldi ve beş ayda kazanılmış bir alışkanlığın verdiği sistemli hızla yağmalamaya başladı. Şişelenmiş malzemelerin çoğu kaskatı donup patlamışlardı. Konservelenmiş malzemeler kutularını kaybetmişlerdi çünkü teneke uzay ısısının mutlak sıfır noktasında ufalanarak toz parçacıklarına dönüşürdü. Foyle erzak paketleri, konsantreler ve patlak su deposundan bir buz külçesi topladı. Her şeyi geniş, bakır bir kazana doldurup, kazanı yüklediği gibi ambardan fırladı.

Hiçliğe açılan kapıda, Foyle yıldızların çevrelediği krom yaprakta yansıyan görüntüsüne tekrar baktı. Ve şaşkınlıkla kıpırtısız kaldı. Beş aydır ona arkadaşlık eden kapının arkasına, yıldızlara bakıyordu. Yıldızların arasında bir yabancı vardı; kuyrukluyıldıza benziyordu, gözle görülür bir başı ve kısa fışkıran bir kuyruğu vardı. Sonra Foyle bir uzay gemisine baktığını anladı; gemi kış roketlerinden alevler çıkararak, güneşe doğru, onun da üzerinde olması gereken bir rotada hızlanıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, oğlum, hayır."

Sürekli sanrılar görüyordu. Tabutuna, yolculuğa devam etmek üzere döndü. Sonra tekrar baktı. Gördüğü hâlâ bir uzay gemisiydi. Kış roketlerinden alevler çıkararak, güneşe doğru, onun da üzerinde olması gereken bir rotada hızlanıyordu. Sonsuzluk'la tartışmaya başladı.

"Şindiden altı ay geçti," Kenar mahalle ağzıyla konuşuyordu. "Zaman geldi mi? Şimdi dinleyin, Alçak Herifler. Sadece bir pazarlık öneriyorum var ya. Tekrar bakıyorum, tatlı Alçak Herif. Eğer gemiyse sana inanırım. Ama herif eğer bu zevzeklikse . . . eğer gemi değilse . . . hemen şimdi bu zıkkımı açacam ve kafamı uçuracam. Hepimiz eşit oynamalıyız. O zaman hadi işareti ver, evet mi hayır mı, hepsi bu."

Üçüncü kez baktı. Bir kez daha, kış roketlerinden alevler çıkararak, güneşe doğru, onun da üzerinde olması gereken bir

rotada hızlanan bir uzay gemisi gördü.

İşaret buydu. İnaniyordu. Kurtulmuştu.

Foyle kendini iterek uzaklaştı ve kontrol güvertesi koridorundan köprüye doğru telaşla ilerledi. Ana kamara iskelesine giden merdivenlerde kendini durdurdu. Uzay giysisini birkaç saniye içinde yeniden doldurmazsa bayılabilirdi. Yaklaşan uzay gemisine tek bir yalvaran bakış atıp malzeme dolabına geri dönerek giysisini tamamıyla şişirdi.

Kontrol köprüsüne tırmandı. Sancaktaki gözlem güvertesinden gemiyi gördü, kış roketleri hâlâ alev alevdi, rotasında belirgin bir değişiklik olmuştu, yavaş yavaş üzerine doğru geliyordu.

FİŞEKLER işaretli panelin üzerindeki UMUTSUZ düğmesine bastı. Azap içinde kıvrandığı üç saniye süren bir boşluk oldu. Sonra, UMUTSUZ sinyalinin üç kez tekrarlanan üçlü patlamaları, kurtarılmak için yapılan dokuz yakarış, bembeyaz bir parlaklıkla gözlerini bir an için kamaştırdı. Foyle düğmeye iki kez daha bastı, iki kez daha uzayı ışıklar aydınlattı ve radyoaktifler ısı ve ışınlarını birleştirerek herhangi bir alıcının herhangi bir dalgaboyunun fark etmemesi imkânsız olan statik bir uğultu oluşturdular.

Yabancınn motorları durdu. Görülmüştü. Kurtulmuştu. Yeniden doğmuştu. Uçuyordu.

Foyle dolabına doğru ok gibi fırladı ve uzay giysisini tekrar doldurdu. Ağlıyordu. Eşyalarını toplamaya başladı . . . yalnızca tiktaklarını dinlemek için kurduğu akrebi ve yelkovanı olmayan bir saat, bir ingiliz anahtarının yalnızlık hissettiği zamanlarda tuttuğu el biçimindeki sapı, tellerini çekerek ilkel melodiler çaldığı bir yumurta dilimleyicisi . . . telaşla onları topladı, karanlıkta bulamadıklarını aradı ve sonunda haline gülmeye başladı.

Bir kez daha uzay giysisini doldurarak köprüye atladı. KURTARIN işaretli bir fişek düğmesine bastı. Göçebe'nin tekne bölümünden küçük bir güneş fırlayıp patladı ve asılı kaldığı

yerde millerce uzay boşluğunu, parlak beyaz bir ışıkla aydınlattı.

"Haydi bebeğim, haydi." diye hafifçe şarkı mırıldanmaya başladı Foyle. "Acele et be adam, haydi bebeğim, bebeğim."

Yabancı, bir torpil hayaleti gibi ışığın en dış köşesine kaydı yavaşça, karşısındakini tartarak yaklaştı. Bir an için Foyle'un kalbi sıkıştı; gemi o kadar temkinliydi ki, Dış Uydular'a ait bir araç da olabilirdi. Ama sonra kenarındaki kırmızı ve mavi renkli amblemi gördü; kudretli Presteign endüstriyel klanının ticari markası. Terra'lı Presteign, güçlü, cömert ve iyiliksever. Ve yaklaşan geminin de bir kardeş gemi olduğunu anladı, çünkü *Göçebe* de Presteign'ın sahip olduğu gemilerden biriydi. Üzerinde süzülen uzaydan gelen bir melekti.

"Tatlı kız kardeşim," diye mırıldandı Foyle. "Bebek melek, haydi uç, uç benimle eve."

Gemi Foyle'un hizasına geldi, yan tarafındaki aydınlatılmış lombozlar sıcak bir ışıkla parlıyor, gövdesindeki aydınlatılmış şekillerde, adı ve kayıt numarası açık seçik görülüyordu: *Vorga-T: 1339*. Gemi bir anda yanındaydı, ikinci saniyede yanından geçti ve üçüncü saniyede kayboldu.

Kız kardeş onu reddetmişti; melek onu terk etmişti.

Foyle dans etmeyi ve mırıldanmayı bıraktı. Umutsuzlukla bakakaldı. İşaret paneline atladı ve düğmelere vurdu. Umutsuz sinyalleri, iniş kalkış, karantina fişekleri; *Göçebe*'nin tekne kısmından art arda, beyaz, kırmızı, yeşil, yanıp sönen, yalvaran ışıklar curcunası olarak patladı . . . gemi güneşe doğru hızlanırken kış motorları yeniden alev aldı, *Vorga-T:1339* sessizce ve amansızca geçip gitti.

Böylece, beş saniye içinde, doğdu, yaşadı ve öldü. Otuz yıllık bir yaşam ve altı aylık bir işkencenin ardından Gully Foyle, tipik Sıradan İnsan, artık yoktu. Anahtar, ruhunun derinliklerinde bir yerdeki kilitte döndü ve kapı açıldı. Ortaya çıkan şey Sıradan İnsan'ı sonsuza dek değiştirdi.

"Beni bırakıp gittin," dedi yavaşça yükselen bir öfkeyle.

"Beni bir köpek gibi çürümeye bıraktın. Ölümüne bıraktın, *Vorga*, *Vorga-T*:1339. Hayır. Şimdi burdan çıkıcam ben. Seni izlerim, *Vorga*. Seni bulurum, *Vorga*. Ödetirim sana ben, seni çürütürüm. Seni gebertecem, *Vorga*. Seni çok pis gebertecem."

Öfkenin yakıcılığı tüm bedenini kapladı, onu bir hiç yapan hayvani sabrı ve uyuşukluğu yavaş yavaş kemirerek, Gully Foyle'u bir cehennem makinesine dönüştürecek bir tepki zincirini başlattı. Adanmıştı.

"*Vorga* seni çok pis öldürececem."

Bir hiçin yapamayacağını yaptı ve kendini kurtardı.

İki gün boyunca enkazı beş dakikalık yağmalarla arayarak omuzları için bir kayış yaptı. Kayışı bir hava deposuna bağladı ve depoyu uzay giysisinin kaskına uyduruk bir hortumla iliş-tirdi. Uzayın içinde bir kütüğü sürükleyen bir karınca gibi kıvrana kıvrana hareket etti ama her zaman için *Göçebe*'nin özgürlüğüne sahipti.

Düşündü.

Kendi kendine kontrol köprüsünde sağlam kalan birkaç sefer aletini kullanmayı öğrendi ve sefer odasının enkazını yığınlar halinde dolduran standart kılavuzları inceledi. Uzayda görev aldığı on yıl boyunca, tayin ve ücret gibi ödüllere rağmen böyle bir şey denemeyi hayal bile etmemişti, ama şimdi ödül olarak vaad edilen *Vorga-T*: 1339'du.

Nerede olduğuna dikkat etti. *Göçebe* uzayda ekliptik düzlem boyunca güneşin 300 milyon kilometre uzağında sürükleniyordu. Önünde Perseus, Andromeda ve Balık takımı yıldızları uzanıyordu. Neredeyse ön planda olan turuncu buğulu noktaysa Jüpiter'di. Çıplak gözle açık seçik görülebilen gezegensel bir disk. Eğer şansы yardım ederse, Jüpiter'e doğru bir rotaya girebilir ve kurtulurdu.

Jüpiter olmazdı, orada hiçbir zaman yerleşim olmayacaktı.

Asteroid yörüngelerinin dışında kalan tüm dış gezegenler gibi, Jüpiter de donmuş metan ve amonyak kütesiydi ama en büyük dört uydusunda şehirler vardı, şu anda bu şehirlerde yaşayan insanlar İç Gezegenler'le savaştaydı. Savaş esiri olacaktı ama *Vorga-T*: 1339'la hesaplaşmak için hayatta kalması gerekiyordu.

Foyle, *Göçebe*'nin makine dairesini araştırdı. Depolarda Yüksek-İtişli yakıt kalmıştı ve geminin dört kış motorundan biri hâlâ çalışır durumdaydı. Foyle makine dairesinin kullanım kılavuzlarını buldu. Yakıt tankları ve tek sağlam motor bölmesi arasındaki bağlantıyı tamir etti. Tanklar güneş tarafında oldukları için donma noktasının üzerine çıkacak kadar ısınmışlardı. Yakıt sıvı halindeydi ama bir türlü akıyordu. Serbest düşme de yakıtı borulardan aşağıya çekecek yerçekimi yoktu.

Foyle bir uzay kılavuzunu inceledi ve teorik yerçekimi konusunda bir şeyler öğrendi. Eğer *Göçebe*'yi bir dönüş yörüngesine sokabilirse, merkezkaç kuvveti, motorun yanıcı bölümüne yakıt çekebilirdi. Eğer yanıcı bölmeyi tutuşturabilirse, tek motorun eşitsiz itiş *Göçebe*'yi bir döngüye sokabilirdi.

Ama önce döngüyü sağlamazsa motoru tutuşturamaz, motoru tutuşturamazsa da döngüyü sağlayamazdı.

Bu çıkmazı çözecek bir yol düşündü; *Vorga* ona gereken ilhamı vermişti.

Foyle motorun yanıcı bölümündeki ufak kanalizasyon valfini açtı ve işkence dolu saatler boyunca bölmeye yakıtı elleriyle doldurdu. Tulumbanın silindirine su döküp işlemeye hazırlamıştı. Eğer yakıtı tutuşturursa, bir dönüş ve yerçekimi sağlayabilecek kadar uzun süre yanardı. Sonra depolardan yakıt akımı başlar ve ateşleme devam ederdi.

Kibritleri denedi.

Kibritler uzay boşluğunda yanmazdı.

Çakmaktaşı ve çelikle denedi.

Kıvılcımlar uzayın mutlak sıfır noktasında parlamazdı.

Kırmızı sıcak akor telleri düşündü.

Göçebe’de bir teli akorlaştıracak hiçbir tanımda elektrik gücü yoktu.

Metinler buldu ve okudu. Sık sık gözlerinin kararmasına ve tamamen yıkılır gibi olmasına rağmen düşünüp planladı. *Vorga* onu yüceltecek ilhamı veriyordu.

Foyle donmuş gemi depolarından getirdiği buzu eritip motorun yanıcı bölmesine su kattı. Yakıt ve su karıştırılamazdı; karışmadılar. Su yakıtın üzerine ince bir katman olarak çıktı.

Foyle, kimyasal depolardan gümüşümsü bir parça tel ve sodyum metali getirdi. Açık valftan teli itti. Sodyum suya dokunduğunda tutuştu ve yüksek ısıyla parladı. Çıkan ısıнын Yüksek-İtişli yakıtla dokunmasıyla valftan iğne gibi bir alev fırladı. Foyle valfi bir ingiliz anahtarıyla kapadı. Bölmede ve tek kış motorda bulunan ateşleme düzeni bütün gemiyi sarsan sessiz bir titreşimle alevi içine aldı.

Motorun merkezkaç itişiyile *Göçebe* yavaş bir döngüye girdi. Devir meydana getiren kuvvet, hafif bir yerçekimi sağladı. Ağırılık geri döndü. Tekne kısmını dolduran yüzen enkaz güvertelere, duvarlara ve tavanlara düştü; yerçekimi yanıcı bölmeyi yakıtla besledi. Foyle sevinmekle vakit kaybetmedi. Makine dairesinden çıkıp, umutsuz bir aceleyle kontrol köprüsüne doğru son bir hayati gözlem için koştu. Bu son gözlem, ona ya *Göçebe*’nin uzayın dönüşsüz derinliklerinde battığını ya da Jupiter’e ve kurtarılmaya giden yolda olduğunu gösterecekti.

Belli belirsiz yerçekimi, hava deposunu sürüklemeyi neredeyse imkânsız kılıyordu. İvmenin öne doğru ani dalgası gevşek yıkıntıları yerlerinden sökmüş, ters yöne doğru fırlatmıştı. Foyle kontrol güvertesine giden kamara iskelesi merdivenlerini tırmanmaya çabalarırken, köprüden kopan moloz yığını koridorun aşağısından fırlayarak ona çarptı. Uzaydaki bu horozibiğinin içinde takılıp kalmıştı, boş koridor boyunca yuvarlandı ve ambar bölmesinin iki kanatlı kapağına çarparak bilincini yitirdi. Yarı ölü ama hâlâ intikam ateşiyle yanarak, yarım ton enkazın ortasında kımlıdayamadan yattı.

"Sen kimsin?"

"Neredensin?"

"Şimdi neredesin?"

"Nereye gideceksin?"

iki

Mars'la Jüpiter arasında geniş bir asteroid kuşağı yer alır. Bilinen ve bilinmeyen binlerce asteroidin arasından Ucubelerin Yüzyılına en özgü olanı Sargasso adında, aslında doğal kaya ve enkazlardan oluşmuş ama iki yüzyıllık süre içinde üzerinde yaşayanlar tarafından bir araya getirilmiş küçük bir asteroiddi.

Gezeğin sakinleri yirmi dördüncü yüzyılın tek vahşile-riydi; iki yüzyıl önce gemileri bozulduğu için asteroid kuşağın-da kaybolup kaderlerine terk edilen bir araştırma ekibindeki bilim adamlarının torunlarıydılar. Zaman içinde torunlar yeni-den keşfedildiklerinde kendilerine ait bir dünya ve kültür kurmuşlardı bile, uzayda kalarak enkaz toplayıp onları bozmayı ve atalarından hatırladıkları bilimsel yöntemin gülünç ve barbarca bir taklidini uygulamayı yeğlediler. Kendilerine Bilimsel Halk diyorlardı. Dünya onları çabucak unuttu.

S.S. Göçebe uzayda yol alırken ne Jüpiter'e ne de uzak yıldızlara doğru gidiyordu, ölümün eşiğindeki bir mikroorganizmanın yavaş sarmal dönüşüyle asteroid kuşağında sürükleniyordu. Sargasso Asteroidi'nin bir mil yakınından geçtiğinde Bilimsel Halk tarafından anında yakalanıp küçük gezegenlerine dâhil edildi. Foyle'u buldular.

Foyle, asteroidin içindeki doğal ve yapay geçitlerden zafer havasında bir sedyeyle taşınırken bir kere kendine geldi. Geçitler meteor madeni, taş ve gövde plakalarından oluşmuştu. Bazı plakaların üzerinde uzay yolculuğu tarihinin unutulmuş adları hâlâ yazılı duruyordu: INDUS KRALİÇESİ, TERRA; SYRTIS GEZGİNİ, MARS; ÜÇ HALKA SİRKİ, SATÜRN. Geçitler, asteroide çimentoladıkları toplama gemilerden yapılmış büyük salonlara, depolara, apartman ve evlere açılıyordu.

Foyle, çok eski bir Ganymede salapuryasının, bir Lassell

buz delicisinin, bir kaptan gemisinin, bir Callisto kruvazörünün ve cam tankları hâlâ duman roket yakıtıyla dolu bir yirmi ikinci yüzyıl yakıt taşıyıcısının içinden hızlı bir şekilde taşındı. İki yüzyıldır toplanan her şey bu kovanda biriktirilmişti: silahlarla dolu cephanelikler, kitaplarla dolu kütüphaneler, kostüm müzeleri, makineler, aletler, yiyecek, içecek, kimyasallar, sentetiklerle dolu depolar vardı.

Sedyenin çevresindeki bir kalabalık coşkuyla bağırıyordu. "Yet Mikt!" diye haykırdılar. Bir kadınlar korusu heyecanla melemeye başladı:

Ammonyum bromid	1½ gr.
Potasyum bromid	3 gr.
Sodyum bromid	2 gr.
Sitrik asit	yet. mikt.

"Yet Mikt!" diye gürledi Bilimsel Halk, "Yet Mikt!" Foyle bayıldı.

Yeniden uyandı. Uzak giysisi çıkarılmıştı. Asteroidin, taze oksijen elde etmek için bitkiler yetiştirilen serasındaydı. Oda, yüz yardalık eski bir maden filizi taşıyıcısından oluşuyordu ve duvarların biri tamamen toplama pencerelerden yapılmıştı . . . yuvarlak lombozlar, kare lombozlar, elmas ve altıgen şekiller . . . büyük duvar çılgın bir cam ve ışık mozaiği haline gelene dek her şekil ve yaşta lomboz kullanılmıştı.

Uzak güneş içeride parlıyordu; hava sıcak ve nemliydi. Foyle puslar içinde etrafına bakındı. Şeytani bir yüz merakla ona bakıyordu. Yanakları, çenesi, burnu ve gözkapaklarında eski bir Maori maskesine benzer dövmeler vardı. Alnına dövmeyle JOSEPH yazılmıştı. JOSEPH sözcüğündeki 'O' harfinin sağ omuzundan yukarı doğru küçük bir ok çıkarılmış ve bilim adamları tarafından erkek cinsini belirtmek için kullanılan Mars sembolüne dönüştürülmüştü.

"Bizler Bilimsel Halk'ız," dedi Jo'seph. "Ben Jo'seph'im;

bunlar da benim kardeşlerim."

Eliyle çevresini gösterdi. Foyle sedyesinin çevresindeki sırtan kalabalığa baktı. Bütün yüzler şeytan maskeleri gibi dövmelenmişti; bütün alınlarda boydan boya adlar okunuyordu.

"Ne kadar zamandır sürükleniyorsun?" diye sordu Jøseph.

"Vorga," diye mırıldandı Foyle.

"Elli yıldır bize sağ ulaşan ilk kişisin. Çok güçlüsün. En uygunun gelişi Kutsal Darwin'in doktrindir. Çok bilimsel."

"Yet Mikt!" diye haykırdı kalabalık.

Jøseph, nabız ölçen bir doktor edasıyla Foyle'un bileğini kavradı. Şeytansı ağzı ciddiyetle doksan sekize kadar saydı.

"Nabzın. Doksan sekiz nokta altı," derken Jøseph bir termometre çıkarıp derin bir saygıyla salladı. "Çok bilimsel."

"Yet Mikt!" diye araya girdi koro.

Jøseph, Foyle'a bir Erlenmeyer şişesi sundu. Üzerinde, *Akciğer, c.c., hematoksin ve eosin* yazıyordu. "Vitamin?" diye sordu.

Foyle cevap vermeyince Jøseph şişeden büyük bir hap çıkarıp bir piponun ağzına yerleştirerek pipoyu yaktı. Bir nefes alıp eliyle bir işaret yaptı. Foyle'un önünde üç kız belirdi. Yüzlerinde korkunç dövmeler vardı. Hepsinin alnında bir ad yazılıydı: JQAN, MQIRA ve PQLLY. Adlardaki 'O' harflerinin altlarında minik haçlar vardı.

"Seç," dedi Jøseph. "Bilimsel Halk Doğal Ayrım uygular. Seçiminde bilimsel ol. Genetik ol."

Foyle yeniden bayılırken kolu sedyeden kaydı ve MQira'ya dönük düştü.

"Yet Mikt!"

Kubbe tavanlı yuvarlak bir salondaydı. Salon paslı eski aygıtlarla doluydu; bir santrifüj, bir ameliyat masası, kırık bir floreskop, sterilizatör ve birtakım aşınmış ameliyat aletleri.

Sayıklamalar ve bağırıp çağrışları arasında Foyle'u ameliyat masasına bağladılar. Onu beslediler. Tıraş edip yıkadılar. İki adam eski santrifüjü elle çevirmeye başladı. Alet bir savaş davulunun sesine benzeyen ritmik bir çınlama yapıyordu. Toplanan kalabalık tempo tutup şarkı söylemeye başladı.

Eski sterilizatörü çalıştırdıklarında alet salonu ısılk çalan bir buharla doldurarak kaynamaya ve sular fişkırtmaya başladı. Ardından eski floroskobu çalıştırdılar. O da kısa devre yapıp buharlı salonda cızırtılı şimşekler çaktırıyordu.

On ft.lik korkunç bir görüntü masaya yaklaştı. Bu, cambaz bacakları takmış olan Jøseph'di. Bir ameliyat başlığıyla ameliyat maskesi takmıştı ve üzerinde omuzlarından yerlere kadar uzanan bir ameliyat elbisesi vardı. Elbise, vücudun anatomik kısımlarını gösterecek biçimde siyah ve kırmızı iplikle oldukça sık işlenmişti. Jøseph, bir ameliyat metninden çıkmış korkunç bir duvar işlemesine benziyordu.

"Seni Göçebe ilan ediyorum!" dedi ağır bir edayla.

Gürültü kulakları sağır edici bir hale geldi. Jøseph, paslı bir kutuyu eğerek Foyle'un vücudunun üzerinde gezdirdi. Çevreye eter kokusu yayıldı.

Foyle'un bilincinin yerine gelmiş olan kırık dökük parçaları da kayboldu ve her yer karardı. Karanlığın içinden *Vorga-T*: 1339 tekrar tekrar ortaya çıkıp sessiz intikam çığlıklarını durduramayacak hale gelen Foyle'un damarlarından ve beyninden fırlıyor, güneşe doğru bir rotada hızlanıyordu.

Yıkamaların, beslemelerin, tempo tutmaların ve şarkı söylemelerin hayal meyal farkındaydı. Sonunda bir ara bilinci yerine gelip uyandı. Her yer sessizdi. Yataktaydı. Moira adlı kız yanında yatıyordu.

"Sen de kimsin?" diye vırakladı Foyle.

"Karın, Göçebe."

“Ne?”

“Karin. Beni seçtin Göçebe. Biz gametleriz.”

“Neyiz?”

“Bilimsel olarak eşleşmiş,” dedi Moira gururla. Geceliğinin kolunu yukarı sıyırıp Foyle’a kolunu gösterdi. Güzelliği dört çirkin uzunca yara ile bozulmuştu. “Eski, yeni, ödünç ve mavi bir şeylerle aşılandım.”

Foyle yataktan çıkmak için uğraştı.

“Nerdeyiz şimdi?”

“Evimizde.”

“Ne evi?”

“Senin evin. Sen bizden birisin Göçebe. Her ay evlenip birçok çocuk yapmalısın. Bilimsel olan budur. Ama ben ilkim.”

Foyle kızla ilgilenmeden çevreyi araştırdı. 2300’lerin başlarından kalma, zamanında özel yat olan küçük bir roket teknesinin ana kamarasındaydı. Ana kamara yatak odasına dönüştürülmüştü.

Lombozlara koşup dışarı baktı. Tekne asteroidin kütesine sıkıca oturtulmuştu ve geçitlerle ana yapıya bağlanıyordu. Kış tarafa gitti. İki küçükçe kamara oksijen için büyütülmüş bitkilerle doluydu. Makine dairesi mutfağa dönüştürülmüştü. Yakıt tanklarında Yüksek-İtışli yakıt vardı ama roket bölmelerinin üzerindeki küçük bir ocağın brülörlerini besliyordu. Foyle ön tarafa gitti. Kumanda odası artık berber salonuydu ama kontroller hâlâ çalışır durumdaydı. Düşündü.

Kıçtaki mutfağa gidip ocağı söktü. Yakıt tanklarını tekrar esas motor yanma bölmelerine bağladı. Mqira merakla izliyordu.

“Ne yapıyorsun Göçebe?”

“Buradan gitmem gerek kızım,” diye mırıldandı Foyle. “Vorga diye bi gemiyle işim var. Annadın mı kızım? Bu gemiyle buradan basıp gidiyorum, bu işte.”

Mqira korku içinde geriledi. Foyle kızın gözlerindeki bakışı gördü ve üzerine atladı. O kadar halsizdi ki kız onu kolayca

atlatı. Ağzını açıp keskin bir çığlık attı. Tam o sırada tekne muazzam tangırdamalarla doldu; Josph ve şeytani yüzöl kardeşleri dışarıda teknenin metal gövdesini yumrukluyor, yeni evliler için bilimsel bir selamlama töreni yapıyorlardı.

Möira çığlık atıp kaçarken Foyle sabırla onu kovalıyordu. Kızı bir köşede sıkıştırdı, geceliğini yırtıp kumaş parçasıyla ağzını tıkadı. Kız asteroidi ortadan çatlatacak kadar çok ses çıkartıyordu ama bilimsel selamlamanın gürültüsü daha fazlaydı.

Foyle makine dairesindeki kaba tamiratını bitirdi; bu konuda artık neredeyse bir uzman sayılabilirdi. Çırpınan kızı kucağına alıp ana ambar ağzına götürdü.

“Gidiyorum,” diye bağırdı Möira’nın kulağına. “Kalkış. Asteroidden fırlayıp çıkacam. Patlamanın Allahı kızım. Belki hepiniz ölürsünüz. Herşey parçalanacak. N’olacağını bil bakalım. Hava yok. Asteroid yok. Söyle onlara. Uyar. Git kızım.”

Ambar ağzını açtı, Möira’yı dışarı itti ve kapağı çarpıp kilitledi. Tören aniden durdu.

Foyle kumanda odasında ateşleme düğmesine bastı. Onlarca yıldır duyulmamış bir ulumayla otomatik kalkış sireni çağıştı. Motor bölmeleri yavaş sarsıntılarla tutuştu. Foyle sıcaklığın ateşleme ısısına ulaşmasını bekledi. Bekleme tam bir işkenneydi. Tekne asteroide çimentolanmıştı. Taş ve demirle çevriliydi. Arka motorları, kütleye oturtulmuş başka bir geminin gövdesiyle aynı hizadaydı. Motorlar itişe geçtiğinde ne olacağını bilmiyordu ama *Vorga* onu bu kumarı oynamaya itiyordu.

Motorları ateşledi. Yüksek-İtışli yakıtın alevleri geminin kık tarafından çıktığında boşuk bir patlama oldu. Tekne titredi, esnedi ve ısındı. Metal gürültüleri gelmeye başladı. Birden gıcırdayarak öne doğru kılmıladı. Metal, taş ve camlar parçalara ayrıldı ve gemi uzaya fırladı.

İç Gezegenler donanması onu Mars yörüngesinin doksan

bin mil açığında buldu. Yedi aylık cephe savaşından sonra devriyeler dikkatli, ama umursamazdı. Tekne tanım için gerekli sinyalleri yollamayınca, önce yok edilmeli, sonra enkazla ilgili sorular sorulmalıydı. Ama tekne küçüktü ve kruvazör mürettebatı ödül parası kazanmaya can atıyordu. Gemiye yakaladılar.

Foyle'u içeride, uzay gemisiyle ev eşyaları karışımı bir yığın arasında başsız bir solucan gibi sürünürken buldular. Leş gibi kangren kokan yeni kanamalar başlamıştı, kafasının bir tarafı hamur gibiydi. Onu kruvazördeki revire getirip tankını bir perdeyle dikkatle örttüler. Foyle'un görüntüsü, alt güverte donanma tayfalarının sağlam midelerine bile fazla geliyordu.

Devriye görevleri boyunca Foyle'un leşini amnionik tankta yamadılar. Terra'ya dönüş sırasında kendine geldi ve ağzından balonlar çıkararak V harfiyle başlayan kelimeler mırıldandı. Kurtarıldığını biliyordu. İntikamıyla arasında yalnızca zamanın kaldığını biliyordu. Revir nöbetçisi Foyle'un tankında hareket ettiğini duyup perdeleri araladı. Foyle'un zarlı gözleri yavaşça açıldı. Nöbetçi merakını frenleyemedi.

"Beni duyuyor musun, koçum?" diye fısıldadı.

Foyle homurdandı. Nöbetçi biraz daha eğildi.

"Ne oldu? Sana hangi herifler yaptı bunu?"

"Ne?" Foyle'un sesi zar zor çıktı.

"Bilmiyor musun?"

"Ne? Neyin var senin ha?"

"Bekle bir dakika."

Nöbetçi bir malzeme odasına jaunte'leyerek kayboldu ve beş saniye sonra tankın yanında yeniden belirdi. Foyle uğraşarak doğrulup sıvıdan çıktı. Gözleri bulanıktı.

"Hatırladım be adam. Bi kısmını. Jaunte. Göçebe'de jaunte'leyemedim, ben."

"Ne?"

"Kafayı üşütmüştüm."

"Be adam, senin kafan kalmamıştı ki senin."

"Jaunte'leyemedim. Nası olduğunu unuttum, işte. Her şeyi

unuttum. Hâlâ çok şey hatırlamıyorum. Ben–”

Nöbetçi korkunç dövmelerle kaplı bir yüzün resmini eline tutuşturunca korkuyla irkildi. Resimdeki Maori maskesiydi. Yanakları, çenesi, burnu, gözkapakları şeritlerle, dairelerle süslenmişti. Alnında *Göçebe* yazılıydı. Foyle resme bakakaldı ve birden acı içinde haykırdı. Resim bir aynaydı. Yüz kendi yüzüydü.

üç

"Bravo, Bay Harris! Çok iyi! K-Y-D, beyler. Hiç unutmayın. Konum. Yükseklik. Durum. Jaunte'leme koordinatlarınızı hatırlamanın tek yolu budur. *Etre entre le marteau et l'enclume. Fransızca. Çevirisi verilmeyecektir.* Henüz jaunte'lemeyin Bay Peters. Sıranızı bekleyin. Sabırlı olun. Hepiniz yavaş yavaş C sınıfı olacaksınız. Bay Foyle'u gören oldu mu? Ortalarda yok. *Şu Kahverengi Bülbüle bakın. Dinleyin. Kanatlı bir Mozart.* Tanrım. Düşüncelerim her tarafa dağılmış . . . yoksa konuşuyor muydum beyler?"

"Yarı yarıya han'fendi."

"Biraz haksızlık gibi geliyor gerçekten. Tek yönlü telepati bir dert. Düşüncelerimle sizi topa tuttuğum için özür dilerim."

"Hoşumuza gidiyor han'fendi. Sevimli düşünüyorsunuz."

"*Ne kadar nazıksınız Bay Gorgas.* Pekâlâ sınıf, hepimiz okula dönüp yeniden başlıyoruz. Bay Foyle şimdiden jaunte'ledi mi? Ona hiç yetişemiyorum."

Robin Wendesbury jaunte'lemede yeniden eğitim sınıfına New York'ta bir tur attırıyordu ve bu iş beyinleri hasar gören vakalar için de, küçükler sınıfındaki çocuklar için olduğu kadar heyecanlıydı. Genç kadın büyüklere çocuk muamelesi yapıyordu ve onlar da bundan hoşlanıyordu. Son bir aydır, "K-Y-D han'fendi. Konum. Yükseklik. Durum." diye şarkılar söyleyerek sokakların kesiştiği köşelerdeki jaunte platformlarını ezberleyip duruyorlardı.

Robin uzun boylu, çok güzel bir zenci kızdı; akıllı ve kültürlüydü ama bir gönderici, yani tek yönlü telepat olduğu gerçeği her yerde ayağına dolanıyordu. Düşüncelerini bütün dünyaya iletebilirdi ama hiçbir şey alamazdı. Bu dezavantajı, onu

daha çekici işlerden uzak tutuyor ama öğretmenlik için çok uygun kılıyordu. Tutarsız yaradılışına rağmen Robin Wendesbury son derece yetkin ve sistemli bir jaunte öğretmeni idi.

Adamlar Merkez Savaş Hastanesi'nden, Hudson Köprüsü bölgesindeki 42. Cadde'de tüm bir binayı kaplayan jaunte okuluna getirildiler. Okuldan yola çıkıp bir timsah formu oluşturarak, jaunte platformunu büyük bir hevesle ezberledikleri Times Meydanı'na yürüdüler. Ardından hepsi birden önce okula sonra yeniden Times Meydanı'na jaunte'ledi. Timsah yeniden oluştu ve Columbus Kalesi'ne yürüyüp koordinatlarını ezberlediler. Orada hepsi Times Meydanı yoluyla okula jaunte'ledi ve aynı rotayı izleyerek Columbus Meydanı'na geldiler. Timsah bir ke-re daha oluşturulduktan sonra, ezberleme ve jaunte'leme işlemlerini tekrarlamak için Grand Army Plaza'ya doğru yola çıktılar.

Robin, hastalara (hepsi de beyinleri zedelenerek jaunte'leme gücünü kaybetmiş hastalardı) kamu jaunte platformlarının ekspres durakları denilebilecek yerleri yeniden öğretiyordu. Daha sonraları sokakların kesiştiği yerlerdeki yerel durakları da öğreneceklerdi. Ufukları genişledikçe (güçleri de geri geldikçe) giderek genişleyen alanlardaki jaunte platformlarını ezberleyeceklerdi. Kesin olan bir şey vardı; bu olay, yetenek kadar gelirle de sınırlıydı; bir yeri ezberlemek için orayı görmek şarttı, bunun anlamı da sizi oraya götürecek para olması gerekliliği idi.¹ Dünya Turu'nun zenginler için yeni bir anlam kazanmıştı.

"Konum. Yükseklik. Durum." Robin Wendesbury dersini tekrarlararken sınıf ekspres platformlarla Washington Heights'tan Hudson Köprüsü'ne jaunte'leyip, her biri çeyrek milik daha küçük atlayışlarla geri geldiler.

Platin kafataslı ufak tefek bir teknik çavuş birden kenar mahalle ağzıyla konuştu: "Ama yükseklik yokki han'fendi. Biz

1.- Yıldızlar Hedefim'de A.B., bu cümlemin ardına "Hatta 3 boyutlu fotoğraflar bile işe yaramıyordu." cümlesini eklemiş. yhn.

yerdeyiz, ya."

"Yok, Çavuş Logan. Yalnızca 'Yok' deseniz daha iyi olurdu. Özür dilerim. Öğretmek bir alışkanlık haline geliyor ve ben bugün düşüncelerimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Savaş haberleri o kadar kötü ki. Yüksekliğe, gökdelenlerin üzerindeki platformları ezberlemeye başladığımızda geleceğiz, Çavuş Logan."

Kafatası sonradan birleştirilmiş adam bunu sindirip ardından başka bir şey sordu: "Düşündüğünüzde sizi duyuyoz, öyle değil misinizdir?"

"Tamamen öyle."

"Ama siz bizi duymuyunuz?"

"Hiçbir zaman. Ben tek yönlü bir telepatım."

"Hepimiz mi duyuyoz, bi tek ben mi, ha?"

"Duruma bağlı Çavuş Logan. Birine yoğunlaştığımda yalnızca düşündüğüm kişi; belli bir şey olmadığında bütün herkes . . . zavallılar. Özür dilerim." Robin dönüp seslendi: "Jaunte'lemenden önce tereddüt etmeyin Çavuş Harris. Bu kuşkuya neden olur, kuşku da jaunte'lemeyi bitirir. Sadece adım atıp kaybolun."

"Bazen endişeleniyorum efendim," diye cevap verdi başı sıkıca bandajlanmış bir kıdemli çavuş. Jaunte platformunun kenarında oyalandığı belliydi.

"Endişelenmek mi? Niçin?"

"Belki de vardığım yerde biri duruyor olacak. O zaman deli gibi büyük bir patlama olurdu işte. Efendim. Özür dilerim."

"Bakın, size bunu yüzlerce kez açıkladım. Uzmanlar dünyadaki bütün jaunte platformlarını azami trafiği kaldıracak biçimde ayarlamıştır. Özel jaunte platformlarının bu kadar küçük ve Times Meydanı'ndaki platformun da bu kadar geniş olmasının nedeni de bu. Hepsi matematiksel olarak ayarlanmış ve iki kişinin aynı anda bir yere varma olasılığı on milyonda bir bile değil. Bu trafik kazasında ölme olasılığınızdan daha düşüktür."

Bandajlı başçavuş şüpheyle başını sallayıp yerden hafifçe yükseltilmiş platforma çıktı. Platform, beyaz betondan yapılmış, yuvarlak ve üst kısmı anımsanması kolay olsun diye canlı

siyah beyaz desenlerle süslenmişti. Ortasında platformun adı ve enlem, boylam, yükseklik değerlerinden oluşan jaunte koordinatlarının yazılı olduğu ışıklı bir plaka vardı.

Bandajlı adam ilk jaunte'si için cesaretini toplamaya çalışırken platform ani bir geliş gidiş kargaşasıyla titreşmeye başladı. Jaunte'leyen şekiller bir an için beliriyor, etraflarını kontrol edip yeni koordinatlarını ayarlamak için biraz durakladıktan sonra yeniden başka bir yere jaunte'leyerek yok oluyorlardı. Her yok oluşta, daha önce bir vücudun durduğu boşluğa doluşan hava molekülleri kısık bir 'Pat' sesi çıkarıyordu.

"Bekleyin, sınıf." dedi Robin. "Bir trafik sıkışıklığı var. Herkes platformdan insin lütfen."

Ağır iş giysilerinin üzerlerinde hâlâ kar bulunan işçiler, kuzey korusundaki bir vardiyanın ardından güneye evlerine dönüyordu. Doğu Zaman Kuşağı'ndan Pasifik Kuşağı'na sabahı izliyen, beyazlar içindeki elli sütçü çırağı batıya, St Louis'e gidiyordu. Ve şimdiden öğlen olmuş olan Grönland'ın doğusundan beyaz yakalı bir büro işçileri ordusu yemek saatleri için New York'a geliyordu.

Karmaşa birkaç saniye içinde sona erdi. "Pekâlâ sınıf," dedi Robin. "Devam ediyoruz. Hay Allah, Bay Foyle nerede? Hiçbir zaman ortalarda yok gibi."

"İnsanın onunki gibi bir suratı olunca, sakladığı için onu suçlayamazsınız han'fendi. Bizim beyin koğuşunda ona Öcü diyoruz."

"Çok korkunç görünüyor öyle değil mi Çavuş Logan? O lekeleri çıkaramıyorlar mı?"

"Deniyorlar Bayan Robin, ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Onlara 'dövme' deniyormuş ve unutulmuş gibi bi şeymiş."

"Peki Bay Foyle'un yüzündekiler nasıl olmuş?"

"Kimse bilmiyor, Bayan Robin. Aklını kaybettiği için beyin koğuşunda o. Hiçbir şey hatırlamıyo. Ben olsam, onun gibi yüzüm olsa, ben de hiçbir şey hatırlamak istemem."

"Çok yazık. Korkutucu bir görüntüsü var. Çavuş Logan, sizce Bay Foyle'la ilgili bir düşünce kaçırıp onun duygularını incitmiş miyimdir?"

Platin kafataslı adam düşündü. "Hayır han'fendi. Siz kim-senin duygularını incitmezsiniz. Zaten Foyle'da incinecek duy-gu da yoktur ki. O yalnızca koca aptal bir öküz, işte."

"O kadar dikkatli olmam gerekiyor ki, Çavuş Logan. Anlı-yorsunuz değil mi, hiç kimse gerçekten başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmek istemez. Bilmek istediğimizi düşünür ama istemeyiz. Gönderici özelliğim insanların beni iste-memesine yol açıyor. Ve yalnız kalmama neden oluyor. Ben – lütfen bana kulak asmayın. Düşüncelerimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Ha! İşte buradasınız Bay Foyle. Nerelerde dolaşıyordunuz?"

Foyle platforma jaunte'lemişti ve korkunç yüzünü saklaya-rak sessizce platformdan indi. "Pratik yapıyodum," diye mırıl-dandı.

Robin içinde yükselen tiksinti ürpermesini bastırdı ve se-vecen bir tavırla Foyle'un yanına gidip koluna girdi. "Bizimle gerçekten daha çok beraber olmalısınız. Biz hepimiz dostuz ve harika zaman geçiriyoruz. Bize katılın."

Foyle kızla gözgöze gelmekten kaçındı. Kolunu asık bir su-ratla geri çekerken Robin birden adamın gömleğinin sırlıslıkla-m olduğunu fark etti. Hastane üniforması olduğu gibi ıslanmıştı.

"Islak? Yağmurlu bir yerlere gitmiş. Ama sabahki hava durumu raporlarını gördüm. St Louis'in doğusunda yağmur yoktu. Öyleyse oradan daha uzağa jaunte'lemiş olmalı. Ama bunu yapamıyor olması gerekir. Belleğini ve jaunte'leme yeteneğini kaybetmiş olmalıydı. Has-ta numarası yapıyor."

Foyle kızın üzerine atladı. "Kes sesini, sen!" Yüzünün vah-şiliği korkunçtu.

"Demek gerçekten numara yapıyorsun."

"Ne kadar biliyorsun?"

"Aptal olduğunu. Rezalet çıkarmayı bırak."

"Seni duyular mı?"

"Bilmiyorum. Bırak beni." Robin Foyle'dan uzaklaştı. "Pekâlâ sınıf. Bu günlük bu kadar yeter. Herkes hastane otobüsüne binmek için okula dönsün. Önce siz jaunte'leyin Çavuş Logan. Unutmayın: K-Y-D. Konum. Yükseklik. Durum . . ."

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı Foyle. "Şantaj mı, ha?"

"Sessiz ol. Rezalaet çıkarmayı bırak. Hadi tereddüt etmeyin Şef Harris. Platforma çıkıp jaunte'leyin."

"Senle konuşmak istiyom,"

"Kesinlikle olmaz. Sıranızı bekleyin Bay Peters. Bu kadar acele etmeyin."

"Beni hastaneye rapor edecek misin?"

"Elbette."

"Senle konuşmak istiyom."

"Hayır."

"Hepsi gitti şimdi. Zamanımız var. Senle evinde buluşuruz."

"Evimde mi?" Robin gerçekten korkmuştu.

"Wisconsin, Green Bay'de."

"Bu çok saçma. Benim konuşacak hiçbir şeyim yok bu—"

"Çok şeyin var Bayan Robin. Konuşacak bi ailen var."

Kızdan yayılan korku Foyle'un sırtmasına yol açtı. "Senle evinde buluşuruz," diye tekrarladı.

"Nerede olduğunu bilmene olanak yok" diye bocaladı Robin.

"Sana şimdi söylemedim mi?"

"O – o kadar uzağa jaunte'lemiş olamazsın. Sen—"

"Hayır mı?" Maske sırttı. "Şimdi sen bana numa– işte ondan yapıyosun demiştin. Doğru söylüyodun, sen. Yarım saatimiz var. Seninle orda buluşuruz."

Robin Wendesbury'nin dairesi Green Bay kıyılarında tek başına yükselen büyük bir binadaydı. Bina, sanki bir büyücü onu şehrin yerleşim bölgesinden alıp da Wisconsin çamlarının arasında bırakıp gitmiş gibi duruyordu. Jaunte'leyen dünyada böyle binalara çok sık rastlanıyordu. Kendi küçük ısı ve ışık

üreticileri olduktan ve nakliye sorunu da jaunte'lemeyle çözüldükten sonra, çöllerde, ormanlarda ve vahşi doğada tek ve toplu yerleşimler olabiliyordu.

Daire, dört odalı, komşuları Robin'in gönderici özelliğinden korumak için oldukça iyi yalıtılmış bir apartman katıydı. Ev bu şanssız ters yönlü telepatın kültürlü ve yalnız hayatının delilleriyle . . . kitaplar, resimler ve dergilerle doluydu.

Robin dairesinin salonuna onu yırtıcı bir sabırsızlıkla bekleyen Foyle'den birkaç saniye sonra jaunte'ledi.

"Eh, şimdi kesin biliyosun," diye başladı Foyle bir giriş yapmaya gerek duymadan. Kızın kolunu acı verecek biçimde kavradı. "Ama hastaneden kimseye benim hakkımda hiçbir şey anlatmayacaksın Bayan Robin. Kimseye."

"Bırak beni!" Robin adamın yüzüne sert bir tokat attı. "*Hayvan! Vahşi! Sakın bana dokunayım deme!*"

Foyle Robin'i bırakıp geriledi. Kızın tiksintisinin etkisiyle yüzünü saklamak için öfkeyle başını çevirdi.

"Demek gerçekten numara yapıyordun. Jaunte'lemeyi biliyordun. İlk sınıfta her şeyi baştan öğrenirmiş gibi yaptığın bütün o süre içinde hep jaunte'liyordun . . . ülkenin, hatta belki de bütün dünyanın dört bir yanına büyük atlayışlar yapıyordun."

"Ya. Ben Times Meydanı'ndan Columbus'a . . . nerdeyse heryerden geçerek gidiyorum, Bayan Robin."

"Ve bu yüzden de hep kayıpsın. Ama neden? Neden? Neden peşindesin?"

Korkunç yüzde saplantılı bir kurnazlık ifadesi belirdi. "Ben Merkez Hastanesi'nde yuvalandım Orası benim kumanda merkezim, anniyor musun? Ben bi şeyleri hallediyorum Bayan Robin. Benim var ya, görülecek bi hesabım var. Bi geminin nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Şimdi ona ödetmem gerek. Artık seni çürütecem *Vorga*. Seni öldürecek, *Vorga*. Seni çok pis gebertecem!"

Birden bağırmayı bırakıp gözlerini vahşi bir zaferle kıza dikti. Robin korkuyla geriledi.

"Tanrı aşkına, neden söz ediyorsun sen?"

"Vorga. Vorga-T: 1339. Adını hiç duydun mu Bayan Robin? Nerde olduğunu Bo'ness & Uig'in gemi kayıtlarından buldum. Bo'ness & Uig, San Francisco'da. Sen bize şehirdeki jaunte platformlarını öğretirken oraya gittim, ben. San Francisco'ya gittim. Vorga'yı buldum. Vancouver tersanelerinde. Presteign'ların Presteign'ına ait. Onun adını hiç duydun mu Bayan Robin? Presteign, Terra'daki en büyük adamdır o, ya. Ama o bile beni durduramayacak. Vorga'yı çok pis gebertecem. Sen de beni durduramayacaksın Bayan Robin."

Foyle yüzünü kızına iyice yaklaştırdı. "Çünkü ben izlerimi kaparım Bayan Robin. Yol boyunca her zayıf noktayı kaparım. Vorga'yı öldürmeden beni durdurabilecek herkes hakkında bi şeyler var elimde . . . buna sen de dahilsin Bayan Robin."

"Yo."

"Ya, nerde oturduğunu öğrendim. Hastanedekiler biliyordu. Buraya geldim, ortalığa baktım. Günlüğünü okudum Bayan Robin. Callisto'da yaşayan bir ailen vardır, annenle iki kız kardeşin."

"Tanrı aşkına!"

"Bu da seni bi yabancı savaş kışkırtıcısı yapar. Savaş başladığında sen ve diğerlerine İç Gezegenler'i terk etmeniz için bi ay verilmişti. Gitmeyenler kanunca casus sayıldı. Sen kancanın ucundasın kızım." Foyle avucunu açtı. "Artık tam burdasın kızım." Avucunu hızla kapattı.

"Annem ve kız kardeşlerim bir buçuk yıldır Callisto'dan ayrılmaya çalışıyor. Biz buraya aitiz. Biz -"

"Tam burdasın," diye tekrarladı Foyle. "Casuslara n'aptıklarını biliyo musun? Onlardan söke söke bilgi alırlar. Seni parçalarlar, Bayan Robin. Seni parçalarına ayırırlar-"

Robin bir çığlık attı. Foyle mutlulukla gülümseyip kızın titreyen omuzlarını kavradı. "Seni yakaladım kızım, işte. Benden kaçamazsın bile, çünkü tek yapacağım Haberalma'ya bilgi vermek ve o zaman n'olursun? Hiç kimsenin beni durdurmak için

yapabileceği bir şey yok; ne hastanenin ne de Bay Kutsal Kudretli Presteign'ın."

"Çık dışarı seni pislik, iğrenç ... şey! Çık dışarı!"

"Yüzümden hoşlanmıyo musun Bayan Robin? Bu konuda da yapabileceğin bişey yok, ya."

Aniden Robin'i havaya kaldırıp alçak bir kanepeye taşıdı. Kızı kanepeye fırlattı.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı.

Bütün toplumun temelini dayandığı, göze çarpmak harcamalar yapma prensibine gönülden bağlı olan Presteign'ların Presteign'ı, Central Park'taki Viktoria tarzı konağını jaunte devrinden sonra modası geçmiş olan asansörler, ev telefonları, yemek asansörleri ve işten tasarruf sağlayan diğer araçlarla donatmıştı. Bu süslü püslü kaledeki bütün hizmetçiler itaatkâr bir şekilde odadan odaya yürüyor, kapıları açıp kapatıyor ve merdivenlerden inip çıkıyordu.

Presteign'ların Presteign'ı kalktı, uşağının ve berberinin yardımıyla giyinip bir asansör aracılığıyla kahvaltı odasına indi, bir kâhya, bir uşak ve hizmetçilerin yardımıyla kahvaltısını yaptı. Kahvaltı odasından çalışma odasına geçti. İletişim sistemlerinin neredeyse tamamen ortadan kalktığı, bir görüşme için doğrudan birinin ofisine jaunte'lemenin telefon ya da telgrafla uğraşmaktan daha kolay olduğu bir devirde Presteign'ın çalışma odasında, önünde bir operatörün oturduğu antika bir telefon santrali vardı.

"Bana Dagenham'ı bul," dedi.

Operatör bir süre uğraştı, sonunda Dagenham Kurye A.Ş.'ye ulaşmayı başardı. Bu, her türlü prensip uğruna, her türlü kamu ya da özel hizmeti yapması garantilenen kayıtlı jaunte'cilerden kurulu yüz milyon kredilik bir organizasyondur. Ücret mil başına 1 Kr.'ydi. Dagenham bir kuryesinin dünyayı seksen

dakikada dolaşacağını garantiliyordu.

Presteign'in aramasından seksen saniye sonra bir Dagenham kuryesi Presteign'in evinin önündeki özel jaunte platformunda belirmiş, kimliği belirlenmiş ve girişin arkasındaki jaunte'lenemez labirentten geçirilmişti. Dagenham personelinin her üyesi gibi bu kurye de M sınıfı bir jaunte'ciydi. Sonsuz sayıda bin millik atlayışlar yapabiliirdi ve binlerce jaunte koordinatını ezbere biliyordu. Hile ve aldatmaca konusunda üst düzey bir uzmandı; Dagenham Kurye A.Ş.'yi tam anlamıyla tanımlayan ve kurucusunun acımasızlığını yansıtan acı bir verimlilik ve cesaret düzeyine gelinceye dek eğitilmişti.

"Presteign?" dedi protokol için zaman kaybetmeden.

"Dagenham'ı kiralamak istiyorum."

"Hazırım, Presteign."

"Seni değil. Saul Dagenham'ın kendisini istiyorum."

"Bay Dagenham artık 100,000 Kr.'den aşağı kişisel hizmet vermiyor."

"Miktar onun beş katı olacak."

"Ücret mi, yüzde mi."

"İkisi de. Çeyrek milyon ücret olarak, çeyrek milyon da risk miktarının yüzde onuna karşılık garanti."

"Anlaştık. Konu ne?"

"PyrE."

"Heceleysin lütfen."

"Bu adın senin için bir anlamı yok mu?"

"Hayır."

"Güzel. Dagenham için olacak. PyrE. Büyük Pe-ye-re-büyük E. Dagenham'a PyrE'yi bulduğumuzu söyle. Foyle, Gulliver Foyle adında bir adam aracılığıyla . . . ne pahasına olursa olsun . . . bu adamı bulması için tutuluyor."

Kurye küçük, gümüş bir inciye benzeyen bir bellek topu çıkardı, Presteign'in talimatlarını küçük alete tekrarladı ve başka tek bir kelime bile etmeden gitti. Presteign telefon operatörüne döndü. "Bana Regis Sheffield'ı bul," dedi.

Regis Sheffield'in hukuk bürosuna ulaşıldıktan on dakika sonra Presteign'in özel jaunte platformunda genç bir hukuk asistanı belirdi, sıkı bir kontrolden geçip labirentten geçirildi. Çekik yüzünde mutlu bir tavşan ifadesi taşıyan neşeli ve genç biriydi.

"Gecikme için özür dilerim Presteign," dedi. "Aradığınızı Chicago'da öğrendik ve ben hâlâ D sınıfı beş yüz milliğim. Bura gelmem biraz zaman aldı."

"Patronunuz Chicago'daki bir davaya mı bakıyor?"

"Chicago, New York ve Washington. Sabahtan beri o mahkemeden bu mahkemeye jaunte'leyip duruyor. Başka bir mahkemedeyken yerine biz bakıyoruz."

"Onu tutmak istiyorum."

"Onur duyuyoruz Presteign, ama Bay Sheffield çok meşgul."

"PyrE için değildir."

"Özür dilerim, efendim ama tam an--"

"Anlamadın ama Sheffield anlayacak. Ona yalnızca PyrE'yi ve ücretini söyle."

"Ücreti nedir?"

"Çeyrek milyon ücret olarak, çeyrek milyon da risk miktarının yüzde onuna karşılık garanti."

"Bay Sheffield'dan ne gibi bir hizmet isteniyor?"

"Birini kaçırıp orduya, deniz kuvvetlerine ve polise karşı elimde tutmak için bilinen tüm yasal gerekçeleri hazırlaması."

"Tamam. Adam kim?"

"Gulliver Foyle."

Hukuk asistanı bir bellek topuna hızla birtakım notlar mırıldandı, topu kulağına götürüp dinledi ve başını sallayıp ayrıldı. Presteign çalışma odasından çıkıp, sabah saygılarını sunmak için kızının odasına giden kadife kaplı merdivenleri tırmandı.

Zenginlerin evlerinde, bayan aile fertlerinin odaları kördü, penceresi ya da kapısı olmayan ve yalnızca ailenin yakın fertlerinin jaunte'leyebilecekleri odalar Ahlak ve erdem bu şekilde korunuyordu. Ama Olivia Presteign normalde de göremediği

için jaunte'leyemiyordu. Dolayısıyla odasına, Presteign klanının üniformalarını giymiş yaşlı uşaklar tarafından korunan kapılardan giriliyordu.

Olivia Presteign muhteşem bir albinoydu. Saçları beyaz ipek, teni beyaz saten, tırnakları, dudakları ve gözleri de mercan gibiydi. Çok güzeldi ve harika bir körlüğü vardı, 7500 Angstromdan bir milimetrelilik dalgaboylarına kadar kızılötesi görebiliyordu. Isı dalgalarını, manyetik alanları, radyo dalgalarını, radar, sonar ve elektromanyetik alanları görüyordu.

Odanın misafirler için ayrılmış ön kısmında, Resmi Kabul Oturumunu düzenliyordu. Sırma işlemeli yüksek kollu bir koltukta oturuyor, dadısının koruması altında çayını yudumluyor ve oturumu idare edip, odaya dağılmış ayakta duran bir düzine adam ve kadınla sohbet ediyordu. Bakan ama görmeyen kör gözleri parıldayan, mermer ve mercandan yapılaş muhteşem bir heykele benziyordu.

Misafir odasını, sıcak spotlardan serin gölgelere kadar yayılan nabız gibi atan bir ısı dalgası olarak görüyordu. Saatlerin, telefonların, ışık ve kilitlerin göz kamaştırıcı manyetik ışımasını görüyordu. İnsanları, yüzleri ve bedenlerinden yayılan kişisel ısı ışımaları sayesinde görerek tanıyordu. Her başın çevresinde soluk bir elektromanyetik beyin kalıbı ışıması ve her vücudun ısı ışımasının içinde sürekli değişen kas ve sinir tonlamalarını görüyordu.

Olivia'nın çevresine topladığı sanatçılar, müzisyenler ve züppeler Presteign'in umurunda değildi ama, bu sabah toplananlar arasında sosyetenin ileri gelenlerinin de bulunduğunu görmek onu sevindirdi. Odada bir Sears-Roebuck, bir Gillette, bir gün Kodak'ların Kodak'ı olacak olan genç Sidney Kodak, bir Houbigant, Buick'lerin Buick'i ve güçlü Saks-Gimbel klanının başı XVI. R. H. Macy bulunuyordu.

Presteign kızına saygılarını sunmasının ardından evden çıktı. Üzerinde kırmızı, siyah ve mavi renkli Presteign markasını taşıyan, üniformalı bir sürücü ve yardımcı seyisinin sürdüğü

dört atlı bir faytonla 99 Wall Street'teki klan merkezine doğru yola çıktı. Kızıl ve bakır renkli bir fonun üzerindeki siyah 'P', Heinz klanının '57'sine ve eskiçağdaki Rolls-Royce hanedanının 'RR'sine rakip olan; sosyal kayıtlardaki en eski ve en saygın markalardan biriydi.

Presteign klanının başı, New York'lu jaunte'ciler için bildik bir görüntüydü. Çelik grisi saçlı, yakışıklı, güçlü, kusursuz giyimli ve eski tarza uygun davranışlı Presteign'ların Presteign'ı, öylesine yüce bir konumdaydı ki, sıradan ölümlülerin jaunte'lemeyle gerçekleştirdiği bir iş için uşaklar, arabacılar, seyisler ve seyis yamakları çalıştırıyordu; bu yüzden de sosyal seçkinlerin en ideal örneklerinden biriydi.

Bugünlerde insanlar sosyal basamakları tırmandıkça, konumlarını jaunte'lemeyi reddederek belli ediyorlardı. Büyük bir ticari klana yeni kabul edilmiş olanlar pahalı bisikletlere biniyordu. Yükselen bir klan üyesinin küçük bir spor arabası oluyordu. Bir aile büyüğü eski günlerden kalma şoförlü bir anti-kayla, örneğin bilinen bir Bentley ya da Cadillac modeli veya kaliteli bir Lagonda'yla dolaşıyordu. İleride klan başkanlığına gelecek soya mensup muhtemel bir mirasçının bir yatı ya da uçağı oluyordu. Presteign klanının başı olan Presteign'ların Presteign'ının at arabaları, otomobilleri, yatları, uçakları ve trenleri vardı. Toplumda öyle yüksek bir konumdaydı ki, kırk yıldır hiç jaunte'lememişti. Dagenham ve Sheffield gibi hâlâ jaunte'leyen ve bundan utanmayıp, oradan oraya koşuşturan yeni zenginleri hor görüyordu.

Presteign, Presteign Kalesi olarak bilinen, 99 Wall Street'teki siper ve mazgallarla dekore edilmiş kaleye girdi. Kalenin personelini ve muhafızlarını klan üniformaları içindeki ünlü Jaunte-Muhafızları oluştuyordu. Presteign bir başkanın heybetli yürüyüşüyle muhafızların borazanları eşliğinde bürosuna girdi. Gerçekten de, huzura kabul edilmeyi bekleyen sırnaşık bir hükümet görevlisinin dehşetle keşfettiği gibi, o bir başkan-dan daha büyüktü. Şanssız adam Presteign geçerken bekleyen

ricacıların arasından öne atladı.

"Bay Presteign," diye başladı. "Ben İç Gelirler Dairesinden geliyorum, sizi bu sabah görmem ge-" Presteign buz gibi bir bakışla onu susturdu.

"Binlerce Presteign vardır," dedi. "Hepsine Bay diye hitap edilir. Ama ben Presteign'ların Presteign'ıyım, evin ve ailenin başı, klanın başkanıyım. Bana Presteign diye hitap edilir. 'Bay' Presteign diye değil. Presteign diye."

Sırtını dönüp, personelinin hep bir ağızdan, "Günaydın Presteign" sesleriyle kendisini karşıladığı bürosuna girdi.

Presteign başını salladı, kertenkelemsi gülüşüyle gülümseyerek Jaunte-Muhafızlarının çaldığı borazanlar ve trompetler eşliğinde taht misali masasına oturup kabulun başlamasını işaret etti. Presteign bellek toplarını ve bütün mekanik iş aletlerini hor görürdü.

"Presteign Klanı girişimleriyle ilgili rapor," diye başladı Yaver. "Günlük Maddeler: En yüksek-2011/2, En Düşük-2011/4. Ortalama değerler New York, Paris, Tokyo -"

Presteign sinirli bir şekilde elini salladı. Yaver çekilip yerini Yüksek Danışmana bıraktı.

"Göreve başlatılacak yeni bir Bay Presto var, Presteign."

Presteign sabırsızlığını bastırarak, Presteign perakende satış bölümündeki mağazaları idare eden Presteign Presto'ları hiyerarşisindeki 497. Bay Presto'nun sıkıcı yemin törenine başkanlık etti. Yakın bir tarihe dek bu adamın kendine ait bir yüzü ve bedeni vardı. Şimdi, on yıllık temkinli deneme ve dikkatli takdimlerden sonra, Presto'lara katılmayı seçmişti.

Altı aylık bir ameliyat ve beyinsel şartlandırma döneminde sonra, diğer 496 Bay Presto'ya ve Presteign'ın koltuğunun arkasında asılı, Abraham Lincoln benzeri, güven aşılayan, sevecen ve dürüst bir adam olarak idealize edilmiş Bay Presto portresine tıpatıp benzetilmişti. Dünyanın neresinde alışveriş yaparsanız yapın, tıpatıp aynı Presteign mağazasına giriyordunuz ve aynı müdür, Bay Presto, size hizmet ediyordu. Kodak

klanının Bay Kwik'i ve Montgomery Ward'ın Monty Amca'sı gibi rakipleri vardı ama, kimse onu geçebilmiş değildi.

Tören bittiğinde, Presteign kabulun sona erdiğini belirtmek için birden ayağa kalktı. Yüksek memurların dışındakiler bürodan çıkarıldı. Presteign, kaynayan sabırsızlığını yatıştırmak için odayı arşınlamaya başladı. Hiçbir zaman küfür etmezdi ama kendini tutması küfür etmesinden daha ürkütücüydü.

"Foyle," dedi boğuk bir sesle. "Sıradan bir denizci. Pislik. Parazit. Kenar mahalle serserisi. Bense Presteign'ların Presteign'ı. Ama o adam yüzünden –"

"Özür dilerim Presteign," diyerek çekingen bir tavırla araya girdi Yüksek Danışman. "Saat Doğu saatiyle on bir, Pasifik saatiyle sekiz."

"Ne?"

"Özür dilerim Presteign. Pasifik saatiyle saat dokuzda, bir fırlatma töreni olduğunu hatırlatmama izin verin. Vancouver tersanelerinde bulunacaksınız."

"Fırlatma mı?"

"Yeni nakliye gemimiz Presteign *Prenses*. Tersaneyle üç boyutlu yayın iletişimi kurmamız zaman alacak, o yüzden bir an"

"Orada kişisel olarak bulunacağım."

"Kişisel olarak mı!" Yüksek Danışman afalladı. "Ama Vancouver'a bir saatte uçmamız mümkün değil Presteign. Biz–"

"Jaunte'leyeceğim," diye birden parladı Presteign'ların Presteign'ı. Sıkıntısı o boyutlara varmıştı.

Dehşete düşen personeli çabucak hazırlık yaptı. Ülkeye yayılmış Presteign bürolarını uyarmak için haberciler yollandı ve özel jaunte platformları boşaltıldı. Presteign'a, New York bürosundaki platforma kadar eşlik edildi. Yuvarlak platform loş, penceresiz bir odadaydı. Bu maskeleye ve gizlilik, yetkisiz kişilerin odanın koordinatlarını keşfedip ezberlemesini önlemek için gerekliydi. Aynı neden yüzünden bütün ev ve bürolar, tek yönlü pencereler ve kapıların ardına yerleştirilen kafa karıştırıcı labirentlerle döşenmişti.

Jaunte'lemek için öncelikle (diğer şeylerin yanında) nerede olduğunuzu ve nereye gittiğinizi tam olarak bilmeniz gerekiyordu, yoksa hiçbir yere sağ ulaşma şansınız yoktu. Belirsiz bir başlangıç noktasından jaunte'lemek, bilinmeyen bir varış noktasına ulaşmak kadar imkânsızdı. Tıpkı bir tabancayı ateşler gibi nereye nişan alacağınızı ve tabancanın hangi ucunu tutacağını bilmeniz gerekliydi. Ama bir pencere ya da kapıdan anlık bir bakış, herhangi bir yerin K-Y-D koordinatlarının ezberlenmesi için yeterli olabilirdi.

Presteign platforma çıkıp, Philadelphia bürosundaki varış noktasının konum ve durumunu net olarak gözünde canlandırdı. Gevşeyip, o hedefe doğru tek bir yoğun irade ve inanç dalgasını harekete geçirdi. Jaunte'ledi. Gözlerinin karardığı sersemletici bir an oldu. New York'daki platform kaybolurken Philadelphia'daki platform belirdi. Önce aşağıya, sonra da yukarıya düşüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Gideceği yere varmıştı . . . Yüksek Danışman ve personelinin kalan kısmı saygılı bir şekilde ondan bir an sonra belirdiler.

Böylece, yüz ve iki yüz millik atlayışlarla Presteign kıtayı geçip Pasifik zamanıyla sabah saat tam dokuzda Vancouver tersanelerinin dışında belirdi. New York'dan ayrıldığında saat sabahın on biriydi. İki saat kazanmıştı. Jaunte dünyasında bu da olağan bir durumdu.

Çevresine çit çekilmemiş (bir jaunte'ciyi hangi çit önleyebilirdi ki) millerce uzanan beton, aynı merkez üzerinde gitgide genişleyen daireler şeklinde dikkatle yerleştirilmiş siyah madeni paralarla dolu beyaz bir masaya benziyordu. Ama daha yakından bakıldığında madeni paraların, toprağın derinliklerine kazılmış siyah kuyuların yüzer ft.'lik ağızları olduğu anlaşılıyordu. Bu yuvarlak ağızların her birinin çevresi beton binalar, bürolar, vestiyerler, kantinler ve soyunma odalarıyla doluydu.

Bunlar tersanelerin iniş ve kalkış kuyuları, kuru havuzları ve inşa çukurlarıydı. Uzay gemileri de tıpkı deniz araçları gibi, yerçekimine karşı ağırlıklarını tek başlarına kaldırarak biçimde

tasarlanmamıştı. Normal terra yerçekimi bir uzay gemisinin belkemiğini yumurta kabuğu gibi çatlatırdı. Gemiler, bir merdiven ve inşa ızgarası ağı arasında dik olarak tutuluyor ve karşıt yerçekimi perdeleriyle sarılıp desteklenerek inşa ediliyordu. Benzer kuyulardan kalkıyor, Riche Sınırı'na ulaşp kendi motorlarını ateşleyene dek, bir projektörün dikilmiş ışığına tırmanan toz zerrecikleri gibi karşıt yerçekimi ışınları üzerinde yükseliyorlardı. İnen uzay araçları da motorlarını kapayıp aynı ışınların üzerinde alçalarak bu kuyulara giriyorlardı.

Presteign'in kafilesi Vancouver tersanelerine girdiğinde hangi kuyuların kullanılmakta olduğunu görebiliyorlardı. Kuyuların bazılarında, aşağıdaki işçiler uzay gemilerinin kışkırmalarını belirli işlem seviyelerine getirdikçe, karşıt yerçekimi perdeleriyle yerden dörtte bir ya da yarı uzunluklarına kadar yükseltilmiş gemilerin burunları ya da gövdeleri kuyu ağzından yukarıya fırlıyordu. Üç tane Presteign V sınıfı nakliye gemisi, *Vega*, *Vestal* ve *Vorga*, tersanelerin ortasına yakın olan kuyularda yarı yükseltilmiş biçimde duruyor, *Vorga*'nın çevresindeki kaynak makinelerinin kıvılcımlarından da anlaşılacağı gibi üzerlerindeki plakalar sökülüp yenileri takılıyordu.

Presteign kafilesi, GİRİŞ yazılı beton binada, aşağıdaki sözcükler yazılı olan bir levhanın önünde durdular:

EĞER BU ARAZİYE YASADIŞI YOLLARLA GİRMeye
ÇALIŞIRSANIZ HAYATINIZ TEHLİKEYE GİRER.
UYARILDINIZ!

Herkese ziyaretçi kartları dağıtıldı ve Presteign'ların Presteign'ı bile itaatkâr bir tavırla bir kart aldı. Böyle bir koruyucu kart olmadan girdiğinde olacakları bildiği için hiç itiraz etmeden kartını taktı. Topluluk, Presteign renklerinde bayraklarla donatılmış ve kenarına bir kürsü yerleştirilmiş olan 0-3 kuyusuna ulaşana dek kuyuların arasından geçerek yoluna devam etti.

Presteign burada karşılandı ve kendisi de çeşitli görevlilerini selamladı. Presteign bandosu yüksek sesle ve canlı bir şekilde klan şarkısını çalmaya başladı, ama enstrümanlardan biri çıldırmış gibiydi. Gittikçe yükselen tiz bir nota, sonunda bütün bandoyu ve şaşkın feryatları bastırdı. Presteign sesin bir enstrümandan değil de tersane alarmından geldiğini ancak o zaman fark etti.

Tersanede kimlik ya da ziyaretçi kartı taşımayan biri vardı. Savunma sisteminin radar alanına girdiğinde alarm çalmıştı. Presteign, alarmın boğuk böğürtüsünün içinden beton alanın çevresindeki yerlerini almak üzere kürsüden jaunte'leyen nöbetçilerin çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Kendi Jaunte-Muhafızları, dikkatli ve tetikte Presteign'ın çevresinde toplandı.

Hoparlörlerden, savunmayı düzenleyen bir ses duyuldu. "TERSANEDE KİMLİĞİ BELİRSİZ KİŞİ. EPSILON DOKUZDA KİMLİĞİ BELİRSİZ KİŞİ. EPSILON DOKUZDAN BATIYA DOĞRU YAYA İLERLİYOR."

"Birileri içeri girmiş olmalı," diye bağırdı Yüksek Danışman.

"Farkındayım," diye sakince yanıtladı Presteign.

"İçeride jaunte'lemediğine göre bir yabancı olmalı."

"Onun da farkındayım."

"KİMLİĞİ BELİRSİZ KİŞİ DELTA BEŞE YAKLAŞIYOR. DELTA BEŞ. HÂLÂ YAYA OLARAK İLERLİYOR. DELTA BEŞTE ALARM."

"Tanrı aşkına, ne yapmak istiyor bu adam?" dedi Yüksek Danışman hayretle.

"Kuralımı biliyorsunuz, beyefendi," dedi Presteign soğuk bir tavırla. "Presteign klanının hiçbir ortağı Tanrı'nın adını saygısızca ağzına alamaz. Kendinize gelin."

"KİMLİĞİ BELİRSİZ KİŞİ ŞİMDİ ERA BEŞE YAKLAŞIYOR. ERA BEŞE YAKLAŞIYOR."

Yüksek Danışman Presteign'ın koluna dokundu. "Bu tarafa geliyor Presteign. Lütfen saklanırmısınız?"

"Saklanmayacağım."

"Presteign, daha önce de suikast girişimleri oldu. Üç tane. Eğer--"

"Bu kürsünün üzerine nasıl çıkabilirim?"

"Presteign!"

"Çıkmama yardım et."

Presteign, hâlâ çılgınca şikayet etmeye devam eden Yüksek Danışmanın yardımıyla, tehlikeye karşı görev yapan Presteign klanının gücünü izlemek için kürsünün tepesine çıktı. Aşağıda, beyaz tulumlu işçilerin, heyecanı kaçırmamak için kuyulardan çıktığını görebiliyordu. Etrafta, uzak bölgelerden hareketin merkezine jaunte'leyen nöbetçiler belirveriyordu.

"KİMLİĞİ BELİRSİZ KİŞİ GÜNEYE, BETA ÜÇE DOĞRU İLERLİYOR. BETA ÜÇ."

Presteign B-3 kuyusunu izledi. Bir şekil hızla kuyuya doğru koşuyor, zigzaglar çizerek, yanlara atlayarak ve hızla ileri atılarak ilerliyordu. Mavi hastane giysileri giymiş, dağınık siyah saçlı ve uzaktan şekilsiz yüzü canlı renklere boyanmış gibi görünen dev gibi bir adamdı bu. Savunma sisteminin ısı yüklenme alanı adamı yanacak kadar ısıttığında giysilerinden dumanlar çıkmaya başladı; boynu, dirsekleri ve dizlerinde alev parıltıları belirdi.

"BETA ÜÇTE ALARM. BÜTÜN BİRİMLER BETA ÜÇE."

Uzaktan bağırışlar ve silah sesleri, geniş saha tabancalarının vınlamaları duyuluyordu. Beyazlar içindeki yarım düzine işçi adamın üzerine atladı. Adam onları çil yavruları gibi dağıtıp *Vorga*'nın burnunun görüldüğü B-3 kuyusuna doğru durmadan ilerledi. Giysileri alev aldı; artık, işçilerle nöbetçileri yararak geçen, dönüp duran, etrafına yumruklar savuran, durdurulamayacak bir biçimde ilerleyen bir meşaleye benziyordu.

Birden durdu, alevler içindeki gömleğinin içinden siyah bir kutu çıkardı. Ölümün pençesinde kıvranan bir hayvanın son çırpınışıyla kutunun ucunu ısırdı ve kutuyu, *Vorga*'ya doğru düzgün bir açıyla fırlattı.

Hemen ardından da vuruldu.

"PATLAYICI. SAKLANIN. PATLAYICI. SAKLANIN. SAKLANIN."

"Presteign!" diye feryat etti Yüksek Danışman.

Presteign kendini adamdan kurtardı ve kutunun önce yukarı, sonra da *Vorga'nın* burnuna doğru, dönerek ve soğuk güneş ışığında parıldayarak ilerlemesini izledi. Kuyunun kenarında karşıt yerçekimi ışını tarafından yakalandı ve kocaman görünmez bir parmakla fırlatılmış gibi yukarıya doğru fırladı. Kutu sürekli yukarı doğru ilerledi, elli, yetmiş, yüz ft. Ardından göz kamaştıran bir parlaklık ve bir an sonra da kulakları sağır edip kemikleri sarsan muazzam bir gökgürlemesi oldu.

Presteign kendisini toparlayıp kürsüden fırlatma podyumuna indi. Parmağını Presteign *Prenses'in* fırlatma düğmesine yerleştirdi.

"Hâlâ yaşıyorsa o adamı bana getirin," dedi Yüksek Danışmana. Düğmeye bastı. "Seni Presteign *Kudret* olarak adlandırıyorum," dedi zaferle.

dört

Presteign Kalesi'ndeki Yıldız Odası altın çerçeveli fildişi panellerle, yüksek aynalarla ve vitraylı camlarla bezenmiş oval bir odaydı. Odada, önünde Tiffany'den bir robotun oturduğu altın bir org, merdiveninde bir kütüphaneci androidin durduğu altın işlemeli bir kütüphane, önünde mekanik bir bellek topu kayıt aygıtı duran android bir sekreterin oturduğu bir on beşinci Louis stili masa ve arkasında bir robot barmenin durduğu bir Amerikan bar vardı. Presteign, insan hizmetçileri tercih ederdi ama androidler ve robotlar sır saklayabiliyorlardı.

"Oturun, Yüzbaşı Yeovil," dedi nazikçe. "Bu Bay Regis Sheffield, bu konuda beni temsil edecek. Bu genç adam da Bay Sheffield'ın asistanı."

"Bunny benim ayaklı hukuk sözlüğümdür," dedi Sheffield.

Presteign bir düğmeye dokundu. Yıldız Odası'ndaki donmuş yaşam canlandı. Orgun arkasındaki robot orgu çalmaya, kütüphaneci kitapları ayırmaya başladı; sekreter daktilo yazıyor, barmen de içki hazırlıyordu. Muhteşem bir gösteriydi ve sanayi psikometri uzmanları tarafından özenle planlanmış olan etkisi Presteign'in kontrolü elinde tutarak ziyaretçileri elverişsiz bir konuma sokmasını sağlıyordu.

"Foyle adında bir adamdan bahsediyordunuz, Yüzbaşı Yeovil?" dedi Presteign.

Merkezi Haberalma'dan Yüzbaşı Peter Y'ang-Yeovil, bilge Mançu'nun soyundan geliyordu ve İç Gezegenler Silahlı Kuvvetleri'nin Haberalma Tongu'na bağlıydı. İ.G.S.K, iki yüzyıldır Haberalma işleri için, arkalarındaki beş bin yıllık kültürlü kurnazlık tarihleriyle harikalar yaratan Çinlilere güveniyordu. Yüzbaşı Y'ang-Yeovil, ismi korkuyla anılan Kağıt Adamlar Topluluğu'nun üyesi, Tientsin İmaj Yaratıcıları'nın bir uzmanı, bir

Batıl İnanç Ustasıydı ve Gizli Dili çok iyi konuşuyordu. Bir Çinliye benzemiyordu.

Y'ang-Yeovil durakladı, kendisine karşı işlemekte olan psikolojik baskıların hepsinin farkındaydı. Presteign'in çile çekmiş kertenkelemsi yüzünü, Sheffield'in açık, kavgacı ifadesini ve tavşansı yüz hatlarından Doğulu olduğu anlaşılan Bunny adlı hevesli genç adamı inceledi. Yeovil'in kontrolü yeniden ele alması ya da benzer bir karşıt etki yaratması gerekliydi.

Oyunu bir kaçış hamlesiyle açtı. "Sizinle uzaktan akraba olabilir miyiz?" diye sordu Bunny'e Mandarin dilinde. "Ben barbarların Mançu dediği bilge Meng-Tse hanedanındanım."

"Öyleyse biz ezeli düşmanız," diye yanıtladı Bunny duraksayan bir Mandirin diliyle. "Benim soyumun olağanüstü atasının Shang-tung'daki valilik görevine M.Ö. 342'de domuz Meng-Tse tarafından son verildi."

"Bütün nezaketimle yamuk yaratılmış kaşlarınızı tıraş ederim." dedi Y'ang-Yeovil.

"Saygıyla kırık dişlerinizi alazlarım," diyerek güldü Bunny.

"Haydi, beyler," diye itiraz etti Presteign.

"Üç bin yıllık bir kan davasını pekiştiriyoruz," diye açıkladı Y'ang-Yeovil anlamadığı konuşmalar ve gülüşmeler yüzünden yeterince rahatsız olmuş görünen Presteign'a. Bu sefer doğrudan bir atış denedi.

"Foyle'la işiniz ne zaman bitecek?" diye sordu.

"Hangi Foyle?" diyerek araya girdi Sheffield.

"Elinizde hangi Foyle var?"

"Presteign klanıyla ilişki içinde, aynı isimli on üç kişi var."

"İlginç bir sayı. Benim bir Batıl İnanç ustası olduğumu biliyor muydunuz? Bir gün size Ayna-Ve-Dinle Gizemi'ni göstermeliyim. Bu sabah Bay Presteign'in hayatına kastedildiği bildirilen olaya karışan Foyle'dan bahsediyorum."

"Presteign," diye düzeltti Presteign. "Ben 'Bay' değilim. Ben Presteign'ların Presteign'iyim."

"Presteign'in hayatına kastedilen üç olay var," dedi Sheffield. "Biraz daha açık konuşmalısınız."

"Bu sabah üç tane mi? Presteign bayağı meşgul olmuş olmalı." diye iç geçirdi Y'ang-Yeovil. Sheffield azimli bir rakip olduğunu kanıtlamaya başlamıştı. Haberalma görevlisi başka bir saptırma yöntemini denedi. "Keşke Bay Presto'muz daha kesin bir şey söyleseydi."

"Sizin Bay Presto'nuz mu!" diye haykırdı Presteign.

"Tabii. Beş yüz Presto'nuzdan birinin bizim ajanımız olduğunu bilmiyor muydunuz? Çok garip. Sizin nasılsa keşfedeceğinizi düşünüp bir karışıklık operasyonu düzenlemiştik."

Presteign dehşete düşmüş gibiydi. Y'ang-Yeovil bacak bacak üzerine atarak konuşmasına devam etti. "Alışıl gelmiş haberalma yöntemlerinin en temel zayıflıklarından biri de bu; henüz gerekmediği halde düzeltmelere gidiyorsunuz."

"Blöf yapıyor," diye haykırdı Presteign. "Presto'larımızdan hiçbirinin Gulliver Foyle'la ilgili bir şey bilmesine olanak yok."

"Teşekkür ederim," Y'ang-Yeovil gülümsedi. "İşte istediğim Foyle da bu. Onu almamıza ne zaman izin verirsiniz?"

Sheffield kaşlarını çatarak Presteign'a baktı ve tekrar Y'ang-Yeovil'e döndü. "Biz kim?" diye sordu.

"Merkezi Haberalma."

"Onu niçin istiyorsunuz?"

"Bir kadınla giysilerini çıkarmadan önce mi yoksa sonra mı sevişirsin?"

"Bu çok küstah bir soruydu."

"Sizinki de öyleydi. Foyle'u ne zaman alabiliriz?"

"Neden gösterdiğinizde."

"Kime?"

"Bana," Sheffield işaret parmağını avucuna bastırarak. "Bu sivil bir mesele. Savaş malzemesi, savaş personeli ya da sürmekte olan bir savaşa ait strateji ve taktikler sözkonusu olmadığı takdirde sivil yargı her zaman üstündür."

"303 Terra Temyizleri 191," diye mırıldandı Bunny.

“Göçebe savaş malzemesi taşıyordu.”

“Göçebe Mars Bankası’na platin külçeleri taşıyordu,” dedi Presteign aniden. “Eğer para bir savaş–”

“Bu tartışmayı *ben* yönetiyorum,” diye araya girdi Sheffield. Hızla Y’ang-Yeovil’e döndü. “Savaş malzemesinin adını söyleyin.”

Bu açık meydan okuma Y’ang-Yeovil’i hazırlıksız yakaladı. Göçebe konusunun odak noktasının gemide bulunan, dünyada var olan miktarın tamamı ve keşfeden kişi ortadan kaybolduğuna göre büyük olasılıkla yenilenemeyecek, 10 kiloluk PyrE olduğunu biliyordu. Sheffield’ın, bunu ikisinin de bildiğini biliyordu. Sheffield’ın PyrE’nin açıkça anılmamasını tercih edeceğini düşünmüştü. Ama yine de, işte adı anılamayacak olanın adının söylenmesi için meydan okumuştı.

Açıklığa açıklıkla karşılık vermeye karar verdi. “Pekâlâ beyler, adını açıklayacağım. Göçebe, 10 kilo PyrE denilen bir madde taşıyordu.”

Presteign bir şey söylemek için davrandı, ama Sheffield onu susturdu. “PyrE nedir?”

“Raporlarımıza göre–”

“Presteign’in Bay Presto’sundan mı?”

“O mu, o bir blöftü,” diye güldü Y’ang-Yeovil ve bir anda kontrolü eline aldı. “Haberalma’ya göre, PyrE, Presteign için, daha sonra kayıplara karışan bir adam tarafından geliştirildi. PyrE bir karma metal, bir alevlenici. Kesin olarak bildiklerimiz bu kadar. Ama bu konuda kesin olmayan raporlar var . . . güvenilir ajanlardan gelen inanılmaz raporlar. Çıkardığımız sonuçların küçük bir kısmı bile doğruysa PyrE zaferle yenilgi arasındaki farkı belirleyebilir.”

“Saçma. Hiçbir savaş malzemesi bu kadar önemli olmadı şimdiye kadar.”

“Olmadı mı? 1945’teki fizyon bombasını hatırlatırım. 2022’deki Null-G karşıt yerçekimi tesisatlarını hatırlatırım. Talley’in 2194’teki Tüm Alanlarda Radar Önleyici Ekranı’nı da.

Malzeme çok önemli olabilir, özellikle düşmanın ona önce ulaşma olasılığı varsa."

"Şimdi böyle bir olasılık yok."

"PyrE'nin önemini itiraf ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum, her şeyi yalanlıyorum."

"Merkezi Haberalma bir takas önermeye hazır. Bir adama karşılık bir adam. Gully Foyle'a karşılık PyrE'yi bulan adam."

"O elinizde mi?" diye sordu Sheffield. "O zaman bizi niçin Foyle konusunda sıkıştırıyorsunuz?"

"Çünkü elimizde bir ceset var!" diye parladı Y'ang-Yeovil. "Dış Uydular onu altı aydır Lassell'de tutup bilgi almaya çalışıyorlardı. Yüzde yetmiş dokuz yaralıyla sonuçlanan bir baskınla onu çıkardık. Bir cesedi kurtardık. D.U.'nun bir cesedi geri almak için verdiğimiz kayıplara gülüp gülmediğinden hâlâ emin değiliz. Ondan ne kadar bilgi kopardıklarını bilmiyoruz."

Bu sözün üzerine Presteign oturduğu yerde doğruldu. Acımasız parmakları sürekli ve sert vuruşlarla masayı tıklatmaya başladı.

"Lanet olsun," Y'ang-Yeovil bağırmaya devam ediyordu. "Bir dönüm noktasında olduğumuzu fark edemiyor musun Sheffield? Çok ince bir ipin üzerindeyiz. Bu pis işte, Presteign'a arka çıkarak ne yaptığını sanıyorsun? Sen Liberal partinin liderisin . . . Terra'nın bir numaralı vatanseverisin. Presteign'ın en büyük politik düşmanı. O hepimizi satmadan sen onu sat, aptal."

"Yüzbaşı Yeovil," diye araya girdiğinde Presteign'ın sesi buz gibiydi. "Bu sözleriniz hoş görülemez."

"PyrE'yi istiyoruz ve ona ihtiyacımız var," diye devam etti Y'ang-Yeovil. "Şu on kiloluk PyrE'yi incelememiz, sentezi yeneden bulmamız ve savaş amaçlarımıza uygulamayı öğrenmemiz gerek . . . ve bütün bunları da D.U. bizden önce başarmadan yapmalıyız, tabii eğer şimdiye dek yapmadılarsa. Ama Presteign işbirliği yapmayı reddediyor. Neden? Çünkü iktidardaki partiye karşı. Liberallerin askeri bir zaferini istemiyor. Politika için savaş kaybetmemizi yeğler, çünkü Presteign gibi zengin

adamlar asla kaybetmezler. Kendine gel Sheffield. Bir hain tarafından tutuldun. Tanrı aşkına ne yapmaya çalışıyorsun?"

Sheffield'ın Presteign'la yaptığı garip işbirliği konusunda bocalamasına fırsat kalmadan Yıldız Odası'nın kapısı yavaşça vuruldu ve Saul Dagenham içeri getirildi. Dagenham bir zamanlar İç Gezegenler'in araştırma dahilerinden biriydi; etkileyici sezgileri ve mükemmel bir belleği olan, beyninin yerinde altıncı dereceden bir bilgisayar taşıyan bir fizikçi. Ama Tycho Sands'de bir kaza olmuş ve bir fizyon patlamasından sağ kurtulmuştu. Patlama onu tehlikeli bir biçimde radyoaktif yapmıştı, onu 'sıcak' yapmış; onu bir yirmi dördüncü yüzyıl Tifolu Mary' sine dönüştürmüştü.

Dagenham'a İç Gezegenler hükümeti tarafından, alacağına inandıkları önlemler için yılda 25,000 Kr. ödeniyordu. Günde beş dakikadan fazla kimseyle fiziksel temasta bulunamıyordu. Günde yarım saatten fazla hiçbir odada, kendi odasında bile kalamıyordu. İ.G. tarafından kendini hayat ve sevgiden tecrit etmesi emredilen ve bunun için para ödenen Dagenham, araştırmayı bırakıp Dagenham Kurye A.Ş. adındaki devi kurmuştu.

Y'ang-Yeovil, kurşunu derili ve iskelet gülüşlü bu kısa boylu, sarışın kadavranın Yıldız Odası'na girdiğini gördüğünde bu karşılaşmada yenilginin kaçınılmaz olduğunu anladı. Bu üç adamın hepsiyle birden başa çıkacak durumda değildi.

"Foyle için bir Askeri emir çıkartıyorum," dedi. "Haberalma'ya gelince, tüm görüşmeler bitmiştir. Bundan sonrası açık savaştır."

"Yüzbaşı Yeovil gidiyordu," diye seslendi Presteign. Dagenham'ı içeri getiren Jaunte-Muhafız subayına. "Lütfen onu labirentten geçirin."

Y'ang-Yeovil, subay yanına gelip selam verene kadar bekledi. Adam nazikçe kapıyı işaret ettiğinde Yeovil, Presteign'ın gözlerinin içine baktı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve hafif bir Pat! sesiyle yok oldu.

"Presteign!" diye bağırdı Bunny. "Jaunte'ledi. Bu odaya

karşı kör değil. Bu-"

"Belli ki öyle," dedi Presteign buz gibi bir sesle. "Başkâh-yaya haber verin," dedi şaşırmış duran Muhafız subayına. "Yıldız Odası'nın koordinatları artık gizli değil. Yirmi dört saat içinde değiştirilmeleri gerekiyor. Ve şimdi, Bay Dagenham . . ."

"Bir dakika," dedi Dagenham. "Şu Askeri emir konusu var."

Bir özür ya da açıklama gereksinimi duymadan o da yok oldu. Presteign kaşlarını kaldırdı. "Yıldız Odasının sırrını bilen biri daha," diye mırıldandı. "Ama hiç değilse sır açığa çıkana dek bilgisini saklama inceliğini gösterdi."

Dagenham yeniden belirdi. "Labirentten geçerek zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu," dedi. "Washington'da emirler verdim. Yeovil'i oyalayacaklar; iki saat garanti, muhtemelen üç saat, belki dört saat."

"Nasıl oyalayacaklar onu?" diye sordu Bunny.

Dagenham ölümcül gülüşünü Bunny'e yöneltti. "Dagenham Kurye A.Ş.'nin standart E.F.K.K. Operasyonu. Eğlence, fantazi, karmaşa, kıyamet . . . Dört saatin her birine ihtiyacımız olacak. Lanet olsun! Bebeklerini bozdum Presteign." Dagenham'ın radyasyonu elektronik sistemlerine sızdığı için robotlar birden deli gibi hoplayıp zıplamaya başlamışlardı. "Neyse, ben gideyim."

"Foyle?" diye sordu Presteign.

"Henüz hiçbir şey yok." Dagenham kurukafa gülümseyişini takındı. "Gerçekten eşsiz bir adam. Normal ilaç ve yöntemlerin hepsini denedim . . . hiçbir sonuç vermedi. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir tayfa . . . yüzündeki dövme-yi saymazsak tabii . . . ama çelik gibi bir iradesi var. Bir şeylere tutunmuş ve bırakmıyor."

"Neye tutunmuş?" diye sordu Sheffield.

"Bulacağımı umuyorum."

"Nasıl?"

"Sorma, sen de suç ortağı durumuna düşersin. Bir gemi

hazırladınız mı Presteign?"

Presteign başını salladı.

"Bulunacak bir Göçebe olacağı konusunda bir garanti vermiyorum ama eğer varsa Deniz Kuvvetleri'nden önce davranmalıyız. Yasalar hazır mı Sheffield?"

"Hazır. Ama inşallah kullanmak zorunda kalmayız."

"Bence de, ama yine de garanti yok. Tamam. Talimatlar için hazırlıklı olun. Ben Foyle'u konuşturmaya gidiyorum."

"Nerede tutuyorsun onu?"

Dagenham başını salladı. "Bu oda güvenli değil." Birden yok oldu.

Cincinnati-New Orleans-Monterrey yoluyla Mexico City'e jaunte'ledi ve Ortak Terra Üniversiteleri'nin dev hastanesinin Psikiyatri Bölümü'nde belirdi. Muhteşem bir merkez olan hastane içinde bütün şehri kaplayan bu yer için Bölüm sözcüğü çok yetersiz kalıyordu. Dagenham Terapi Kısımının 43. katına jaunte'leyip Foyle'un içinde baygın olarak yüzdüğü tecrit edilmiş tanka baktı. Tankın yanında duran saygın sakallı beyefendiye bir göz attı.

"Merhaba Fritz."

"Merhaba Saul."

"Ne büyük bir şey, Psikiyatri Bölümü'nün Başkanı benim için bir hastaya göz kulak oluyor."

"Bence sana borçluyuz Saul."

"Hâlâ Tycho Sands'i mi düşünüyorsunuz Fritz? Ben düşünmüyorum. Bölümünü radyasyonla berbat ediyor muyum?"

"Her şeyi koruma altına aldım."

"Kirli işlere hazır mısınız?"

"Keşke neyin peşinde olduğunu bilseydim."

"Bilgi."

"Ve o bilgiyi almak için benim terapi kısmımı engizisyona çevirmek zorunda mıydın?"

"Fikrim buydu."

"Neden her zamanki ilaçları kullanmıyorsun?"

“Zaten kullandım. İşe yaramadı. Sıradan biri değil o.”

“Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Fikrini mi değiştirdin? Vazgeçmek mi istiyorsun? Çeyrek milyona aynı malzemeyi elde edebilirim.”

“Hayır Saul. Sana her zaman borçlu olacağız.”

“Haydi başlayalım o zaman. Önce Kâbus Tiyatrosu.”

Tankı bir koridordan aşağı sürükleyip otuz metre karelik, zemini halı kaplı bir odaya getirdiler. Bu oda, terapinin vazgeçilen deneylerinden biriydi. Kâbus Tiyatrosu, çekildikleri hayal dünyalarını yaşanamaz duruma getirerek şizofrenleri şok yoluyla gerçek dünyaya döndürmek için yapılan ilk denemelerden biriydi. Ama zamanla hastaların duygularının parçalanması ve yıkılmasının oldukça zalim ve şüpheli bir tedavi olduğu anlaşılmıştı.

Dagenham için, Psikiyatri Bölümü’nün Başkanı üç boyutlu görsel projektörlerin tozunu almış ve bütün duymusal projektörlerin bağlantılarını yapmıştı. Foyle’u tankından çıkarıp ayıltıcı bir iğne yaptılar ve zeminin orta yerinde bıraktılar. Tankı odadan çıkarıp ışıkları söndürdüler ve gizlenmiş kontrol kabine girdiler. Oradan projektörleri açtılar.

Dünyadaki her çocuk hayal dünyasının benzersiz ve yalnızca kendine ait olduğunu sanır. Psikiyatriye bireysel hayallerin sevinç ve korkularının bütün insanlığın paylaştığı ortak bir miras olduğunu bilir. Korkularımız, suçluluklarımız, dehşetlerimiz, utançlarımız bir insandan diğerine uygulanabilir ve hiç kimse aradaki farkı anlamaz. Ortak Hastane’nin terapi kısmı, doldurduğu binlerce duygusal kaydı, Kâbus Tiyatrosu’nda her şeyin dahil olduğu, herkesi dehşete düşürecek tek bir gösteriye dönüştürmüştü.

Foyle nefes nefese, terlemiş ve uyandığını fark etmeden uyandı. Yılan saçlı, kanlı gözlü Eumenides’in pençesindeydi. Kovalanıp tuzağa düşürüldü, uçurumlardan aşağıya atılıp yarıldı, derisi yüzüldü, iple boğuldu, böceklerle kaplandı, yenip yutuldu. Bağırды. Koşarak kaçtı. Tiyatrodaki radarlı Engel Alanı

adımlarını engelleyip ağır çekimli korkunç rüya koşularına dönüştürdü. Kulaklarını tırmalayan gıcırdama, bağırma, inleme ve kovalamaca gürültülerinin arasında bir ses ısrarla mırıldanıyordu.

"Göçebe nerede Göçebe nerede Göçebe nerede Göçebe nerede Göçebe nerede?"

"Vorga," dedi zar zor Foyle. "Vorga."

Kendi takıntısı sayesinde aşılarmıştı. Kendi kâbusu onda bir bağışıklık yaratmıştı.

"Göçebe nerede? Göçebe'yi nerede bıraktın? Göçebe'ye ne oldu? Göçebe nerede?"

"Vorga," diye bağırdı Foyle. "Vorga. Vorga. Vorga."

Kontrol kabininde Dagenham küfrediyordu. Projektörleri izleyen bölüm başkanı saate baktı. "Bir dakika kırk beş saniye Saul. Daha fazlasına dayanamaz."

"Konuşması gerek. Son etkiyi ver."

Foyle'u canlı canlı gömdüler; yavaşça, acımasızca, korkunç bir biçimde. Karanlık derinliklere götürüldü; ışık ve havayı kesen leş gibi bir pislikle örtüldü. Yavaşça havasızlıktan boğulurken uzak bir ses gürliyordu: "GÖÇEBE NEREDE? GÖÇEBE'Yİ NEREDE BIRAKTIN? GÖÇEBE'Yİ BULURSAN KURTULABİLİRSİN. GÖÇEBE NEREDE?"

Ama Foyle Göçebe'deki ışısız, havasız tabutuna geri dönmüş, güverteyle tavan arasında rahat rahat süzülüyordu. Kıvrılarak uyumaya hazırlandı. Halinden memnundu. Kurtulacaktı. Vorga'yı bulacaktı.

"Vurdumduymaz piç!" diye küfretti Dagenham. "Daha önce hiç Kâbus Tiyatrosu'na karşı koyan oldu mu Fritz?"

"Hiç olmadı. Haklısın. Bu çok değişik bir adam Saul."

"Çözülüp konuşması gerek. Tamam, işlemin kalanını boş ver. Şimdi Megal Modu deneyelim. Oyuncular hazır mı?"

"Hepsi hazır."

"Haydi başlayalım o zaman."

Büyüklik hayalleri altı değişik yönde gelişebilir. Megal

(Megalomani'nin kısaltılmışı) Modu da oluşmuş olan megalomani yönünün saptanıp izlenmesi için terapide kullanılan dramatik bir teşhis tekniğiydi.

Foyle dört direkli lüks bir karyolada uyandı. Altın işlemlerle bezenmiş, duvarları kadifeyle kaplı görkemli bir yatak odasıydı. Merakla çevresine bakındı. Çerçevesi pencerelerden içeriye hafif bir güneş ışığı sızıyordu. Odanın öbür ucunda bir uşak özenle birtakım giysileri yerleştiriyordu.

"Hey . . ." diye seslendi Foyle.

Uşak döndü. "Günaydın Bay Fourmyle," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Çok güzel bir sabah efendim. Kahverengi çizgili takımınızı ve deri ayakkabılarınızı çıkardım efendim."

"Nen var senin, ha?"

"Ben—" Uşak merakla Foyle'a baktı. "Her şey yolunda mı Bay Fourmyle?"

"Bana ne dedin be adam?"

"Adınızı söyledim efendim."

"Adım . . . Fourmyle mı?" Foyle yatakta doğrulmak için uğraştı. "Hayır değil. Adım Foyle. Gully Foyle, işte benim adım bu."

Uşak dudağını ısırды. "Bir saniye, efendim . . ." Dışarıya çıkıp seslendi. Sonra bir şeyler mırıldandı. Beyazlar giymiş hırka bir kız koşarak yatak odasına girip yatağın kenarına oturdu. Foyle'un ellerini tutup gözlerinin içine baktı. Yüzü üzüntülüydü.

"Canım, canım" diye fısıldadı. "Tüm bunlara yine başlamayacaksın değil mi? Doktor bunları atlattığına yeminetmişti."

"Neye gene başlamayacak mıyım?"

"Bütün o Gulliver Foyle adında sıradan bir denizci olduğun saçmalıklarına ve—"

"Ben Gully Foyle'um. Benim adım bu, Gully Foyle."

"Hayatım, değilsin. Bu yalnızca haftalardır kurduğun bir hayal. Çok fazla çalışıyor ve çok içiyordun."

"Hayatım boyunca hep Gully Foyle'dum, ben."

"Evet biliyorum hayatım. Sana şimdi öyle geliyor. Ama de-
ğilsin. Sen Geoffrey Fourmyle'sın. Sen o Geoffrey Fourmyle'sın.
Sen – Ah, sana anlatmanın ne anlamı var ki? Giyin sevgilim.
Aşağıya gelmen gerek. Büron darmadağın bir halde."

Foyle uşağın kendini giydirmesine izin verdi ve sersemle-
miş bir durumda aşağıya indi. Ona taptığı belli olan harika kız,
çizim masaları, şövaleler ve yarım kalmış tuvallerin darmada-
ğınık durduğu dev gibi bir stüdyodan geçirdi onu. Masalar,
dosya dolapları, borsa saatleri, kâtipler, sekreterler ve büro per-
soneliyle dolu geniş bir salona getirdi. Oradan her yeri karma-
karışık duran cam ve krom parçalarıyla dolu azametli bir labo-
ratuvara geçtiler. Ocaklar yanıp tıslıyordu; havada ilginç kim-
yasal maddelerin ve garip deneylerin tatlı kokusu vardı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Foyle.

Kız Foyle'u büyüleyici simgelerle bezenmiş ilginç kâğıtlar-
la dolu dev bir masanın yanındaki lüks koltuğa oturttu. Foyle
bazı kâğıtların üzerinde Geoffrey Fourmyle adıyla atılmış gös-
terişi, otoriter imzalar olduğunu gördü.

"Bu işte pis bir hata var, çok pis," diye başladı Foyle.

Kız onu susturdu. "Dr. Regan geliyor. Her şeyi anlatır."

Kendinden emin, rahatlatıcı tavırları olan etkileyici bir be-
yefendi Foyle'a yaklaştı, nabzına dokunup, gözlerini inceledik-
ten sonra memnuniyetle gülümsedi.

"Güzel," dedi. "Harika. Tam olarak iyileşmenize çok az
kaldı Bay Fourmyle. Şimdi bir saniye beni dinler misiniz?"

Foyle başını salladı.

"Geçmişle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsunuz. Yalnızca saha-
te bir belleğiniz var. Çok fazla çalışıyordunuz. Siz önemli bir
adamsınız ve doğal olarak üzerinizde çok fazla baskı var. Bir ay
önce çok fazla içmeye başladınız – yo, yo, inkâr etmeniz bir işe
yaramaz. İhtiniz. Kendinizi kaybettiniz."

"Ben–"

"Ünlü Jeff Fourmyle olmadığınıza kendinizi inandırdınız.

Sorumluluktan kaçmak için çocukça bir çaba. Foyle adında sıradan bir tayfa olduğunuzu hayal ettiniz. Gulliver Foyle değil mi? Garip bir numaranız vardı . . . ”

“Gully Foyle. AS: 128/127:006. Ama bu benim. Bu –”

“Bu siz değilsiniz. Siz *bu’sunuz*.” Dr. Regan eliyle saydam cam duvardan gözükken ilginç büroları gösteriyordu.

“Gerçek belleğinize yalnızca eski belleğinizden kurtularak kavuşabilirsiniz. Eğer tayfa rüyanızı silmenize yardım edebilirsek bütün bu muhteşem gerçek sizin gerçeğiniz.” Dr. Regan öne eğildiğinde cilalanmış gözlüklerinde hipnotize edici bir parıldama görülüyordu. “Bu sahte belleğinizi bütün ayrıntılarıyla yeniden kurun, ben de paramparça edeyim. *Göçebe* adlı uzağ gemisini nerede bıraktığınızı düşünüyorsunuz? Nasıl kaçtınız? Şimdi *Göçebe*’nin nerede olduğunu tahmin ediyorsunuz?”

Foyle avucunun içinde gibi görünen bu sahnenin romantik çekiciliği önünde bocaladı.

“Galiba *Göçebe*’yi –” Birden durdu.

Dr Regan’ın gözlüklerinden yansıyan ışıklarda bir şeytan yüzü ona bakıyordu . . . şekilsiz alnında *Göçebe* yazısı parlayan korkunç bir kaplan maskesi. Foyle ayağa kalktı.

“Yalancılar!” diye kükredi. “Ben gerçeğim, ben. Buradakiler sahte işte. Bana olanlar gerçek. Gerçek benim, ben.”

Saul Dagenham laboratuvara girdi. “Pekâlâ,” diye seslendi. “Kesin. Bu bir fiyaskoydu.”

Laboratuvar, büro ve stüdyodaki telaşlı sahne sona erdi. Oyuncular Foyle’un yüzüne bile bakmadan sessizce kayboldular. Dagenham Foyle’a ölümcül gülüşünü attı. “Sertsin, değil mi? Gerçekten de benzersizsin. Adım Saul Dagenham. Konuşmak için beş dakikamız var. Bahçeye gelsene.”

Terapi Binası’nın tepesindeki Sakinleştirici Bahçe, tedavi planlamasının bir zaferiydi. Her aç, renk ve çizgi; düşmanlığı yatıştırmak, direnci yumuşatmak, öfkeyi eritmek, histeriyi yok etmek, melankoli ve bunalımı körüklemek üzere planlanmıştı.

“Otursana,” dedi Dagenham, kristal bir suyun çınladığı bir

havuzun yanındaki bir bankı göstererek. "Benim biraz dolaşmam gerek. Sana çok yaklaşamam. Ben 'sıcağım'. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Foyle somurtkan bir tavırla hayır anlamında başını salladı. Dagenham parıldayan bir orkide çiçeğini iki elinin arasına aldı ve bir süre öyle tuttu. Çiçeği seyret," dedi. "Anlarsın."

Bir patikadan yürürken birden durdu. "Haklısın tabii. Sana olan her şey gerçek . . . Yalnız, neler oldu sana?"

"Canın cehenneme," diye homurdandı Foyle.

"Biliyor musun Foyle, seni takdir ediyorum."

"Canın cehenneme."

"Kendi ilkel tarzında akıllı ve cesursun. Sen harika bir mağara adamısın Foyle. Seninle ilgili araştırma yaptım. Presteign tersanelerinde attığın o bomba harikaydı, gerekli para ve malzemeyi bulacağım derken de Merkez Hastane'yi neredeyse yağmalamışsın." Dagenham parmaklarıyla saymaya başladı. "Dolapları yağmalamışsın, körler koğuşundan çalmışsın, eczaneden ilaç çalmışsın, laboratuvar depolarından alet edevat yürütmüşsün."

"Canın cehenneme, sen."

"Ama Presteign'dan ne istiyorsun? Niye tersanesini havaya uçurmaya çalıştın? İçeri dalıp kuyuların arasında Komançi gibi koşturduğunu söylediler. N'apmaya çalışıyordun Foyle?"

"Canın cehenneme."

Dagenham gülümsedi. "Sohbete devam edeceksek," dedi, "senin de üzerine düşeni yapman gerek. Sohbetin monotonlaşıyor. Göçebe'ye ne oldu?"

"Göçebe hakkında bi şey bilmiyom, hiçbi şey."

"Gemiden en son yedi ay önce haber alındı. Sonra . . . kayıplara karıştı. Tek kurtulan sen misin? Ve bunca zaman neredeydin? Yüzünü mü süsletiyordun?"

"Göçebe hakkında bi şey bilmiyom, hiçbi şey."

"Hayır, hayır Foyle, bu yeterli değil. Birden yüzünde Göçebe dövmesiyle ortaya çıkıyorsun. Hem de yeni yapılmış bir

dövme. Haberalma araştırıyor ve *Göçebe* yola çıktığında senin de içinde olduğunu keşfediyor. Foyle, Gulliver: AS: 128/127: 006, Makine Tayfası, 3. Sınıf. Haberalma'yı karıştırmak için bütün bunlar yetmiyormuş gibi, elli yıldır kayıp olan özel bir tek-nede ortaya çıkıyorsun. Oğlum, sen kötü durumdasın. Haberalma bütün bu soruların cevaplarını istiyor. Merkezi Haberalma'nın cevaplarını insanları nasıl parçalayarak aldığını da biliyor olmalısın."

Foyle durakladı. Dagenham sözlerinin istediği etkiyi yarattığını görünce başını salladı. "İşte bu yüzden mantıklı olacağını düşünüyorum. Bilgi istiyoruz Foyle. Senden bunu hileyle almayla çalıştım, itiraf ediyorum. Başaramadım çünkü çok dayanıklısın, bunu da itiraf ediyorum. Şimdi sana dürüst bir anlaşma teklif ediyorum. Bizimle işbirliği yaparsan seni koruruz. Aksi takdirde beş yılını bir haberalma laboratuvarında bilgi için parçalara ayrılarak geçirirsin."

Foyle'ü korkutan Haberalma'da acı çekmek değil, özgürlüğünün kısıtlanması düşüncesi idi. Para biriktirip *Vorga*'yı yeniden bulmak, *Vorga*'yı kesip parçalayıp bağırsaklarını deşmek için serbest olması gerekiyordu.

"Nası bi anlaşma?"

"*Göçebe*'ye ne olduğunu ve onu nerede bıraktığını söyle."

"Niye be adam?"

"Niye mi? Kurtarılması için be adam."

"Kurtarılacak bi şey kalmadı. O artık bir hurda, işte."

"Hurdalar da kurtarılabilir."

"Yani parçaları toplamak için bi milyon mil mi gideceksin? Benimle dalga geçme be adam."

"Pekâlâ," dedi Dagenham kızgınlıkla. "Ortada bir kargo meselesi var."

"Gemi ortadan ikiye ayrıldı. Kargosu falan kalmadı."

"Senin bilmediğin bir kargo bu," dedi Dagenham büyük bir gizlilik içinde. "*Göçebe* Mars Bankası'na platin külçeleri taşıyordu. Arada bir, bankalar hesaplarını dengelemek zorundadır.

Normalde gezegenler arasında, hesapların kâğıt üzerinde den-
gelenmesine yetecek kadar ticaret vardır. Savaş normal ticareti
aksatınca Mars Bankası, Presteign'in onlara olan yirmi kûsur
milyon kredi borcunu elden getirip vermediği sürece parayı
alamayacaklarını keşfettiler. Presteign parayı *Göçebe*'yle platin
kalıplar olarak gönderiyordu. Gemi muhasebecisinin kasasında
kilitliydi."

"Yirmi milyon," diye fısıldadı Foyle.

"Birkaç milyon fazlası ya da eksigi var. Gemi sigortalıydı
ama bu da kurtarma haklarını sigortacılar, yani Bo'nness ve Uig
alacak demektir ki onlar da Presteign'dan beterdir. Ancak sana
da bir ödül olacak. Mesela . . . yirmi bin kredi."

"Yirmi milyon," diye yeniden fısıldadı Foyle.

"Yolda bir yerlerde bir D.U. savaş gemisinin *Göçebe*'yi vur-
duğunu düşünüyoruz. Gemiye çıkmış ya da yağmalamış ola-
mazlar yoksa sen hayatta kalmazdın. Bu da muhasebecinin ka-
sasının hâlâ – Beni dinliyor musun Foyle?"

Foyle dinlemiyordu. Platin külçeler halinde yirmi milyonu
. . . yirmi bin değil . . . yirmi milyonu, *Vorga*'ya doğru uzanan
geniş bir anayol gibi görüyordu. Dolap ve laboratuvarlardan
küçük hırsızlıklara son, *Vorga*'nın bulunup yok edilmesi için
yirmi milyon.

"Foyle!"

Foyle uyandı. Dagenham'a baktı. "*Göçebe*'yle ilgili bi şey
bilmiyorum, hiçbir şey." dedi.

"N'oldu böyle birden? Niye konuşmaktan vazgeçtin?"

"*Göçebe* hakkında bi şey bilmiyom, hiçbir şey."

"Sana adil bir ödül öneriyorum. Bir tayfa yirmi bin krediy-
le krallar gibi yaşar . . . yıl boyu her istediğini yapabilir. Daha
ne istiyorsun ki?"

"*Göçebe* hakkında bi şey bilmiyom, hiçbir şey."

"Biz ya Haberalma, Foyle."

"Beni ele geçirmelerini o kadar da istemiyonuz, yoksa tüm
bunlarla uğraşıyor olmazdın. Ama gine de fark etmez. *Göçebe*

hakkında bi şey bilmiyom, hiçbi şey.”

“Seni oro–” Dagenham öfkesini bastırmaya çalıştı. Bu kurnaz, ilkel yaratığa biraz fazla açıklama yapmıştı. “Haklısın,” dedi. “Haberalma’nın seni ele geçirmesini o kadar da istemiyorum. Ama biz de kendi hazırlıklarımızı yaptık.” Sesi sertleşti. “Susup bizi atlatabileceğini düşünüyorsun. Bizi *Göçebe*’yi aramak zorunda bırakabileceğini düşünüyorsun. Hatta hurdaya bizden önce ulaşmak gibi bir fikrin bile var.”

“Yo,” dedi Foyle.

“Şimdi dinle. New York’ta bekleyen bir avukatımız var. Sana karşı korsanlıktan suç davası açabilecek durumda; uzayda korsanlık, cinayet ve yağma. Sana en ağır cezayı verdirteceğiz. Presteign seni yirmi dört saatte içeri attıracak. Poliste herhangi bir kaydın varsa bu lobotomi demektir. Kafatasının tepesini açıp bir daha jaunte’lemeni önlemek için beyninin yarısını yacacaklar.”

Dagenham durdu ve uzun uzun Foyle’a baktı. Foyle başını olumsuz anlamda sallayınca devam etti.

“Poliste kaydın yoksa, sana on yıllık tıbbi tedavi dedikleri komediden verecekler. Bu aydınlanmış çağımızda suçluları cezalandırmıyoruz, onları iyileştiriyoruz; ve bu iyileştirme cezalandırmadan beter. Seni mağara hastanelerinden birinde kara bir deliğe tıkacaklar. Dışarıya jaunte’leyememen için sürekli bir karanlık ve yalnızlık içinde tutulacaksın. Sana ilaçlar verip terapi yapacaklar, ama bu arada karanlıkta çürüyor olacaksın. Orada kalacaksın konuşmaya karar verene kadar da çürüyeceksin. Seni sonsuza kadar orada tutacağız. Onun için kararını ver.”

“*Vorga, seni çok pis gebertecem.*”

“*Göçebe*’yle ilgili bi şey bilmiyorum, hiçbi şey!” dedi Foyle.

“Pekâlâ,” diye söylendi Dagenham. Birden avuçlarının arasına almış olduğu orkideyi gösterdi parmağıyla. Çiçek dalında kavrulmuş, çürüyordu. “İşte sana olacak olan da bu.”

beş

İspanya Fransa sınırının yakınlarında, Saint-Girons'un güneyinde, Fransa'nın en derin uçurumu, Gouffre Martel yer alır. Mağaraları Pirenelerin altından dolanarak millerce uzanır. Burası Terra'daki en görkemli mağara hastanesidir. Hiçbir hasta buranın koyu karanlığından jaunte'leyememiştir. Hiçbir hasta nerede olduğunu anlayıp, karanlık hastane derinliklerinin jaunte koordinatlarını öğrenememiştir.

Prefontal lobotomiye saymazsak, bir kişinin jaunte'lemesini önlemenin üç yolu vardır: Kafaya beyin sarsıntısına yol açacak bir darbe indirmek, yoğunlaşmayı önleyen ilaçlar ve jaunte koordinatlarının gizli tutulması. Jaunte'leme devrinde bu üçü içinde sonuncusu en pratik yöntem olarak kabul ediliyordu.

Gouffre Martel'in kıvrılıp giden geçitlerinde sıralanan hücreler yekpare kayadan oyulmuştur. Hiçbir zaman ışıklandırılmazlar. Geçitler hiçbir zaman aydınlatılmazlar. Kızılötesi lambalar karanlığı doldurur. Bu, yalnızca özel mercekli kızılötesi gözlükler takan nöbetçi ve görevlilerin görebilecekleri karanlık bir ışıktır. Hastalar içinse yalnızca yeraltı sularının uzaklardaki akıntı sesleriyle bozulan Gouffre Martel'in karanlık sessizliği vardır.

Foyle için yalnızca sessizlik, su akıntısı ve hastane rutini gerçektir. Saat sekizde (bu zamansız çukurda başka herhangi bir saat de olabilirdi) bir zil'e uyandırılıyordu. Kalkıp havalı tüpten hücreye gelen kahvaltısını yapıyordu. Bardak ve tabakların yapıldığı porselen yerine geçen madde on beş dakika içinde eriyecek biçimde hazırlandığı için yemeğin bir an önce yenmesi gerekiyordu. Saat sekiz buçukta hücre kapısı açılıyor, Foyle ve diğer yüzlerce mahkûm kıvrılan koridorlardan kör kör Sağlık

Koğuşu'na itıştırılıyorlardı.

Burada, hâlâ karanlıkta hareketsiz durarak, mezbahadaki etler gibi işleniyor, temizleniyor, tıraş ediliyor, radyasyondan temizleniyor, dezenfekte ediliyor, ilaçlanıyor ve aşılanıyorlardı. Kâğıttan yapılmış bir örnek giysileri çıkarılıp yakılıyordu. Yeni giysiler dağıtılıyordu. Sonra, onlar Sağlık Koğuşu'ndayken otomatik olarak fırçalanıp temizlenen odalarına itıştırılıyorlardı. Sabahın kalan kısmında Foyle hücrelerinde bitip tükenmeyen terapi konuşmalarını, dersleri, dürüstlük ve ahlak rehberlerini dinliyordu. Ardından yine sessizlik çöküyor ve uzaklardaki suların şırıltısıyla gözlüklü nöbetçilerin koridordaki sessiz ayak seslerinden başka geride hiçbir şey kalmıyordu.

Öğlenden sonraysa meslek terapisi başlıyordu. Her hücredeki televizyon ekranları açılıyor ve hasta ellerini ekranın gölge çerçevesine sokuyordu. Üç boyutlu olarak görüp, yayınlanan nesne ve aletleri hissedebiliyordu. Hastane giysileri kesip dikiyor, mutfak kapları üretiyor ve yemekler hazırlıyordu. Hiçbir şeye dokunmuyor olmasına rağmen hareketleri, işlerin uzaktan kumandayla görüldüğü dükkânlara iletiliyordu. Bu kısacık bir saatlik rahatlamanın ardından yeniden karanlık ve sessizlik geliyordu.

Ama arada bir . . . haftada bir ya da iki kez (ya da belki yılda bir ya da iki kez) uzak bir patlamanın boğuk sesi geliyordu. Sarsıntılar, Foyle'un dikkatini bütün sessizlikler boyunca beslediği intikam ateşinden uzaklaştıracak kadar şaşırtıcı olmuştu. Sağlık Koğuşu'nda çevresindeki görünmez şekillere sorular fı-sıldadı.

"O patlamalar da ne?"

"Patlamalar mı?"

"Havaya uçuyolar. Çok uzaklardan duyuyom onları, ben."

"Onlar Kör Jaunte'ler."

"Ne?"

"Kör Jaunte'ler. Her zaman bazen heriflerden birinin burasına dek gelir. Artık dayanamaz olur. Ve ardından bilmediği

koskoca boşluğa jaunte'ler."

"Tanrım."

"Ya. Nerde olduklarını bilmiyolar, onlar. Nereye gittiklerini de. Karanlığa Kör Jaunte . . . ve onları dağlarda duyarsın. Bum! Kör Jaunte."

Foyle dehşete düştü ama anlayabiliyordu. Karanlık, sessizlik, monotonluk mantığı yok ediyor ve umutsuzluk yaratıyordu. Yalnızlık katlanılır gibi değildi. Gouffre Martel hapishane hastanesine gömülmüş hastalar bir fısıltı ya da bir söz duyma fırsatını yakalamak için sabahki Sağlık Koğuşu devrini dört gözle bekliyorlardı. Ama bu parçacıklar da yeterli olmuyor ve umutsuzluk çöküyordu. Sonra uzaklarda bir patlama daha duyuluyordu.

Bazen acı çeken adamlar birbirlerine patlar ve Sağlık Koğuşu'nda vahşi bir kavga çıkardı. Bu kavgalar, anında gözlüklü nöbetçiler tarafından durdurulur ve sabah dersi Sabrın Erdemi-ni anlatan Ahlaki Karakter kaydına çevrilirdi.

Foyle bütün kayıtları, teyplerdeki her sözcüğü, her cızırtıyı ve her çatlağı ezbere biliyordu. Dersleri verenlerin seslerinden nefret etmeyi öğrendi; Anlayışlı Bariton'dan, Neşeli Tenor'dan ve Erkek-Erkeğe Bas'tan. Terapi monotonluğuna kulaklarını tıkamayı ve meslek terapisini otomatik olarak yapmayı öğrendi ama yalnız geçen sonsuz saatlere katlanmak için dayanağı yoktu. Öfke yeterli değildi.

Günlerin, yemeklerin, duaların sayısını unuttu. Artık Sağlık Koğuşu'nda fısıldamıyordu. Akli kendini koyuverip başıboş dolaşmaya başladı. Göçebe'ye geri dönüp yaşama savaşını yeniden verdiğini hayal etti. Ardından bu zayıf hayale de tutunamadı ve katatoni kuyusuna; rahim sessizliğine, rahim karanlığına ve rahim uykusuna doğru giderek daha fazla batmaya başladı.

Seyrek olarak rüyalar görüyordu. Bir keresinde bir melek kulağına bir melodi mırıldandı. Başka bir zaman yavaşça şarkı söyledi. Üç kere konuştuğunu duydu; yürek paralayıcı, alçalan

bir tonda, "Tanrım . . ." ve "Allah Kahretsin!" ve "Ah . . ." demişti.

Onu dinleyerek çukuruna doğru batıyordu.

"Bir çıkış yolu var," diye mırıldandı meleği kulağına tatlı, rahatlatıcı bir sesle. Sesi yumuşak ve sıcaktı ama öfkeyle tutuşuyordu. Öfkeli bir meleğin sesiydi bu. "Bir çıkış yolu var."

Melek sessizliğin içinden fısıldamıştı kulağına ve Foyle birden, umutsuzluğa özgü bir mantıkla Gouffre Martel'den bir çıkış yolu olduğunu fark etti. Bunu daha önce göremediği için aptal olmalıydı.

"Evet," dedi zor çıkan bir sesle. "Bi çıkış yolu var."

Önce hafif bir hayret sesi geldi, ardından da yavaş bir soru: "Kim var orada?"

"Benim, işte," dedi Foyle. "Beni biliyosun."

"Nerdesin sen?"

"Burda. Her zaman neredeysem orada."

"Ama kimse yok. Ben yalnızım."

"Yardım ettiğin için teşekkür etmeliyim."

"Sesler duymak kötüdür," diye mırıldandı öfkeli melek. "Uçuruma doğru ilk adım. Buna son vermem gerek."

"Bana çıkış yolu gösterdin. Kör Jaunte."

"Kör Jaunte! Tanrım, bu gerçek olmalı. Kenar mahalle ağzıyla konuşuyorsun. Gerçek olmalısın. Kimsin sen?"

"Gully Foyle."

"Ama benim hücremde değilsin. Yakınlarda bile değilsin. Erkekler Gouffre Martel'in kuzey bölümündedir. Kadınlar da güney. Ben Güney-900'deyim. Sen neredesin?"

"Kuzey-111."

"Çeyrek mil uzaktasın. Nasıl konu- Tanrım! Elbette! Bu Fısıltı Hattı. Hep onun bir efsane olduğunu düşünürdüm, ama gerçek. İşte, işe yarıyor."

"İşte gidiyom, ben," diye fısıldadı Foyle. "Kör Jaunte."

"Foyle beni dinle. Kör Jaunte'yi unut. Bunu tepme. Bu bir mucize."

"Ne mucizesi?"

"Gouffre Martel'de akustik bir tuhaflık var . . . yeraltı mağaralarında oluyor bunlar . . . yankıları, geçitleri ve fısıldayan galerileri içeren bir tuhaflık. Eskiler buna Fısıltı Hattı diyorlar. Onlara hiç inanmamıştım. Hiç kimse inanmamıştı ama doğrudur. Birbirimizle Fısıltı Hattı'ndan konuşuyoruz. Bizim dışımızda kimse bizi duyamaz. Konuşabiliriz Foyle. Plan yapabiliriz. Belki kaçabiliriz."

Kızın adı Jisbella McQueen'di. Çabuk parlayarı, bağımsız, akıllı bir kızdı ve hırsızlıktan beş yıl Gouffre Martel'de tedavi cezası yemişti. Jisbella, Foyle'a, topluma başkaldırışının öyküsünü neşeli bir öfkeyle anlattı.

"Jaunte'lemenin kadınlara ne yaptığını bilemezsin Gully. Bizi kilit altına soktu; bizi hareme geri gönderdi."

"Harem ne, kız?"

"Harem. Kadınların yedekte tutulduğu bir yer. Bin yıllık bir uygarlığın ardından (burada öyle deniyor) biz hâlâ malız. Jaunte'lemek namusumuza, değerimize, el değmemişliğimize o kadar büyük bir tehlike ki, altın külçeleri gibi kasalara kapatıyoruz. Bizim için yapacak hiçbir şey yok . . . şerefli hiçbir şey. İş yok. Kariyer yok. Kaçıp tüm kuralları yıkmazsan hiçbir çıkış yok Gully."

"Bunu yapman gerekiyo muydu Jiz?"

"Bağımsız olmalıydım, Gully. Kendi hayatımı yaşamalıydım ve toplumun bana tanıdığı tek yol buydu. Böylece ben de evden kaçtım ve hırsız oldum." Jiz, isyanının heyecanlı ayrıntılarını anlatmaya devam etti; Tempo Olayı, Katarakt Olayı, Bala-yı ve Ölüm İlanı Soygunlarını, Sınır Jaunte'sini ve Glim Düşüşünü . . .

Foyle kıza *Göçebe* ve *Vorga'yı*; kinini ve olanları anlattı. Jisbella'ya yüzünden veya asteroidlerde bekleyen yirmi milyonluk

platin külçelerden söz etmedi.

"Göçebe'ye ne oldu?" diye sordu Jisbella. "O adamın, Dagenham'ın söylediği gibi miydi? Bir D.U. gemisi mi vurdu?"

"Bilmiyom, ben. Hatırlayamıyom, kız."

"Herhalde patlamada belleğini yitirdin. Şok. Ve altı ay orada kapalı kalmak da pek iyi gelmemiştir. Göçebe'de kurtarılmaya değer bir şeyler fark ettin mi?"

"Hayır."

"Dagenham bir şeylerden söz etti mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Foyle.

"O zaman seni Gouffre Martel'e sürmesinin başka bir nedeni olmalı. Göçebe'de istediği başka bir şey olmalı."

"Evet Jiz."

"Ama *Vorga*'yı öyle havaya uçurmaya çalışman aptalcaymış. Kendini yaralayan bir tuzağı cezalandırmaya çalışan vahşi bir hayvan gibisin. Çelik canlı değildir. Düşünmez. *Vorga*'yı cezalandıramazsın."

"Ne dediğini anlamıyorum kız. *Vorga* beni almadan geçip gitti."

"Beyni cezalandırırsın Gully. Tuzağı kuran beyni. *Vorga*'da kimin olduğunu öğren. Seni orada bırakıp gitme emrini kimin verdiğini öğren. Onu cezalandır."

"Evet. Nasıl?"

"Düşünmeyi öğren Gully. Göçebe'yi yeniden çalışır duruma getirip bir bombayı bir araya getiren bir kafanın bunu da bulabilmesi gerekir. Ama artık bombalar yok, onun yerine beynini kullan. *Vorga*'nın mürettebatından birini bul. O sana kimin gemide olduğunu söyle. Onları arayıp bul. Emri kimin verdiğini öğren. Sonra onu cezalandır. Ama bu zaman alır Gully . . . zaman ve para, sahip olduğundan çok daha fazla."

"Benim koca bi ömrüm var, işte."

Sesleri kısık ama kulağa yakınmış gibi gelerek saatlerce Fısıltı Hattında konuşup durdular. Her iki hücrede de diğerinin duyulabileceği tek bir nokta vardı, mucizeyi keşfetmeden önce

bu kadar zaman geçmiş olmasının nedeni de buydu. Ama şimdi kaybettikleri zamanı telafi ediyorlardı. Ve Jisbella Foyle'u eğitiyordu.

"Eğer bir gün Gouffre Martel'den kaçarsak beraber kaçmak zorundayız Gully, kendimi cahil bir ortağa teslim etmem."

"Kimmiş cahil?"

"Sensin," diye cevap verdi Jisbella kararlı bir sesle. "Seninle konuşmalarımın yarısında kenar mahalle ağzıyla konuşmak zorundayım."

"Ben okuma yazma biliyom."

"Başka da bir şey bilmiyon . . . bu da demektir ki kaba kuvvet dışında işe yaramazsın."

"Lafını bil, sen," dedi Foyle öfkeyle.

"Lafımı biliyorum, ben. Sivri bir ucu yoksa dünyanın en sağlam kargısı ne işe yarar? Senin beynini sivriltemeliyiz, Gully. Seni eğitmem gerek be adam, işte."

Adam boyun eğdi. Kızın haklı olduğunu anlamıştı. Yalnızca kaçış için değil, *Vorga'yı* aramak için de eğitilmesi gerekiyordu. Jisbella bir mimarın kızıydı ve birinci sınıf bir eğitim görmüştü. Bunu, beş yıllık alaycı yeraltı deneyimleriyle pekiştirerek Foyle'a aktardı. Zaman zaman Foyle bu zor işe isyan ediyordu; o zaman fısıltılı tartışmalar oluyor ama sonunda özür dileyip boyun eğiyordu. Ve bazen de Jisbella öğretmekten yoruluyordu, o zaman da sohbet ederek karanlıkta rüyalarını paylaşırlardı.

"Galiba birbirimize âşık oluyoruz Gully."

"Bence de Jiz."

"Ben yaşlı bir cadıyım Gully. Yüz beş yaşındayım. Sen neye benziyorsun?"

"Berbatım."

"Ne kadar berbat?"

"Yüzüm."

"Kendine romantik bir hava veriyorsun. Erkekleri çekici yapan şu heyecan verici yaralardan biri mi?"

"Hayır. Buluştuğumuzda görürsün, sen. Yanlış oldu, değil mi Jiz? Yalnızca 'Buluştuğumuzda görürsün.' Nokta."

"Aferin."

"Bir gün buluşacağız, değil mi Jiz?"

"Umarım yakında Gully." Jisbella'nın uzaklardan gelen sesi birden ciddileşti. "Ama ummayı bırakıp çalışmaya başlamamız gerek. Plan ve hazırlık yapmalıyız."

Jisbella yeraltı insanlarından Gouffre Martel'e ilişkin bir sürü bilgi almıştı. Mağara hastanelerinden jaunte'leyen olmamıştı ama on yıllardır yeraltı onlara ilişkin bilgi toplayıp karşılaştırıyordu. Jisbella onları birleştiren Fısıltı Hattını bu bilgilerden hemen tanımıştı. Kaçışı da bu bilgilere dayanarak tartışmaya başladı.

"Becerebiliriz Gully. Bundan bir an bile şüphelen olmasın. Güvenlik sistemlerinde düzinelerce gedik olmalı."

"Daha önce onları kimse bulamamış."

"Daha önce kimse bir ortakla çalışmamış. Bilgilerimizi birleştirir ve bu işi başarırız."

Artık Sağlık Koğuşu'na sürüklene sürüklene gitmiyordu. Koridor duvarlarını yokluyor, kapıları belirliyor, dokularını belliyor, sayıyor, dinliyor, sonuçlar çıkarıyor ve bildiriyordu. Sağlık hücrelerindeki her adımını ayrı ayrı ezberliyor ve Jiz'e rapor veriyordu. Duş ve sabunlanma odalarında çevresindeki adamlara sorduğu soruların bir amacı vardı. Foyle ve Jisbella birlikte, Gouffre Martel'in günlük programının ve güvenlik sisteminin bir planını çıkardılar.

Bir sabah Sağlık Koğuşu'ndan dönerken, hücreğine girmek için adım atacakken durduruldu.

"Sırada kal Foyle."

"Burası Kuzey-111. Nerede ayrılacağımı öğrendim şimdiye kadar."

"İlerlemeye devam et."

"Ama—" Dehşete düşmüştü. "Beni değiştiriyor musunuz?"

"Ziyaretçin var."

Kuzey koridorunun, hastanenin kocaman hacını oluşturan diğer üç koridorla birleştiği son noktasına kadar yürütüldü. Çarmının tam ortasında idari bürolar, tamirhaneler, klinikler ve fabrikalar vardı. Foyle, hücresi kadar karanlık bir odanın içine itildi. Kapı arkasından kapandı. Karanlıkta parıldayan, silik bir silüet fark etti. Bulanık vücutlu ve iskelet kafalı zar zor seçilen bir görüntü. Kurukafa yüzündeki iki siyah nokta ya göz çukurları ya da kızılötesi gözlüklerdi.

"Günaydın," dedi Dagenham.

"Sen?" diye haykırdı Foyle.

"Ben. Beş dakikam var. Otur. Sandalye arkada."

Foyle el yordamıyla sandalyeyi bulup yavaşça oturdu.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu Dagenham.

"Ne istiyorsun Dagenham?"

"Değişmişsin," dedi Dagenham duygusuzca. "Daha önceki konuşmamızda sohbetin yalnızca 'Canın cehenneme'den oluşuyordu."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, canın cehenneme Dagenham."

"Repertuarın genişlemiş; konuşman da öyle. Değişmişsin," dedi Dagenham. "Biraz lanet olasıca fazla ve biraz lanet olasıca hızlı değişmişsin. Hiç hoşuma gitmedi. Sana ne oldu?"

"Gece okuluna gidiyorum."

"Bu gece okulunda on ay geçirdin."

"On ay!" diye tekrarladı Foyle hayret içinde. "O kadar çok oldu mu?"

"Görüntü ve ses olmadan on ay. Yalnızlık içinde on ay. Şimdiye dek çözülmüş olman gerekiyordu."

"Çözüldüm tabii."

"Sızlanıyor olman gerekiyordu. Haklıymışım. Sen çok değişiksin. Bu hızla fazla uzun sürecek. Bekleyemeyiz. Yeni bir teklif yapmak istiyorum."

"Göçebe'deki külçelerin yüzde onu. İki milyon."

"İki milyon mu?" diye haykırdı Foyle. "Neden bu teklifi

daha başta yapmadın?"

"Çünkü gücünü bilmiyordum. Anlaştık mı?"

"Hemen hemen. Daha değil."

"Başka ne var?"

"Gouffre Martel'den çıkacağım."

"Doğal olarak."

"Başka biri daha çıkacak."

"Ayarlanabilir," Dagenham'ın sesi sertleşti. "Başka bir şey var mı?"

"Presteign'in kayıtlarına girmeme izin verilecek."

"İmkânsız. Sen deli misin? Mantıklı ol."

"Gemi kayıtlarına."

"Neden?"

"Gemilerinden birindeki personel listesi için."

"Ha," Dagenham'ın şevki geri geldi. "Onu ayarlayabilirim. Başka bir şey var mı?"

"Yok."

"Öyleyse anlaştık." Dagenham memnun olmuştu. Hayalete benzeyen ışık parıltısı yerinden kalktı. "Seni altı saatte çıkarırız. Arkadaşın için de ayarlamalara hemen başlarız. Bu kadar zaman kaybetmiş olmamız yazık ama seni kimse anlayamıyor, Foyle."

"Niye benimle uğraşması için bir telepat göndermediniz?"

"Telepat mı? Mantıklı ol Foyle. İç Gezegenler'in tümünde on tane bile tam telepat yok. Onların da zamanları gelecek on yıl için şimdiden kapışılmış durumda. Bir tanesini bile âşk ya da para için randevularını değiştirmeye ikna edemezdik."

"Özür dilerim Dagenham. İşini bilmediğini düşünmüştüm."

"Neredeyse duygularımı incitiyordun."

"Şimdi artık yalan söylediğini biliyorum."

"Gururumu okşuyorsun."

"Bir telepat kiralayabilirdiniz. Yirmi milyondan bir pay vererek kolayca birini kiralayabilirdiniz."

"Hükümet asla--"

"Hepsi hükümet için çalışmıyor. Yo. Bir telepatın işin içine girmesine izin veremeyecek kadar önemli bir şey var elinizde."

Işık hüzmesi odanın öbür tarafından atladı ve Foyle'u yakaladı. "Ne kadar biliyorsun Foyle? Neyi ört bas etmeye çalışıyorsun?" Dagenham'ın elleri titriyordu. "Tanrım. Ne kadar da aptalım. Tabii ki değişiksin. Sen sıradan bir tayfa değilsin. Sana soruyorum; kimin için çalışıyorsun?"

Foyle Dagenham'ın ellerini üzerinden itti. "Hiç kimse," dedi. "Kendimden başka hiç kimse."

"Hiç kimse öyle mi? Kurtarmaya o kadar meraklı olduğun Gouffre Martel'deki arkadaşın da mı öyle? Tanrım, beni neredeyse aldatıyordun Foyle. Yüzbaşı Y'ang-Yeovil'e onu kutladığımı söyle. Personeli sandığımdan da iyiymiş."

"Y'ang-Yeovil diye birini hiç duymadım."

"Sen ve meslektaşın burada çürüyeceksiniz. Anlaşma falan yok. Burada kokuşacaksınız. Seni hastanedeki en kötü hücreye aldıracağım. Seni Gouffre Martel'in dibine batıracağım. Seni - Nöbetçi, buraya! Nö--"

Foyle Dagenham'ı boğazından yakalayıp yere yatırdı ve başını döşeme taşlarına çarpmaya başladı. Dagenham bir kere çırpındı, sonra hareketsiz kaldı. Foyle Dagenham'ın yüzündeki gözlükleri alıp, taktı. Görüşü yumuşak bir kırmızı olarak geri geldi ve ışık ve gölgeler belirdi.

İçinde bir masa ve iki sandalye bulunan bir bekleme odasıydı. Foyle, Dagenham'ın ceketini çıkarıp omuzlarını yırtan iki hızlı hareketle üzerine geçirdi. Dagenham'ın yana yatmış züppe eşkiya şapkası masanın üzerinde duruyordu. Foyle şapkayı kafasına geçirdi ve ön kısmını yüzünü kapamak için iyice aşağıya indirdi.

Karşılıklı iki duvarda iki kapı vardı. Kapılardan birini araladı. Kuzey koridoruna açılıyordu. Onu kapayıp öbür duvara atladı ve diğer kapıyı denedi. Bu da jaunte'lenemez bir labirente açılıyordu. Foyle labirente girdi. Onu labirentten geçirecek

bir kılavuz olmadığı için yolunu kısa sürede kaybetti. Köşelerin ve dönemeçlerin arasından koşmaya başladı ve kendini beklemeye odasında buldu. Dagenham doğrulmaya çalışıyordu.

Foyle yine labirente girdi. Koştı. Kapalı bir kapıya geldi ve iterek açtı. Normal ışıkla aydınlatılmış büyük bir atölyeydi. Bir makinenin başında çalışan iki teknisyen şaşkınlık içinde kafalarını kaldırdı.

Foyle bir balyoz kaptı ve bir mağara adamı gibi adamların üzerlerine atlayıp balyozu kafalarına indirdi. Arkasında Dagenham'ın bağırıldığını duydu. Foyle bir çıkmazda kaldığını keşfetmekten korkarak vahşice çevresine bakındı. Atölye L biçimindeydi. Koşarak köşeyi döndü, başka bir jaunte'lenemez labirente dalıp kayboldu. Gouffre Martel'in alarmı çalmaya başladı. Foyle balyozla labirentin duvarlarına vurarak ince plastik duvarı yıktı ve kendini kızılötesi ışıkla aydınlatılmış kadınların kaldığı güney bölümünde buldu.

İki kadın nöbetçi koridordan hızla koşarak ona doğru geldi. Foyle balyozu savurup onları yere serdi. Koridorun girişine yakın bir yerdeydi. Önünde uzun bir sıra halinde, her birinin üzerinde parlayan kırmızı bir sayı bulunan hücreler uzanıyordu. Koridor tavandaki parlak kırmızı toparlarla aydınlatılmıştı. Foyle parmaklarının ucunda yükselerek hemen üzerindeki topa vurdu. Yuveyı parçalayarak elektrik kablosunu kopardı. Bütün koridor karanlığa büründü . . . gözlük takanlar için bile etrafı görmek imkânsızlaştı.

"Bu bizi eşit duruma getirir; şimdi herkes karanlıkta," dedi Foyle nefes nefese ve duvarı yoklayıp hücreleri sayarak koridorda ilerledi. Jisbella ona Güney Bölümü'nü ayrıntılarıyla tarif etmişti. Güney-900'e doğru sayarak ilerliyordu. Birilerine çarptı, başka bir nöbetçiydi bu. Foyle hemen balyozuyla işini bitirdi. Hücrelerin sayılarını karıştırdı, bir süre koşarak ilerlemeye devam etti ve durdu.

"Jiz!" diye bağırdı.

Kızın sesini duydu. Başka bir nöbetçiye rastladı ve etkisiz

hale getirip koşmayı sürdürdü, sonunda Jisbella'nın hücrelerini buldu.

"Gully, Tanrı aşkına . . ." Kızın sesi boğuktu.

"Geri çekil kız. Geri." Balyozunu kapıya üç kere indirdi ve kapı içeri göçtü. İçeri girdi ve birine çarptı.

"Jiz?" dedi nefes nefese. "Özür dilerim . . . Geçiyordum. Uğrayayım dedim."

"Gully, Tanrı aşkına –"

"Evet, evet. Tanışmak için ne yol ama, değil mi? Haydi bakalım. Dışarı kızım. Dışarı!" Kızı sürükleyerek hücreden çıkardı. "Bürolardan geçemeyiz. Orada beni pek sevmiyorlar. Sizin Sağlık Koğuşu hücrelerinize nereden gidiliyor?"

"Gully, sen delisin."

"Bütün bölüm karanlık. Elektrik kablosunu kopardım. Şansımız yarı yarıya. Haydi, kızım. Yürü."

Kızı hızla itti ve Jisbella onu Sağlık Koğuşu'nun otomatik bölmelerine götürdü. Mekanik eller elbiselerini çıkarıp onları sabunlayıp, spreyleyip dezenfekte ederken Foyle duvarı yoklayarak tıbbi gözlem penceresini arıyordu. Aradığını bulduğu zaman balyozu savurup camı kırdı.

"İçeri gir Jiz."

Kızı pencereden içeri itti ve kendisi de peşinden gitti. İkisi de çıplak ve sabunluydular; vücutlarındaki kesikler kanıyorlardı. Doktorların girdiği kapıyı ararken Foyle'un ayağı kaydı ve karanlıkta bir şeylere çarptı.

"Kapıyı bulamıyorum Jiz. Kliniğe açılan kapıyı. Ben –"

"Şşşş!"

"Ama –"

"Sessiz ol Gully."

Sabunlu bir el Foyle'un ağzını buldu ve kapattı. Omuzunu o kadar sıkı tuttu ki, tırnakları neredeyse adamın derisini deliyordu. Mağaralardaki gürültülerin arasından yakındaki ayak sesleri duyuluyordu. Nöbetçiler kör kör koşarak Sağlık Koğuşu'ndan geçiyordu. Kızılötesi ışıklar daha tamir edilmemişti.

"Pencereleri fark etmeyebilirler," diye fısıldadı Jisbella.
"Sessiz ol."

Yere eğildiler. Koğuştan peşpeşe insanı sersemletecek kadar çok sayıda adım geçti. Sonra her şey bitti.

"Hepsi gitti," diye fısıldadı Jisbella. "Ama arama ışıklarını her an yakabilirler. Haydi Gully. Dışarı."

"Ama kliniğe giden kapı Jiz. Düşünmüştüm ki -"

"Kapı falan yok. Spiral merdivenler kullanıyorlar, onları da yukarı çekiyorlar. Bu kaçış yolunu da düşünmüşler. Çamaşır asansörünü denememiz gerek. Ne işe yarayacağını Tanrı bilir. Ah Gully, seni aptal! Seni su katılmadık aptal!"

Gözlem penceresinden Koğuşa geri döndüler. Karanlıkta kirli giysilerin çıkarılıp yeni giysilerin getirildiği asansörleri aradılar. Karanlıkta otomatik eller yine onları yıkadı, spreyledi ve dezenfekte etti. Hiçbir şey bulamadılar.

Birden, diğer bütün sesleri bastıran bir sirenin böğürtüsü bütün mağarada yankılandı. Karanlık kadar boğucu bir sessizlik oluştu.

"Bizi bulmak için J-fonu kullanıyorlar Gully."

"Neyi?"

"Jeofon. Yarım kilometrelik taşın içinden bir fısıltıyı bile bulabilir. Bu yüzden sessizlik sağlamak için siren çaldılar."

"Çamaşır asansörü?"

"Bulamıyorum."

"Haydi öyleyse."

"Nereye?"

"Koşacağız."

"Nereye?"

"Bilmiyorum, ama burada böyle gafil avlanmayacağım. Haydi. Antrenman sana iyi gelir."

Yine Jisbella'yı önüne kattı ve karanlıkta, nefes nefese, düşe kalka Güney Bölümü'nün derinliklerine doğru koştular. Jisbella geçitlerdeki dönemeçlere çarparak iki kere düştü. Bu sefer Foyle öne geçti ve elindeki sekiz kiloluk balyozun sapını önüne

doğru tutup bir anten gibi kullanarak koştu. Birdenbire boş bir duvara çarptılar ve koridorun çıkışı olmayan ucuna ulaştıklarını anladılar. Bir fare deliğine girmişlerdi, tuzağa düşmüşlerdi.

“Şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum. Benim fikirlerim de çıkmaza girdi gibi görünüyor. Geri dönemeyeceğimiz kesin. Bürolarda Dagenham’ı patakladım. Kötü bir adam. Bir zehir şişesinin etiketine benziyor. Fenerin var mı, kız?”

“Gully . . . Gully . . . ” diye ağlamaya başladı Jisbella.

“Fikir için sana güveniyordum. ‘Artık bomba yok’ demiştin. Keşke şimdi yanımızda bir tane olsaydı. Belki – bir dakika.” Dayandıkları nemli duvara dokundu. Satranç tahtasına benzeyen girintili harç izlerini inceledi. “G. Foyle’den haber. Bu doğal bir mağara duvarı değil. Sonradan yapılmış. Taş ve tuğladan. Dokunsana.”

Jisbella elleriyle duvarı yokladı. “Eee?”

“Bu geçidin burada bitmediğini gösterir. Devam ediyor. Onu kapatmışlar. Yoldan kaldırmışlar.”

Jisbella’yı geriye iterek sabunlu avuçlarını kumlamak için ellerini yere sürttü ve balyozu duvara indirmeye başladı. Düzenli bir tempoyla, hırıldayarak ve nefes nefese duvara vuruyordu. Çelik balyoz, su altında birbirlerine vurulan taşların tok titremesine benzer titremelerle taşlara çarpıyordu.

“Geliyorlar,” dedi Jiz. “Onları duyabiliyorum.”

Tok darbe seslerinin arasında ufalanma ve parçalanma sesleri duyuldu. Bir fısıltı oldu, sonra gevşek harçtan sürekli çakıllar düşmeye başladı. Foyle çabalarını ikiye katladı. Birden bir gürültü oldu ve yüzlerine buz gibi bir hava çarptı.

“Başardık,” diye mırıldandı Foyle.

Duvarda açılan deliğin kenarlarına vahşice saldırdı. Havada tuğlalar, taşlar ve kurumuş harç uçuşuyordu. Foyle durdu ve Jisbella’ya seslendi.

“Dene bakalım.”

Balyozu bıraktı ve kızı tutup göğüs hizasındaki deliğe

doğru kaldırdı. Jisbella keskin köşelerden kıvrılarak geçmeye çalıştıkça acılığında bağıırıyordu. Foyle, önce omuzları sonra da kalçaları delikten geçene kadar kızı insafsızca bastırdı. Kızın bacaklarını bıraktı ve öbür tarafa düştüğünü duydu.

Foyle kendini yukarıya çekip duvardaki sivri uçlu delikten sıyrılarak geçti. Bir yığın tuğla ve harçla birlikte gürültüyle yere düşerken Jisbella'nın ellerinin düşüşünü hafifletmeye çalıştığını hissetti. İkisi de Gouffre Martel'in boş mağaralarının, keşfedilmemiş millerce boşluk ve dehlizin buz gibi karanlığına geçmişti . . .

"Tanrım, bu işi de başaracağız mutlaka," diye mırıldandı Foyle.

"Buradan bir çıkış var mı bilmiyorum Gully," dedi Jisbella soğuktan titreyerek. "Belki burası duvarla hastaneden ayrılmış bir çıkmazdır."

"Bir çıkış yolu olmalı."

"Bulup bulamayacağımızı bilmiyorum."

"Bulmamız gerek. Gidelim kızım."

Karanlıkta çevrelerini görmeden ilerliyorlardı. Foyle işe yaramayan gözlükleri çıkarıp attı. Kenarlara, köşelere, alçak tavanlara çarptılar, yokuşlardan ve dik basamaklardan düştüler. Sivri sırtlı bir tepeden tırmanıp düz bir alana çıktıklarında ayakları kaydı ve ikisi de çimenimsi yere çöktü. Foyle yeri inceledi ve diliyle dokundu.

"Buz," diye mırıldandı. "İyiye işaret. Bir buz mağarasındayız Jiz. Yeraltı buzulu."

Zar zor ayağa kalktılar, bacaklarını gevşettiler ve milyonlarca yıldır Gouffre Martel uçuşumunda oluşmakta olan buz boyunca ilerlemeye başladılar. Sivri zeminden yükselen ve tavadan sarkan sarkıt ve dikitlerin oluşturduğu bir taş ormanına çıktılar. Adımlarının titreşimi büyük sarkıtların kopmasına neden oluyor, her dakika yukarıdan ağır ve sivri bir taş mızrak gürültüyle aşağıya iniyordu. Ormanın kenarında Foyle durup yukarı uzandı ve bir şeylere asıldı. Berrak bir metalik çınlama

duyuldu. Jisbella'nın eline uzun ve gitgide sivrilen bir sarkıt külâhı tutuşturdu.

"Baston," diye hırıldadı. "Kör bir adam gibi kullan."

Bir tane daha kopardı ve ardından karanlığın içinde çevreyi bastonla yoklayarak, inceleyerek, sendeleyerek ilerlediler. Dörttnala giden panikten başka bir ses duyulmuyordu . . . hırıltılı nefesleri ve gümbürdeyen kalpleri, taştan bastonlarının tıktıkları, kesintisiz damlayan su, Gouffre Martel'in altında akan yeraltı nehrinin uzaklardan gelen sesi.

"O tarafa değil, kızım," Foyle kızın onuzunu dürttü. "Daha sola."

"Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrin var mı Gully?"

"Aşağıya Jiz. Aşağıya giden herhangi bir yokuşu izle."

"Bir fikrin mi var?"

"Evet. Sürpriz! Bomba yerine beyin."

"Bomba yerine –" Jisbella sinirli bir kahkahayla gülmekten katıldı. "Güney Bölümü'nü b-bir balyozla dağıttın, s-senin bomba y-y-yerine beyin f-fikrin b-b-b-" Foyle onu tutup sarsana kadar kontrolsüz biçimde bağırıp çağırdı.

"Kes sesini Jiz. Bizi J-fonla izliyorlarsa seni Mars'tan bile duyabilirler."

"Ö-özür dilerim Gully. Özür . . . " Bir nefes aldı. "Niçin aşağıya?"

"Nehir; her zaman duyduğumuz. Yakınlarda olmalı. Büyük olasılıkla geçtiğimiz buzuldan çözülüp akıyor."

"Nehir mi?"

"Tek kesin çıkış yolu. Bir yerlerden dağın dışına çıkıyor olmalı. Yüzeceğiz."

"Gully, sen delisin!"

"Neyin var senin? Yüzme bilmez misin?"

"Bilirim ama –"

"O zaman denememiz gerek. Haydi Jiz. Yürü."

Güçleri tükenirken nehrin sesi daha yakından gelmeye

başladı. Sonunda Jisbella nefes nefese durdu.

"Gully, dinlenmem gerek."

"Çok soğuk. Yürümeye devam et."

"Yapamam."

"Yürümeye devam et." Kızın kolunu yakalamaya çalıştı.

"Çek ellerini üzerimden," diye bağırdı kız öfkeyle. Bir anda barut gibi olmuştu. Foyle şaşkınlık içinde onu bıraktı.

"Neyin var? Kendine hakim ol Jiz. Sana güveniyorum."

"Ne için? Sana plan yapmamız gerektiğini söylemiştim . . . bir kaçış ayarlamamız gerektiğini . . . ve şimdi senin sayende burada kısılp kaldık."

"Ben de kapana kısılmıştım. Dagenham hücremi değiştirecekti. Artık bizim için Fısıltı Hattı olmayacaktı. Yapmak zorundaydım Jiz . . . hem zaten çıktık değil mi?"

"Nereye çıktık? Gouffre Martel'de kaybolduk. Boğulmak için Allahın belası bir nehri arıyoruz. Sen bir aptalsın Gully, ben de beni bu şekilde tuzağa düşürmene izin verdiğim için bir budalayım. Allah kahretsin seni! Kahretsin! Dokunduğun her şeyi kendi ahmak düzeyine çekiyorsun, beni de çektin işte. Koş. Kavga et. Yumruk at. Tüm bildiğin bu. Döv. Vur. Kır. Yok et - Gully!"

Jisbella çığlık attı. Karanlıkta düşen taşların sesi duyuldu ve kızın çığlığı giderek uzaklaşarak bir suya düşme sesiyle son buldu. Foyle bir beden in suda çırpındığını duydu. İleri atılıp "Jiz!" diye bağırdı ve bir uçurumun kenarından yuvarlandı.

Düşüp sersemletici bir darbeye suya yatay olarak çarptı. Buz gibi nehir onu sardı, yüzeyin nerede olduğunu kestiremiyordu. Boğuştu, nefessiz kaldı, güçlü akıntının onu taşların soğuk çamurları arasından sürüklediğini hissetti ve baloncukların ortasında yüze ye çıktı. Öksürüp bağırdı. Jisbella'nın gürüldeyen akıntıda boğulan zayıf sesi onu yanıtladı. Akıntıyla birlikte yüzerek ona yetişmeye çalıştı.

Bağırdı ve kızın gittikçe zayıflayan sesini duydu. Gürleme daha da çoğaldı ve aniden tıslayan bir şelale şeridinden aşağıya

düştü. Derin bir gölün dibine kadar inip, tekrar yüzeye çıkmaya çalıştı. Anaforlar yapan akıntı onu, düz bir taş duvara dayanmış soğuk bir bedene çarptı.

"Jiz!"

"Gully! Tanrıya şükür!"

Su üzerlerine gelirken birbirlerine sarılıp kaldılar.

"Gully . . ." dedi Jisbella öksürerek. "Buradan gidiyor."

"Nehir mi?"

"Evet."

Sürünerek kızı geçti ve duvara tutunarak bir sualtı tünelinin ağzını hissetti. Akıntı onları bu tünelin içine çekiyordu.

"Sıkı tutun," dedi nefes nefese. Sağı solu araştırdı. Havuzun duvarları pürüzsüzdü, tutunacak bir yer yoktu. "Dışarı tırmanamayız. Tünelden geçmemiz gerek."

"Tünelde hava yok Gully. Yüzey yok."

"Sonsuza kadar süremez. Nefesimizi tutarız."

"Nefesimizi tutabileceğimizden daha uzun sürebilir."

"Kumar oynamamız gerek."

"Ben yapamam."

"Yapmalısın. Başka yolu yok. Ciğerlerini havayla doldur. Bana tutun."

Suyun içinde birbirlerine tutunarak nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdular. Foyle Jisbella'yı sualtı tüneline doğru dürttü. "Önce sen git. Ben hemen arkada olacağım . . . Başın derde girerse yardım ederim."

"Deri mi?" diye haykırdı Jisbella titreyen bir sesle. Suya dalıp akıntının onu tünelin ağzından içeriye doğru çekmesine izin verdi. Foyle peşinden gitti. Sert sular onları cam kadar pürüzsüz tünelde bir taraftan diğer tarafa vurarak aşağılara doğru sürükledi. Foyle, Jisbella'nın hemen arkasında yüzüyor, kızın çırpınan bacaklarının kafasına ve omuzlarına çarptığını hissediyordu.

Ciğerleri patlayıp gözleri kararana dek tünelde ilerlediler. Sonra yine bir gürlleme oldu ve nefes alabilecekleri bir yüzeye

çıktılar. Cama benzer tünel duvarlarının yerini sivri kayalar aldı. Foyle Jisbella'nın bacağını yakaladı ve nehrin kenarındaki taş çıkıntıya tutundu.

"Buradan dışarı tırmanmalıyız," diye bağırdı.

"Dışarı tırmanmalıyız. İlerideki gürüldemeyi duyuyor musun? Şelaleler, akıntı. Parçalara ayrılırız. Dışarı Jiz."

Jisbella sudan dışarı tırmanamayacak kadar güçsüzdü. Foyle kızın bedenini kayalara doğru itip, peşinden izledi. Su damlayan kayalara uzandılar, konuşacak mecalleri kalmamıştı. Sonunda Foyle zar zor ayağa kalktı.

"Devam etmeliyiz," dedi. "Nehri izlemeliyiz. Hazır mısın?"

Kız cevap verecek ya da karşı çıkacak durumda değildi. Foyle onu ayağa kaldırdı ve akıntı yatağını izlemeye çalışarak karanlığın içinde sendeleye sendeleye ilerlediler. Dolmenler gibi dik duran, birbirlerinin üzerine yığılan ve karmakarışık bir labirent gibi dağılan kayaların arasından ilerlediler. Labirentin içinde dönüp durdular ve sonunda nehri kaybettiler. Hiçbir yere ulaşamıyorlardı.

"Kaybolduk . . ." diye söylendi Foyle tiksintiyle. "Yine kaybolduk. Bu sefer gerçekten kaybolduk. Ne yapacağız?"

Jisbella ağlamaya başladı. Umutsuz ama öfkeli sesler çıkarıyordu. Foyle durdu ve kızı da yanına çekerek oturdu.

"Belki de haklısın kız," dedi bitkin bir şekilde. "Belki de gerçekten lanet olası bir aptalım. Bu jaunte'lenemez yerde kapa kısılmamızı sağladım ve işimiz bitik."

Jisbella cevap vermedi.

"Beyin çalışması buraya kadar. Amma da eğitim vermişsin bana." Tereddüt etti. "Sence hastaneye geri dönmeyi denesek mi?"

"Asla başaramayız."

"Ben de sanmıyorum. Yalnızca beynimi çalıştırıyordum. Bir gümbürtü koparsak mı? Bizi J-fonla bulabilmeleri için gürültü çikarsak mı?" "Bizi asla duymazlar . . . Asla zamanında

bulamazlar." "Yeterince gürültü çıkarabiliriz. Beni biraz tartaklayabilirsin. Bu ikimiz için de zevkli olurdu."

"Kes sesini."

"Lanet olsun! Ne pislik!" Kafasını bir tutam yumuşak çimene yaslayarak uzandı. "Hiç değilse *Göçebe*'de bir şansım vardı. Yiyecek vardı, nereye gitmeye çalıştığımı görebiliyordum. Nereye –" Birden sustu ve dimdik oturdu. "Jiz!"

"Bu kadar çok konuşma."

Foyle eliyle oturduğu yeri inceledi ve avuçlarıyla toprak ve çimen tutamları kavrayıp kopardı. Hepsini birden kızın yüzüne attı.

"Kokla şunları," diye güldü. "Tadına bak. Çimen bu, Jiz. Toprak ve çimen. Gouffre Martel'den çıktık."

"Ne?"

"Dışarıda gece. Zifiri karanlık. Bulutlu. Mağaralardan çıktık ve haberimiz bile olmadı. Dışarıdayız Jiz! Başardık."

Ayağa fırlayıp bakındılar, dinlediler, kokladılar. Ortalık zifiri karanlıktı ama gece rüzgârlarının yumuşak nefesini yüzlerinde hissettiler ve burunlarına büyüyen yeşilliklerin tatlı kokusu geldi. Uzakta bir yerde bir köpek havladı.

"Tanrım, Gully," diye fısıldadı Jisbella inanamayarak. "Haklısın. Gouffre Martel'den çıkmışız. Yapacağımız tek şey şafağı beklemek."

Güldü. Kollarını Foyle'un boynuna dolayıp onu öptü; Foyle da ona sarıldı. Heyecanla konuşmaya başladılar. Yeniden yumuşak çimenlere oturdular; yorgun, ama dinlenemeyecek kadar da heyecanlı ve sabırsızdılar, bütün hayat önlerindeydi artık.

"Merhaba, Gully, sevgili Gully. Merhaba Gully, bu kadar zamandan sonra."

"Merhaba Jiz."

"Bir gün buluşacağımızı söylemiştim sana . . . yakında bir gün. Sana söylemiştim sevgilim. Ve işte o gün, bu gün."

"O gece."

“Evet o gece oldu. Ama artık geceleri Fısıltı Hattında mırıldanmak yok. Bizim için artık gece yok, Gully hayatım.”

Birden çıplak olduklarını ve yan yana yattıklarını fark ettiler artık ayrı değillerdi. Jisbella sustu ama kımıldamadı. Foyle kızı neredeyse öfkeyle kucakladı ve kızınkinden az olmayan bir ihtirasla onu sardı.

Şafak söktüğünde kızın çok güzel olduğunu gördü; ince ve uzundu, duman kızılı saçları ve dolgun dudakları vardı.

Ama şafak söktüğünde kız da onun yüzünü gördü.

altı

Dr. Harley Baker'ın Washington-Oregon'da, her hafta sonu katıldığı, Sahra'da rağbet gören eski model traktör rallilerinde tükettiği dizel benzinin masrafını ancak karşılayabildiği küçük yasal bir muayenehanesi vardı. Asıl gelirini her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma gecesi jaunte'lediği Trenton'daki Yaratık Fabrikası'nda kazanıyordu. Burada, olağanüstü ücretler alıp soru sormadan eğlence dünyası için canavarlar yaratıyor, yeraltı için deri, kas ve kemikleri yeniden şekillendiriyordu.

Baker, Spokane villasının serin verandasında oturmuş, Jiz McQueen'in kaçış öyküsünü dinlerken erkek bir ebeye benziyordu.

"Gouffre Martel'in çevresindeki açık araziye çıktıktan sonrası kolaydı. Bir avcı kulübesi bulduk, içeri girip giyecek bir şeyler bulduk. Kulübede tabancalar da vardı . . . patlayıcılarla öldürmeye yarayan çok güzel eski çelik aletler. Onları alıp yöreneden birkaç kişiye sattık. Sonra ezberlemiş olduğumuz en yakın jaunte platformuna kadar bilet aldık."

"Hangisine?"

"Biarritz."

"Geceleri yolculuk ediyordunuz herhalde?"

"Doğal olarak."

"Foyle'un yüzüne bir şeyler yaptınız mı?"

"Makyaj denedik ama işe yaramadı. Lanet olası dövmelemler yine de görünüyordu. Sonra bir yanık ten spreyi alıp yüzüne sıktım."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır," dedi Jiz öfkeyle. "Yüz hareket etmemeli yoksa sprey çatlayıp soyuluyor. Foyle kendini kontrol edemedi. Hiç

edemez zaten. Öfkeden delirmiş gibiydi."

"Şimdi nerede?"

"Sam Quatt'ın yanında."

"Sam dalavere işlerinden emekli oldu sanıyordum."

"Oldu," dedi Jisbella sertçe, "ama bana bir borcu var. Foyle'la ilgileniyor. Aynasızları atlatmak için jaunte'leyerek dolaşıyorlar."

"İlginç," diye mırıldandı Baker. "Hayatım boyunca hiç dövme olayıyla karşılaşmadım. Ölü bir sanat olduğunu sanıyordum. Onu koleksiyonuma katmak isterim. Acayip şeyleri topladığını biliyorsun değil mi Jiz?"

"Trenton'daki o hayvanat bahçeni herkes biliyor, Baker. Korkunç bir şey."

"Geçen ay gerçek bir tek yumurta kisti buldum," diye başladı Baker heyecanla.

"Dinlemek istemiyorum," diye parladı Jiz. "Ve Foyle'u hayvanat bahçende görmek de istemiyorum. O pisliği yüzünden çıkarabilir misin? Temizleyebilir misin? Foyle, Merkez Hastanesi'nde çaresiz kaldıklarını söylemişti."

"Onlarda benim deneyimim yoktur hayatım. Hımın. Bir zamanlar . . . bir yerlerde bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum . . . Neredeydi acaba? Bir dakika bekle." Baker ayağa kalkıp kısık bir pat sesiyle kayboldu. Yirmi dakika sonra elinde yırtık pırtık bir kitap ve yüzünde bir zafer ifadesiyle yeniden belirinceye dek Jisbella öfkeyle verandayı arşınlayıp durdu.

"Buldum," dedi Baker. "Üç yıl önce California Teknik Üniversitesi'ndeki yığınların arasında görmüştüm. Belleğime hayran olabilirsin."

"Belleğinin canı cehenneme. Yüzü ne olacak?"

"Yapılabilir." Baker nazik sayfaları çevirip derin derin düşündü. "Evet, yapılabilir. Indigotin disülfonik asit. Asiti sentezlemem gerekebilir ama . . . " Baker kitabı kapatıp kesin olarak başını salladı. "Yapabilirim. Sadece anlattığın kadar benzersizse o yüzle uğraşmak yazık gibi geliyor."

"Şu hobini bir kenara bırakır mısın," diye haykırdı Jisbella öfkeyle. "Peşimizdeler, anlıyor musun? Gouffre Martel'den kaçan ilk mahkûmlarız. Aynasızlar bizi geri getirene dek rahat etmeyecekler. Bu onlar için çok çok özel."

"Ama—"

"Foyle o dövmeyle yüzüyle ortalıkta dolanırken daha ne kadar Gouffre Martel'in dışında kalabiliriz sençe?"

"Neden bu kadar sinirlendin?"

"Sinirlenmedim. Açıklama yapıyorum."

"Hayvanat bahçesinde o da mutlu olurdu," dedi Baker ikna edici bir tavırla. "Orada saklanabilir de. Tek gözlü kızın yanındaki odaya koyarım onu —"

"Hayvanat bahçesini unut. Kesinlikle olmaz."

"Pekâlâ hayatım. Ama Foyle'un yeniden yakalanması seni niye endişelendiriyor ki? Seninle bir ilgisi olmayacak."

"Benim endişelenmem seni niye endişelendiriyor ki? Senden bir iş yapmanı istiyorum. Bu iş için para da ödüyorum."

"Çok pahalıya patlar hayatım ve seni severim. Paranı kurtarmaya çalışıyorum."

"Hayır çalışmıyorsun."

"Öyleyse yalnızca merak ettim."

"Öyleyse ona borçluyum diyelim. O bana yardım etti, şimdi de ben ona yardım ediyorum."

Baker alaycı bir tavırla gülümsedi. "O zaman ona yepyeni bir yüz vererek yardım edelim."

"Hayır."

"Bana da öyle gelmişti. Yüzünün temizlenmesini istiyorsun çünkü yüzü seni ilgilendiriyor."

"Lanet olsun Baker, yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Beş bine patlar."

"Böl bakalım şunu."

"Asiti sentezlemek için bin. Ameliyat için üç bin. Ve kalan bin de—"

"Senin merakın için mi?"

"Hayır canım." Yeniden gülümsedi. "Bin de anestezi için."
"Ne anestezi?"

Baker eski kitabı yeniden açtı. "Acı veren bir ameliyata benziyor. Dövmeyi nasıl yaptıklarını biliyor musun? Bir iğne alıp boyaya batırıyor, sonra da deriyi delerek içine sokuyorlar. O boyayı ağartmam için yüzündeki bütün gözenekleri iğneyle delip indigotin disülfoniği içeri akıtmam gerekiyor. Acır."

Jisbella'nın gözleri parladı. "Uyuşturmadan yapabilir misin?"

"Ben yapabilirim hayatım, ama Foyle--"

"Foyle'un canı cehenneme. Dört bin ödüyorum. İlaç yok Baker. Bırak Foyle acı çeksin."

"Jiz! Onu neye attığını bilmiyorsun."

"Biliyorum. Bırak acı çeksin." O kadar sinirli bir kahkaha attı ki Baker'ı bile korkuttu. "Bırak yüzü ona da acı çektirsin."

Baker'ın Yaratık Fabrikası, Trenton Roket kuyularının arkasında, jaunte'leme şehir metrolarına olan gereksinimi ortadan kaldırmadan önce, A.C.W. metro trenlerinin üretildiği beş katlı bir binadaydı. Arka pencereler karşıt yerçekimi ışınlarının çıktığı kuyuların yuvarlak ağızlarına bakıyordu ve Baker'ın hastaları, lombozları parıldayan, sinyalleri yanıp sönen ve dış uzayda biriken elektrostatik akımlar atmosferde akıp gittikçe gövdeleri cehennem ateşiyle dalgalanan gemilerin ışınların üzerinde inip kalkmalarını seyrederek eğlenebilirlerdi.

Fabrikanın bodrumunda Baker'ın satın alınmış, kiralanmış, kaçırılmış, zorla getirilmiş anatomik acayiplikler, doğal hilkat garibeleri ve canavarlardan oluşan hayvanat bahçesi vardı. Baker, dünyasının geri kalanı gibi, bu şanssız yaratıklara da büyük bir tutkuyla bağlıydı ve diğer insanların sanatın güzelliğini içlerine sindirdikleri gibi onlarla birlikte uzun saatler geçirip çirkin manzaralarını doya doya seyrediyordu. Fabrikanın orta

katlarında ameliyat sonrası hastalar için yatak odaları, laboratuvarlar, personel odaları ve mutfaklar vardı. Üst kattaysa ameliyat odaları vardı.

Bu odalardan birinde, genellikle retina deneylerinin yapıldığı küçük odada, Baker, Foyle'un yüzü üzerinde çalışıyordu. Bir sürü parlak lambanın altında, ameliyat masasının üzerine eğilmiş küçük bir çelik çekiç ve platin iğneyle titizlikle uğraşıyordu. Baker, Foyle'un yüzündeki eski dövmenin üzerinden geçerek derideki her küçük yarayı bulup iğneyi içeri itiyordu. Foyle'un başı bir mengeneyle sıkıştırılmıştı ama bedeni yatağa bağlı değildi. Çekicin her darbesinde kasları geriliyor ama bedenini hiç oynatmıyordu. Ameliyat masasının kenarlarına tutunmuştu.

"Kontrol," dedi dişlerinin arasından. "Kontrolü öğrenmemi istiyordun Jiz. Çalışıyorum işte." Acıyla kasıldı.

"Kıml dama," diye emretti Baker.

"Çok eğleniyorum."

"İyi gidiyorsun oğlum," diyen Sam Quatt her an kusacakmış gibi görünüyordu. Jisbella'nın öfkeli yüzüne yan yan baktı. "Sen ne diyorsun Jiz?"

"Öğreniyor."

Baker iğneyi asite batırıp deriyi delmeye devam etti.

"Dinle Sam," diye mırıldandı Foyle zor duyulur bir sesle. "Jiz bana özel bir gemin olduğunu söyledi. Suç iyi para getiriyor galiba."

"Evet, getiriyor ya. Dört kişilik küçük bir teknem var. Çift motorlu. Satürn Haftasonu dedikleri cinsten."

"Neden Satürn Haftasonu?"

"Çünkü Satürn'de bir haftasonu doksan gün sürerdi. Üç aylık yiyecek ve yakıt taşıyabiliyor."

"Tam bana göre," diye mırıldandı Foyle. Birden kasıldı, sonra kendini kontrol etti. "Sam, gemini kiralamak istiyorum."

"Ne için?"

"Sıkı bir iş."

"Yasal mı?"

"Değil."

"O zaman bana göre değil oğlum. Ben cesaretimi kaybetmişim. Seninle birlikte, aynasızlardan bir adım ilerde jaunte'leyip dururken iyice fark ettim bunu. Ben sonsuza dek emekli oldum. Bütün istediğim huzur."

"Elli bin öderim. Elli bin istemiyor musun? Bu parayı saymak için bütün bir Pazar gününü harcayabilirsin."

İğne acımasızca delmeye devam ediyordu. Foyle'un bedeni her darbeye kasılıyordu.

"Benim elli binim var zaten. Viyana'daki bir bankada da bunun beş katı nakit olarak duruyor," Quatt elini cebine attı ve bir halka dolusu parıldayan radyoaktif anahtar çıkardı. "Bu bankanın anahtarı. Bu Joburg'daki evimin anahtarı. Yirmi odalı, yirmi dönüm. Buradaki ise Montauk'ta duran Haftasonu'nun anahtarı. Beni ayartamazsın oğlum. Ben bıraktığımda işi zaten ilerletmiştim. Joburg'a jaunte'leyip mutlu bir hayat yaşayacağım."

"Haftasonu'nu almama izin ver. Sen Joburg'da güvenlikte oturup parayı toplarsın."

"Ne zaman?"

"Döndüğümde."

"Gemimi sana ve ödeme sözüne güvenerek mi vermemi istiyorsun?"

"İş garanti."

Quatt bir kahkaha attı. "Nasıl garanti?"

"Asteroitlerde bir kurtarma işi. Göçebe adlı bir gemi."

"Göçebe'de ne var? Kurtarmanın kârlı olmasını sağlayacak şey ne?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Foyle inatla. "Ama değerli bir şey olmalı. Jiz'e sor."

"Dinle beni," dedi Quatt, "Sana bir şey anlatayım. Biz bu

işi kuralına göre yaparız. Vurup kaçmayız. Birbirimizden bir şey gizlemeyiz. Aklından neler geçtiğini biliyorum. Elinde iyi bir şeyler var ama kimseyi işe ortak etmek istemiyorsun. O yüzden lütuf dileniyorsun . . . ”

Foyle iğnenin altında kıvranıyordu ama, yine de saplantısının kışkacında tekrar etmek zorunda kaldı: “Bilmiyorum Sam. Jiz’e sor.”

“Eğer elinde dürüst bir iş varsa dürüst bir teklif yap,” dedi Quatt kızgın bir sesle. “Avına nasıl atlayacağına karar vermeye çalışan lanet olası dövmeli bir kaplan gibi ortalıkta dolaşıp durma. Biz senin tek arkadaşlarınız. Bizi vurup kaçmaya—”

Quatt’ın sözü Foyle’un dudaklarından dökülen bir çığlıkla kesildi.

“Kimıldama,” dedi Baker dalgın bir sesle. “Yüzünü kastığında iğneyi kontrol edemiyorum.” Sert bir biçimde uzun uzun Jisbella’ya baktı. Kızın dudakları titredi. Birden cüzdanını açıp içinden iki tane 500 Kr.’lik banknot çıkardı. Paraları asit kabının yanına bıraktı.

“Biz dışarıda bekleriz,” dedi.

Koridorda bayıldı. Quatt onu bir sandalyeye sürükledi ve hoş kokulu amonyakla kendine gelmesini sağlayan bir hemşire buldu. Jisbella o kadar şiddetli ağlamaya başladı ki, Quatt korktu. Hemşireyi gönderip hıçkırıkları kesilene kadar kızın başında bekledi.

“Neler oluyor burada?” diye sordu. “O para da ne demek oluyordu?”

“Acı parasıydı.”

“Ne için?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“İyi misin?”

“Hayır.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Jisbella yorgun bir sesle

sordu: "Gully'le o anlaşmayı yapacak mısın?"

"Ben mi? Hayır. Binde bir ihtimale benziyor."

"Göçebe'de değerli bir şeyler olmalı. Yoksa Dagenham Gully'nin peşine düşmezdi."

"Yine de ilgilenmiyorum. Ya sen?"

"Ben mi? Ben de ilgilenmiyorum. Bir daha Gully Foyle'la ilgili hiçbir şey istemiyorum."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Quatt sordu: "Artık eve gidebilir miyim?"

"Zor anlar yaşadın, değil mi Sam?"

"O kaplana jaunte bakıcılığı yaparken bin kere öldüm dildim galiba."

"Üzgünüm Sam."

"Memphis'te yakalandığında sana yaptıklarından sonra hak etmiştim."

"Beni bırakıp kaçman doğaldı Sam."

"Her zaman doğal olanı yaparız ama bazen yapmamamız gerekir."

"Biliyorum Sam, biliyorum."

"Hayatımızın geri kalanını bunu ödemekle geçiririz. Galiba ben şanslıyım Jiz. Bu gece ödeştik. Eve gidebilir miyim?"

"Joburg'a ve mutlu hayata mı?"

"Hı hı."

"Biraz daha kal, Sam. Kendimden utaniyorum."

"Neden?"

"Aptal hayvanlara kötülük ettiğim için."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Boş ver. Biraz buralarda takıl. Mutlu hayatı anlat bana. Bu kadar mutlu olacak ne var?"

"Şey," dedi Quatt düşünceli bir tavırla. "Çocukken istediğin her şeyin olmasıyla ilgili. Eğer on beş yaşındayken istediğin her şeyi elli yaşında elde edebiliyorsan mutlu oluyorsun. Ben on beş yaşındayken . . . " Ve Baker ameliyat odasından çıkınca ya kadar Quatt, şimdi tatmin etmekte olduğu çocukluğunun

bütün hayal, tutku ve üzüntülerini anlatmaya devam etti.

"Bitti mi?" diye sordu Jisbella sabırsızlıkla.

"Bitti. Bayılttıktan sonra daha hızlı çalışabildim. Şimdi yüzünü sarıyorlar. Birkaç dakika içinde çıkar."

"Zayıf mı?"

"Doğal olarak."

"Sargıları ne zaman sökülecek?"

"Altı ya da yedi gün sonra."

"Yüzü temiz olacak mı?"

"Yüzüyle ilgilenmediğini sanıyordum hayatım. Temiz olması gerek. Tek bir boyalı noktayı kaçırdığımı sanmıyorum. Yeteneğimi takdir edebilirsin Jisbella . . . aklımı da. Foyle'un kurtarma yolculuğunu destekleyeceğim."

"Ne?" Quatt güldü. "Binde birlik bir kumarı mı oynayacaksınız Baker? Akıllı olduğunu sanırdım."

"Öyleyim. Anestezi altında konuştu. Göçebe'de platin küçeler halinde yirmi milyon var."

"Yirmi milyon!" Sam Quatt'ın yüzü karardı ve Jisbella'ya döndü ama o da öfkeden kuduruyordu.

"Bana bakma Sam. Bilmiyordum. Benden de gizledi. Dagenham'ın niye peşinde olduğunu bilmediğine yemin ediyordu."

"Ona söyleyen Dagenham'mış," dedi Baker. "Onu da ağzından kaçırdı."

"Onu öldüreceğim," dedi Jisbella. "Onu kendi ellerimle parçalayacağım ve leşinin içinde kapkara bir çürükten başka bir şey bulamayacaksınız. Hayvanat bahçen için bir yaratık olacak Baker; Tanrım, keşke onu almana baştan izin verseydim!"

Ameliyat odasının kapısı açıldı ve iki hastabakıcı, üzerinde Foyle'un hafifçe kasılarak yattığı sedyeyi sürükleyerek dışarı çıkardı. Kafası kocaman sargılı bir eldivene benziyordu.

"Kendinde mi?" diye sordu Quatt Baker'a.

"Bunu ben hallederim," diye fırladı Jisbella. "Bu orospu çocuğuyla konuşacağım - Foyle!"

Foyle sargı maskesinin altından kısık bir sesle cevap verdi. Jisbella saldırıya geçmek için öfkeli bir nefes aldığı sırada hastane duvarlarından biri yok oldu ve herkesi yere fırlatan bir gökgürültüsü koptu. Bütün bina üst üste patlamalarla sarsıldı ve duvarlardaki boşluklardan, bir savaş alanının ortasına çullanan leş kargaları gibi, üniformalı adamlar dışarıdaki sokaklardan içeri jaunte'lemeye başladı.

"Baskın!" diye bağırdı Baker. "Baskın!"

"Aman Tanrım!" Quatt titriyordu.

Üniformalı adamlar bütün binayı sararken, "Foyle! Foyle! Foyle!" diye bağıryorlardı. Baker bir pat sesiyle yok oldu. Yardımcıları da, üzerinde kollarını ve bacaklarını sallayıp zayıf sesler çıkaran Foyle'un yattığı sedyeyi bırakıp jaunte'lediler.

"Lanet olası bir baskın bu!" Quatt Jisbella'yı sarstı. "Git kızım! Git!"

"Foyle'u bırakamayız!" diye bağırdı Jisbella.

"Uyan kızım! Git!"

"Onu bırakıp kaçamayız."

Jisbella sedyeyi yakalayıp koridordan aşağı itmeye başladı. Quatt yanında koşuyordu. Hastanedeki gümbürtü daha da arttı: "Foyle! Foyle! Foyle!"

"Bırak onu, Tanrı aşkına!" diye sıkıştırdı Quatt. "Bırak yavaşlasınlar onu."

"Hayır."

"Yakalanırsak bizim için lobo demek kızım. Lobotomi Jiz!"

"Onu bırakıp gidemeyiz."

Bir köşeyi döndüklerinde çılgık çılgıca bağırişan bir ameliyat sonrası hasta topluluğuna rastladılar: Kanatlarını çırpıp kuşadamlar, fok balıkları gibi gövdelerini yerde sürükleyen deniz kızları, hermafroditler, devler, pigmeler, çift başlı yapışık ikizler, at başlı insanlar ve inleyen bir sfenks. Korku içinde Jisbella ve Quatt'a pençe atmaya başladılar.

"Onu sedyeden indir," diye bağırdı Jisbella.

Quatt Foyle'u sedyenin üzerinden hızla çekti. Foyle ayağa

kalktı ve düşer gibi oldu. Jisbella koluna girdi. Sam ve Jiz onu aralarına alarak bir kapıdan Baker'ın zaman yaratıklarının . . . hızlandırılmış zaman duyusu olan hastaların, vınlayan kuşlar gibi yıldırım hızıyla oradan oraya koşuşturup kulak tırmalayıcı, yarasa benzeri sesler çıkardığı bir koğuşa soktu.

"Jaunte'leyip onu götür Sam."

"Bizi dolandırıp gitmeye kalktıktan sonra mı?"

"Onu bırakıp gidemeyiz Sam. Bunu şimdiye dek anlamam gerekirdi. Jaunte'leyip götür onu. Caister'in yerine!"

Jisbella, Quatt'ın Foyle'u omzuna almasına yardım etti. Zaman yaratıkları, koğuştaki tiz sesli şimşeklerle dolduruyor gibiydi. Koğuş kapısı ardına kadar açıldı. Bir düzine tarama tabancası ışını koğuştaki vınlara eşlik ederken zaman yaratıklarının dönüşlerini durdurarak, düşmelerine neden oldu. Quatt geriye fırlayıp arkasındaki duvara çarptı ve Foyle'u düşürdü. Şakağında koyu mavi bir ezik belirdi.

"Git buradan," diye gürledi Quatt. "Ben bittim."

"Sam!"

"Bittim. Jaunte'leyemem. Git kızım!"

Quatt, jaunte'lemesini önleyen darbenin etkisinden kurtulmaya çalışarak doğruldu ve koğuşa doluşan üniformalı adamlara doğru atıldı. Jisbella Foyle'un kolunu yakalayıp onu koğuşun arkasından çıkardı; bir kilerden, klinikten, çamaşır deposundan geçirip, üzerinden bulutlar halinde beyaz karınca tozu yükselen eski, eğik bir merdivenden indirdi.

Bodrumdaki bir erzak ambarına girdiler. Baker'ın hayvanat bahçesi kargaşada hücrelerinden kurtulmuş, saldırıya uğramış bir kovanda kendilerini balla tıka basa dolduran arılar gibi ambarı yağmalıyorlardı. Tek gözlü bir kız bir fıçıdan avuçladığı tereyağlarını ağzına tıktırıyorlardı. Burun kemerinin üzerindeki tek gözü kuşkuyla onlara baktı.

Jisbella Foyle'u sürükleyerek erzak ambarından geçirdi, sürgülenmiş tahta bir kapı buldu ve tekmeleyip açtı. Harap olmuş bir dizi merdivenden düşse kalka indiklerinde kendilerini

bir zamanlar kömür ambarı olan bir yerde buldular. Yukarıdan gelen darbe sesleri ve gümbürtüler daha boğuk ve derin bir hal aldı. Ambarın bir köşesindeki, kömürlerin ambara atıldığı delik, demir kancalarla tutturulmuş demir bir kapakla kapatılmıştı. Birlikte kancaları söküp kömür deliğinden tırmanarak ambardan çıktılar.

Yaratık Fabrikası'nın dışındaydılar, arka duvarın bir köşesine çöküp kalmışlardı. Önlerinde Trenton roket kuyuları vardı ve sakinleşmeye çalışırken Jiz'in gözüne bir karşıt yerçekimi ışınının üzerinde, beklemede olan bir kuyuya inen bir yük gemisi çarptı. Geminin lombozları parlıyor, parlak bir neon tabe- la gibi yanıp sönen tanıtım sinyalleri hastanenin arka duvarını olduğu gibi aydınlatıyordu.

Hastanenin damından bir şekil aşağıya atladı. Bu, umutsuz bir kaçış denemesi yapan Sam Quatt'tı. Kolları ve bacaklarıyla havayı döverek yüzüyor, onu havada yakalayıp düşüşünü hafifletebilecek en yakındaki kuyunun gökyüzüne dönük karşıt yerçekimi ışınına ulaşmaya çalışıyordu. Hedefini tam on iki- den vurdu. Otuz metre yukarıdan tam ışının hizasına düştü ama ışın o anda çalışmıyordu. Düştü ve kuyunun kenarına çarptı.

Jisbella hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Foyle'un kolunu bırakmak aklına bile gelmeden, tabakalar halindeki betonu geçerek Sam Quatt'ın cesetinin yanına koştu. Foyle'u bırakıp Quatt'ın başına şefkatle dokundu. Parmakları kana bulandı. Foyle neler olup bittiğini görebilmek için, bandajı yırtarak ince kumaşta göz delikleri açmaya çalışıyordu. Jisbella'nın hıçkırık seslerine, Baker'ın fabrikasından gelen bağırışmalar karıştı. Sesleri duyan Foyle söylenerek ellerini Quatt'ın cesetinde gezdirdi, sonra kalktı ve Jisbella'yı ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Gitmeliyiz," diyebildi. "Kaçmamız gerek. Gördüler."

Jisbella hareket etmedi. Foyle bütün gücünü toplayıp kızını kaldırdı.

"Times Meydanı," diye mırıldandı. "Jaunte'le Jiz! Times

Meydanı. Jaunte'le!"

Etraflarında üniformalı şekiller belirdi. Foyle Jisbella'yı koldan tutup sarstı ve Times Meydanı'na jaunte'ledi. Bir futbol sahası büyüklüğündeki dev platformun üzerindeki jaunte' topluluğu baş yerine sargılı beyaz bir yuvarlak taşıyan bu adama hayretle bakakaldı. Foyle sargıların arasından çevreyi inceledi. Jisbella'dan hiç iz yoktu ama her yerde olabilirdi. Sesini bağırarak kadar yükseltti.

"Montauk, Jiz! Montauk! Folly Platformu!"

Foyle kalan son enerjisi ve bir duayla jaunte'ledi. Kara Ada'dan buz gibi bir kuzeydoğu rüzgârı esiyor ve Balıkçı'nın deliliği olarak bilinen ortaçağdan kalma yıkıntılarda yer alan platforma soğuk buz kristalleri uçuruyordu. Platformda biri daha vardı. Foyle, rüzgârın ve karın arasından ilerledi. Üşümüş ve kaybolmuş gibi görünen Jisbella'ydı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Foyle. "Tanrıya şükür. Sam, Haftasonu'nu nerede tutuyor?"

"Sam öldü."

"Satürn Haftasonu'nu nerede tutuyor?"

"Sam emekli oldu. O artık korkmuyor."

"Gemi nerede Jiz?"

"Deniz fenerindeki depolarda."

"Haydi gel."

"Nereye?"

"Sam'in gemisine." Foyle kocaman elini Jisbella'nın gözü-
nün önüne doğru kaldırdı; avucunda bir düzine parlayan
anahtar vardı. "Anahtarlarını aldım. Haydi gel."

"Anahtarları sana mı verdi?"

"Cesedinden aldım."

"Canavar!" gülmeye başladı. "Yalancı . . . Zampara . . .
Kaplan . . . Canavar. Yürüyen kanser . . . Gully Foyle."

Yine de kar fırtınasının içinden Foyle'u Montauk Feneri'ne
doğru izledi.

Saul Dagenham, pudralı kanatlar takmış olan üç akrobata, piton yılanları taşıyan dört süslü kadına, ağzı alayla kıvrılmış altın bukleleri olan bir çocuğa ve içinde bir japon balığının yüz-
düğü ince, uzun camdan bir bacağı olan bir adama seslendi: "Pekâlâ, operasyon tamamlandı. Kalanları bulun ve Kurye genel merkezine dönmelerini söyleyin," dedi.

Şaşırtma ekibi jaunte'leyip yok oldu. Regis Sheffield gözle-
rini ovuşturarak sordu: "Bu çılgınlığın anlamı ne Dagenham?"

"Yasal kafanı rahatsız etti, değil mi? Bunlar bizim E.F.K.K. operasyon takımımızın bir kısmıydı. Eğlence, fantazi, karmaşa, kıyamet." Dagenham Presteign'a dönüp kurukafa gülüşüyle gülümsedi. "Eğer isterseniz ödediğiniz ücreti geri verebilirim Presteign."

"İşi bırakmıyorsun değil mi?"

"Hayır. Çok eğleniyorum. Ücret almadan da çalışırım. Daha önce hiç Foyle gibi biriyle karşılaşmamıştım. Benzersiz bir adam."

"Nasıl yani?" diye sordu Sheffield.

"Gouffre Martel'den kaçışını ayarladım. Kaçtı da, ama benim yöntemimle değil. Karmaşa ve kıyametle polisin eline düşmesini önlemeye çalıştım. Polisi atlattı ama benim yöntemimle değil . . . kendi yöntemiyle. Eğlence ve fantaziyle Merkezi Haberalma'nın eline düşmesini önlemeye çalıştım. Kendini korudu . . . yine kendi yöntemiyle. Göçebe'ye ulaşmayı denemesi için onu bir gemiye yönlendirmek istedim. O yöne gitmedi, ama kendine bir gemi buldu. Şimdi yola çıkmış durumda."

"Sen de izliyorsun."

"Tabii ki." Dagenham tereddüt etti. "Ama Baker'ın fabrikasında ne yapıyordu?"

"Plastik cerrahi olabilir mi?" diye sordu Sheffield. "Yeni bir yüz mü?"

"Mümkün değil. Baker iyidir, ama bu kadar çabuk bir plastik ameliyat yapamaz. Küçük bir ameliyattı. Foyle kafası sargılı olarak ayaktaıdı."

"Dövmey," dedi Presteign.

Dagenham başını salladı ve gülümseme dudaklarını terk etti. "Beni endişelendiren de bu. Farkında mısın Presteign, eğer Baker dövmeyi çıkardıysa Foyle'u tanıyamayız."

"Sevgili Dagenham, yüzü değişmeyecek ki."

"Yüzünü hiç görmedik . . . yalnızca maskeyi gördük."

"Ben adamla hiç karşılaşmadım," dedi Sheffield. "Maske neye benziyor?"

"Bir kaplana. Foyle'la iki uzun konuşma yaptım. Yüzünü ezbere bilmem gerekir, ama bilmiyorum. Bildiğim tek şey dövmesi."

"Saçma," dedi Sheffield açıkça.

"Hayır. İnsanın inanması için Foyle'u görmesi gerek. Yine de, önemli değil. Bizi Göçebe'ye götürecekt. Bizi sizin külçelerini-ze ve PyrE'nize götürecekt Presteign. Bittiğine neredeyse üzülüyorum. Dediğim gibi, çok eğleniyordum. Gerçekten de eşsiz biri o."

yedi

Satürn Haftasonu gezinti yatı olarak inşa edilmişti; dört kişi için yeterli, iki kişi için oldukça genişti ama Foyle ve Jiz McQueen için yeterince geniş değildi. Foyle ana kamarada uyuyordu; Jiz ise özel misafir kamerasında kalıyordu.

Yola çıktıklarının yedinci günü Jisbella Foyle'la ikinci kez konuştu: "Şu sargıları çıkaralım bakalım, Canavar."

Foyle asık bir suratla kahve ısıtmakta olduğu mutfaktan çıkıp banyoya doğru gitti. Jisbella'nın peşinden banyoya girip lavabo aynasına bakan çıkıntıya oturdu. Jisbella küvetin üzerine yerleşti, bir kapsül daha açtı ve sert, isteksiz ellerle sargıyı ıslatıp sökmeye başladı. İnce kumaş şeritleri yavaş yavaş soyuluyordu. Foyle gerilim azabını yaşıyordu.

"Sence Baker işini yaptı mı?" diye sordu.

Cevap yoktu.

"Bir yerleri atlamış olabilir mi?"

Sökme işlemi devam etti.

"İki gün önce acısı dindi."

Cevap yoktu.

"Tanrı aşkına Jiz! Hâlâ savaşta mıyız?"

Jisbella'nın elleri durdu. Foyle'un bandajlı yüzüne nefretle baktı. "Sence ne?"

"Sana sordum."

"Cevabım evet."

"Neden?"

"Asla anlayamazsın."

"Anlamamı sağla."

"Kes sesini."

"Savaşırıysak neden benimle geldin?"

"Sam ve bana gelecek olanı almak için."

"Para mı?"

"Kes sesini."

"Yapmak zorunda değildin. Bana güvenebilirdin."

"Sana mı? Güvenmek mi?" Jisbella'nın gülüşünde neşe yoktu. Soyma işlemine tekrar başladı. Foyle ellerini itti.

"Ben kendim yaparım."

Jisbella adamın sargılı yüzüne bir tokat attı. "Sana ne dersem onu yapacaksın. Kımıldamadan dur, Canavar!"

Sargıyı açmaya devam etti. Sökülen bir şerit Foyle'un gözlerini ortaya çıkardı, koyu ve karanlık bir bakışla Jisbella'ya dikilmişlerdi. Gözkapakları temizdi, burun kemeri temizdi. Foyle'un çenesinden bir şerit söküldü. Çenesi mavi siyahtı. Aynadan her şeyi dikkatle seyreden Foyle'un nefesi kesildi.

"Çeneyi atlamış!" diye bağırdı. "Baker çeneyi –"

"Kes sesini," diye cevapladı Jiz kısaca. "O sakal."

Yanakları, ağzı ve alnı ortaya çıkaran en içteki şeritler kolay söküldü. Alnı temizdi. Gözlerin altında yanakları da temizdi. Yüzünün kalanı yedi günlük koyu mavi sakalla kaplıydı.

"Tıraş ol," diye emretti Jiz.

Foyle suyu açtı, yüzünü ıslattı, tıraş kremi sürdü ve sakalı yıkayıp temizledi. Sonra, aynaya bakan Jisbella'nın başının kendi başına çok yakın durduğunun farkında olmadan eğilip aynada kendini inceledi. Dövmeden tek bir iz bile kalmamıştı. İkisi de derin bir nefes aldı.

"Temiz," dedi Foyle. "Temiz. İşi becermiş." Birden aynaya doğru biraz daha eğilip kendini yakından inceledi. Yüzü ona Jisbella'ya geldiği kadar yeni geliyordu. "Değişmişim. Böyle göründüğümü hatırlamıyorum. Estetik ameliyat da yaptı mı?"

"Hayır," dedi Jisbella. "Senin içindeki değiştirdi onu. Yalancı ve üçkâğıtçıyla beraber o canavarı görüyorsun sen."

"Tanrı aşkına! Yeter artık. Beni rahat bırak!"

"Canavar," diye tekrarladı Jisbella, Foyle'un yüzüne ters ters bakarak. "Yalancı. Üçkâğıtçı."

Foyle kızı omuzlarından kavrayıp güverteye itti. Jisbella ana salona doğru süzüldü ama kenardaki demirlerden birini yakalayıp döndü. "Canavar!" diye bağırды. "Yalancı! Üçkâğıtçı! Canavar! Zampara! Canavar!"

Foyle kızı kovaladı, yeniden yakalayıp şiddetle sarsmaya başladı. Kızıl saçları boyun hizasında tutturduğu tokadan kurtulup bir deniz kızının saçları gibi havaya dağıldı. Yüzündeki alev gibi ifade Foyle'un öfkesini tutkuya çevirdi. Kızı kucaklayıp yeni yüzünü göğüslerine gömdü.

"Zampara," diye mırıldandı Jiz. "Hayvan . . ."

"Ah, Jiz . . ."

"Işık," diye fısıldadı Jisbella. Foyle körce duvara uzanıp düğmelere bastı ve Satürn Haftasonu asteroidlere doğru yoluna karanlık lombozlarla devam etti.

Kamarada uyuklayarak, mırıldanarak, saatlerce şefkatle birbirlerine dokunarak beraberce yüzüyorlardı.

"Zavallı Gully," diye fısıldadı Jisbella. "Zavallı sevgili Gully . . ."

"Zavallı değil," dedi. "Zengin . . . yakında."

"Evet, zengin ve boş. İçinde hiçbir şey yok sevgili Gully . . . nefret ve intikamdan başka hiçbir şey."

"O yeter."

"Şimdilik yeter. Ama daha sonra?"

"Sonra mı? Duruma bağlı."

"Senin içine bağlı Gully; neleri yaşatabileceğine bağlı."

"Hayır. Geleceğim neleri yok edeceğime bağlı."

"Gully . . . Niye Gouffre Martel'de her şeyi benden gizledin? Niye Göçebe'de bir servet olduğunu bildiğini söylemedin?"

"Söyleyemezdim."

"Bana güveniyord muydun?"

"Onunla ilgisi yoktu. Kendime engel olamadım. Bu benim içimdeki . . . bu yok etmem gereken şey."

"Yine kontrol öyle mi Gully? Sen saplantılısın."

"Evet. Saplantılıyım. Kendimi kontrol etmeyi öğrenemiyorum Jiz. İstiyorum ama yapamıyorum."

"Deniyor musun?"

"Deniyorum. Tanrı biliyor, deniyorum. Ama sonra bir şey oluyor ve -"

"Ve sonra sen zıplamaya başlıyorsun. "Acımasız, şehvet düşkün, hain, şefkatsiz alçak . . ."

"O da ne?"

"Shakespeare adında bir adamın yazdığı bir şey. Seni tarif ediyor Gully . . . kontrolden çıktığında."

"Seni cebimde taşıyabilseydim Jiz . . . beni uyarman için . . . bana bir iğne batırman için . . ."

"Bunu senin için kimse yapamaz Gully. Kendin öğrenmek zorundasın."

Foyle uzun bir an bunu sindirdi. Sonra tereddütle konuştu: "Jiz . . . para hakkında . . . ?"

"Paranın canı cehenneme."

"Sana bu konuda güvenebilir miyim?"

"Gully."

"Sen . . . senden bir şeyler gizlemeye çalıştığımdan değil. *Vorga* olmasaydı sana istediğin her şeyi verirdim. Her şeyi! İşimi bitirdiğimde arta kalan her kuruşu sana vereceğim. Ama korkuyorum Jiz. *Vorga* çetin ceviz . . . özellikle de Presteign ve Dagenham ve o avukat Sheffield ortalıktayken. Her kuruşu almam gerekiyor Jiz. Bir kredi bile almana izin verirsem beni için *Vorga*'ya mal olacağından korkuyorum."

"Bana."

"Bana." Kızdan bir cevap bekledi. "Eee?"

"Bu saplantı seni tamamen ele geçirmiş," dedi yorgun bir sesle. "Yalnızca bir kısmını değil, her şeyini ele geçirmiş."

"Hayır."

"Evet Gully. Her şeyini. Benimle yalnızca tenin sevişiyor. Geri kalanı *Vorga*'yla yaşıyor."

O anda ön kontrol odasındaki radar alarmı uyarıcı bir tonda aniden çalmaya başladı.

"Varış noktası," diye mırıldandı Foyle. Artık rahat değildi, saplantısının kıskacında, kontrol odasına fırladı.

Foyle asteroidi bir barbar baskınının ani öfkesiyle yağmaladı. Haftasonu, uzaydan fırlayarak ortaya çıktı, ön motorlarından çıkan alev köpükleriyle fren yaptı ve döküntü yığınının üzerinde dar bir daire çizmeye başladı. Dönerken karanlık lombozları, Joseph ve kardeşlerinin yüzen uzay yıkıntılarını toplamaya çıktığı küçük ambar ağzını, Foyle'un Terra'ya gitmek için asteroidin kenarından ilk fırlayışında açtığı yeni krateri geçtiler. Asteroidin serasının dev cam yamasını geçerken onları izleyen yüzlerce kafa, dövmelerle kaplanmış küçük beyaz noktalar görüldü.

"Demek onları öldürmemişim," diye homurdandı Foyle. "Asteroidin içlerine çekilmişler . . . herhalde geri kalanını tamir ederken içerilerde yaşıyorlardır."

"Onlara yardım edecek misin Gully?"

"Neden?"

"Zararı veren sensin."

"Canları cehenneme. Benim kendi sorunlarım var. Ama yine de rahatladın. Bizi rahatsız edemeyecekler."

Asteroidin çevresinde bir tur daha attı ve Haftasonu'nu yeni kraterin ağzına indirdi.

"Buradan çalışacağız," dedi. "Uzay giysini giy Jiz. Haydi gidelim!"

Sabırsızlıktan delirmiş gibiydi; kızı ve kendisini zorluyordu. Uzay giysilerini giydiler, Haftasonu'nu terk edip kraterdeki enkazı yararak asteroidin cansız iç kısımlarına doğru ilerlediler.

Kıvrılıp giden dev solucan deliklerine benzeyen tünellerden süründüler. Foyle mikrodalga telsiz setini açıp Jiz'e seslendi.

"Bunun içinde kolayca kaybolabiliriz . . . Benim yanımda kal. Uzaklaşma."

"Nereye gidiyoruz Gully?"

"Göçebe'nin peşinden. Buradan giderken onu asteroide çimentolamaya çalışıyorlardı ama nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bulmamız gerek."

Geçitler havasızdı. Sessizce ilerliyorlardı ama metal ve kayalar titreşimleri taşıyordu. Bir kere eski bir savaş gemisinin çarpık çurpuk gövdesinin yanında dinlendiler. Gövdeye dayandıklarında içeriden sinyal titreşimlerini; ritmik vuruşları hissettiler.

Foyle tehlikeli bir biçimde gülümsedi. "İçeridekiler Jo'seph ve Bilimsel Halk," dedi. "Birkaç söz rica ediyorlar. Onlara oyalayıcı bir cevap vereceğim." Gövdeye iki kere hızla vurdu. "Şimdi de karım için özel bir mesaj." Yüzü karardı. Gövdeyi öfkeyle dövüp, döndü. "Haydi gel. Gidelim."

Ama aramayı sürdürürken sinyaller onları izlemeye devam etti. Asteroidin dış çapının terk edildiği açıkça belli oldu; kabile orta kısımlara çekilmişti. Daha sonra, dövülmüş alüminyumdan yapılmış bir bacanın aşağısında bir kapak açıldı, içeriye ışık doldu ve camkumaşından yapılmış eski bir uzay elbisesinin içinde Jo'seph ortaya çıktı. Şeytani yüzü onlara dönük, ellerini yalvarır gibi birleştirmiş, şeytani ağzını oynatarak biçimsiz torbanın içinde duruyordu.

Foyle yaşlı adama bakakaldı, ona doğru bir adım attı; içindeki öfke kabardıkça yumruklarını sıkıp boğazından acayip homurtular çıkartıyordu. Foyle'a bakan Jisbella korku dolu bir çığlık attı; eski dövmesi yüzüne geri gelmişti, hem de ten rengi üzerinde kan kırmızı görünüyordu; bu sefer siyah yerine kızıl renkliydi, şekliyle olduğu kadar rengiyle de gerçek bir kaplan maskesini andırıyordu.

"Gully!" diye haykırdı. "Tanrım! Yüzün!"

Foyle aldırmadı, öfkeli gözlerini J'oseph'e dikmişti. Yaşlı adam yalvaran el kol hareketleri yaparak asteroidin içine gelmelerini işaret edip kayboluncaya dek J'oseph'e dik dik baktı. Ancak ondan sonra Jisbella'ya dönüp sordu: "Ne? Ne dedin?"

Kız başlığının berrak camından Foyle'un yüzünü hayal meyal seçebiliyordu. Adamın içindeki öfke dindikçe kan kırmızısı dövmenin solup kaybolduğunu gördü.

"O palyaçoğu gördün mü?" diye sordu Foyle. "J'oseph'di. Nasıl yalvarıp yakardığını gördün mü, bana bütün yaptıklarından sonra . . . ? Ne dedin?"

"Yüzün Gully. Yüzüne ne olduğunu biliyorum."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Seni kontrol edecek bir şeyler istiyordun Gully. Eh işte buldun. Yüzün. Sen -" Jisbella çılgınca gülmeye başladı. "Artık kontrolü öğrenmen gerek Gully. Artık kendini duygularına kaptıramayacaksın . . . hiçbir duyguya . . . çünkü -"

Ama Foyle kızın arkasında bir yerlere dikmişti gözünü ve birden çığlık atarak alüminyum bacada koşmaya başladı. Açık bir kapının önünde aniden durdu ve zaferle zıplamaya başladı. Kapı, bir eşya dolabına açılıyordu. Dolapta raflar, bir sürü eski erzak yığını ve atılmış kaplar vardı. Bu, Foyle'un *Göçebe*'deki tabutuydu.

Foyle'un kaçarken verdiği korkunç zarar daha fazla çalışmalarını olanaksız kılmadan önce, J'oseph ve kardeşleri enkazı asteroidlerine bağlamayı başarmıştı. Geminin iç kısımlarına hiç dokunulmamıştı. Foyle Jisbella'nın kolunu yakalayıp sürükleyerek geminin içinde küçük bir tur attırdı. Gemi muhasebecisinin kamarasını bulduğunda, boş ve delinemez büyük bir çelik kasayı ortaya çıkarana kadar enkaz ve kalıntı tabakalarını aradı. "İki seçeneğimiz var," dedi nefes nefese. "Ya kasayı gövdeden koparıp üzerinde çalışmak için Terra'ya götürürüz, ya da burada açarız. Ben oyumu burası için kullanıyorum. Belki de Dagenham yalan söylüyordu. Zaten her şey Haftasonu'nda ne tür aletler olduğuna bağlı. Gemiye dönelim Jiz."

Haftasonu'na dönüp alet arayışını bitirene kadar kızın sessizlik ve dalgınlığını fark etmedi.

"Hiçbir şey!" diye söylendi sabırsızlıkla. "Gemide bir çekiç ya da matkap bile yok. Şişe ve konserve açmaya yarayacak aletlerden başka hiçbir şey yok."

Jisbella cevap vermedi. Gözlerini Foyle'un yüzünden hiç ayırmıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Foyle.

"Hayran kaldım," diye cevap verdi Jisbella yavaşça.

"Neye?"

"Sana bir şey göstereceğim Gully."

"Ne?"

"Seni ne kadar hor gördüğümü."

Jisbella Foyle'un yüzüne üç tokat attı. Vuruşlardan canı yanan Foyle öfkeyle fırladı. Jisbella bir el aynası kapıp adamın yüzüne tuttu.

"Kendine bak Gully," dedi yavaşça. "Yüzüne bak."

Foyle baktı. Eski dövmesinin, derisinin altında kan kırmızısı parlayarak yüzünü kızıl beyaz bir kaplan maskesine dönüştürdüğünü gördü. Bu korkunç manzara karşısında o kadar ürktü ki, öfkesi bir anda dindi ve aynı anda maske de yok oldu.

"Tanrım . . ." diye fısıldadı. "Aman Tanrım . . ."

"Bunu görebilmen için seni sinirlendirmem gerekiyordu." dedi Jisbella.

"Ne demek bu Jiz? Baker işi beceremedi mi?"

"Sanmıyorum. Bence derinin altında yaralar var Gully . . . esas dövmeden ve sonra da boyayı çıkarma işleminden kalan yaralar. İğne yaraları. Normalde görünmüyorlar ama duyguların açığa çıktığında, kalbin kan pompalamaya başladığında . . . kızdığında, korktuğunda, tutkuya kapıldığında ya da saplantın ortaya çıktığında . . . kan kırmızısı olarak belirveriyorlar. Anlıyor musun?"

Foyle gözlerini aynadan ayırmadan, şaşkınlık içinde yüzüne dokunarak başını salladı.

"Kontrolünü kaybettiğinde sana iğne batırabilmem için beni cebinde taşımak istiyordun. Şimdi bundan daha iyisi var elinde Gully, ya da daha kötüsü, zavallı sevgilim. Şimdi yüzün var."

"Hayır!" diye inledi Foyle. "Hayır!"

"Kontrolünü asla kaybedemezsin Gully. Asla fazla içemeyecek, fazla sevmeyecek, fazla nefret edemeyeceksin . . . Kendine demir bir pençeyle hakim olacaksın."

"Hayır!" diye ısrar etti Foyle umutsuzca. "Bu düzeltilebilir. Baker yapabilir bunu ya da bir başkası, beni bir canavara çevireceğini bildiğim için bir şey hissetmekten korkarak dolaşamam ki!"

"Bunun düzeltilebileceğini sanmıyorum Gully."

"Deri aşılması . . . "

"Hayır. Yaralar deri aşılması için fazla derin. Bu damgadan asla kurtulamayacaksın Gully. Bununla yaşamayı öğrenmen gerek."

Foyle ani bir öfkeyle aynayı fırlattı ve kan kırmızısı maske yine derisinin altından fıskırdı. Ana kamaradan çıkıp uzay elbisesini aldı ve bir yandan giyinirken bir yandan da ana çıkışa doğru ilerliyordu.

"Gully! Nereye gidiyorsun? Ne yapacaksın?"

"Alet bulacağım," diye bağırdı. "Lanet olası kasayı açmak için alet bulacağım."

"Nerede?"

"Asteroidde. Gemi enkazlarından topladıkları aletlerle dolu düzinelerle depoları var. Oralarda matkap ve aradığım her şey olmalı. Benimle gelme. Sorun çıkabilir. Kahrolası yüzüm şimdi nasıl? Görünüyor mu? Tanrım, *umarım* sorun çıkar!"

Foyle elbisesini kilitleyip asteroide indi. Asteroidin yaşam olan iç kısmını dıştaki boşluktan ayıran bir çıkış buldu. Kapıyı yumrukladı. Bekleyip yeniden vurdu ve çıkış açılana kadar yumruklamalarına devam etti. Kollar dışarı uzanıp Foyle'u içeri çekti ve kapı peşinden kapandı. Hava kilidi yoktu.

Işıktan kamaşan gözlerini kırptırıp, korkunç yüzleriyle çevresinde toplanan Jøseph ve masum kardeşlerine tehdit edercesine baktı. Kendi yüzünün de kırmızı beyaz parlamakta olduğunu anladı, çünkü Jøseph durakladı ve şeytani dudaklarında heceler oluştu: *Göçebe*.

Foyle kalabalığı vahşice yararak aralarından ilerledi. Jøseph'i zırhlı elinin bir darbesiyle bir kenara fırlattı. İnsanların yaşadığı, bazılarını hayal meyal anımsadığı koridorları araştırıp sonunda aletlerin toplandığı, yarı oda yarı doğal mağara depoya geldi.

Çevreyi araştırıp inceledi; matkaplar, elmas uçlar, kaynak makineleri, kristallantlar, dinamit lokumları, eriticiler topladı. Yavaş dönen asteroidde aletlerin toplam ağırlığı elli kiloya kadar inmişti. Her şeyi bir bezin içine topladı, bezi bir kabloyla kabaca tutturup depo saçağından çıktı.

Jøseph ve kardeşleri bir kurdu bekleyen pireler gibi onu bekliyordu. Üzerine atladılar ve Foyle da vahşi bir zevkle aralarına daldı. Uzay elbisesinin zırhı onu darbelerden koruyordu, boşluğa açılan bir çıkış bulmak için koridorlarda ilerledi.

Jisbella'nın sesi kulaklıklardan metalik ve endişeli geliyordu: "Gully, beni duyabiliyor musun? Ben Jiz. Gully, beni dinle."

"Dinliyorum, devam et."

"İki dakika önce başka bir gemi geldi. Asteroidin diğer tarafında dolaşıyor."

"Ne!"

"Sarı ve siyah renkli, arıya benzer bir işaret var üzerinde."

"Dagenham'ın renkleri!"

"Öyleyse izlendik."

"Başka ne olabilir ki? Herhalde Dagenham, Gouffre Martel'den kaçtığımızdan beri peşimdeydi. Bunu düşünemediğim için aptal olmalıyım. Beni nasıl izledi Jiz? Senin sayende mi?"

"Gully!"

"Unut gitsin. Yalnızca şaka yapmayı deniyordum." Buz gibi bir sesle güldü. "Hızlı çalışmamız gerek Jiz. Üzerine bir giysi

geçir, seninle *Göçebe*'de buluşacağız. Muhasebecinin kamarasında. Haydi kızım."

"Ama Gully . . . "

"İletişimi kes. Dalgaboyumuzu dinliyor olabilirler. Haydi!"

Asteroidde hızla ilerledi, önü tutulmuş bir çıkış buldu, önünde duran nöbetçiyi geçip kapıyı parçaladı ve dış geçitlerin boşluğuna daldı. Bilimsel Halk onu durduramayacak kadar meşguldü, kapıyı kapamaya çalışıyorlardı. Ama Foyle onu izleyeceklerini biliyordu, adamlar öfkeden çılgına dönmüştü.

Alet torbasını kıvrılarak uzayan koridorlardan ve köşelerden sürükleye sürükleye *Göçebe*'ye getirdi. Jisbella muhasebecinin kamarasında onu bekliyordu. Mikrodalga setini açma girişiminde bulundu ama Foyle onu durdurdu. Başlığını kızinkine dayadı ve bağırdı: "Kısadalga yok. Bizi dinliyor olacaklar ve D/F'yle yerimizi bulabilirler. Beni duyabiliyorsun değil mi?"

Kız başını salladı.

"Pekâlâ. Dagenham yerimizi bulmadan önce belki bir saatimiz var. Jo'seph ve çetesinin peşimizden gelmelerine de belki bir saat var. Sıkışıp kaldık. Hızlı çalışmamız gerek."

Kız yine başını salladı.

"Kasayı açıp külçeleri nakletmeye zaman yok."

"Eğer oradaysalar tabii."

"Dagenham burada, öyle değil mi? Bu paranın olduğunun kanıtı. Bütün kasayı *Göçebe*'den söküp Haftasonu'na götürmeliyiz. Sonra basar gideriz."

"Ama -"

"Yalnızca beni dinle ve dediklerimi yap. Haftasonu'na dön. İçini boşalt. Bize gerekmeyen her şeyi uzaya fırlat . . . acil durum payları dışındaki erzağı da at."

"Neden?"

"Çünkü bu kasanın kaç ton geldiğini bilmiyorum ve normal yerçekimine döndüğümüzde gemi bu yükü kaldıramayabilir. Baştan tedbir almamız gerek. Dönüşte zor bir yolculuk demek olacak, ama buna değer. Gemiye tamamen boşalt. Çabuk!

Haydi kızım. Haydi!"

Kızı itti ve arkasından bir kere bile bakmadan kasaya saldırdı. Kasa, gövdenin yapı çeliğinin içine inşa edilmiş, yaklaşık bir buçuk metre çapında, ağır ve büyük bir çelik toptu. Göçebe'nin damar ve kaburgalarına tam on iki yerden kaynaklanmıştı. Foyle her kaynak yerine sırayla asitler, matkaplar, kaynak makineleri ve dondurucularla saldırdı. Yapısal gerginlik teorisine göre çalışıyordu; kristal yapısı bozulup, fiziksel gücü kaybolana kadar çeliği ısıtıyor, donduruyor ve oyuyordu. Metal gittikçe zayıflıyordu.

Jisbella döndüğünde Foyle kırk beş dakika geçmiş olduğunun farkına vardı. Her tarafından ter akıyor ve titriyordu ama kasa, yüzeyinde bir düzine yumru oluşan gövdeye bağlı değildi artık. Foyle aceleyle Jisbella'ya işaret etti ve kız da kendi ağırlığını kasayı itmeye uğraşan Foyle'unkine ekledi. Kasayı ikisi birden bile oynatamadı. Yorgun ve hayal kırıklığına uğramış bir halde yere çökerlerken bir gölge, Göçebe'nin gövdesindeki deliklerden sızan güneş ışığını kapattı. Yukarı baktılar. Yarım kilometreden yakın bir mesafede bir gemi asteroidin çevresinde dönüyordu.

Foyle başlığını Jisbella'nunkine dayadı. "Dagenham," dedi nefes nefese. "Bizi arıyor. Herhalde aşağıda bize doğru gelen adamları vardır. Joseph'le konuşur konuşmaz burada olurlar."

"Ah Gully . . ."

"Hâlâ bir şansımız var. Belki de bir iki tur atmadan Sam'in Haftasonu'nu bulamazlar. Haftasonu kraterde saklı. Belki o sırada kasayı gemiye götürebiliriz."

"Nasıl Gully?"

"Bilmiyorum, lanet olsun! Bilmiyorum." Umutsuzluk içinde yumruklarını birbirine vurdu. "Ben bittim."

"Kasayı patlatıp dışarı çıkaramaz mıyız?"

"Patlatıp mı? Ne, beyin yerine bomba mı? Bu konuşan Bayesian Beyin McQueen mi?"

"Dinle. Kasaya patlayıcı bir şeyler yerleştirelim. Bir roket

motoru gibi olur . . . yukarı fırlar."

"Evet onu anladım. Ama sonra ne olacak? Onu gemiye nasıl sokacağız? Patlatmaya devam edemeyiz ki? Zamanımız yok."

"Hayır gemiyi kasaya getireceğiz."

"Ne?"

"Kasayı patlatıp doğru uzaya fırlatacağız. Sonra gemiyi getirip kasanın ana kapaktan içeriye girmesini sağlayacağız. Şapkaıyla top yakalamak gibi. Anlıyor musun?"

Anlamıştı. "Tanrı aşkına Jiz, yapabiliriz." Foyle alet yığınına atlayıp dinamit çubuklarını, jelatinleri, fişekleri ve başlıkları ayırmaya başladı.

"Kısadalgayı kullanmamız gerek. Birimiz kasayla kalacak, birimiz gemiyi kullanacak. Kasanın yanında kalan gemidekini vereceği komutlarla gerekli noktaya getirecek. Tamam mı?"

"Tamam. Sen gemiyi kullansan iyi olacak Gully. Ben komut kısmını hallederim."

Foyle başını sallarken bir yandan da kasanın yüzeyine patlayıcıları yerleştiriyor, başlık ve fişekleri takıyordu. Sonra başlığını kızına dayadı. "Vakum patlayıcıları Jiz. İki dakikaya ayarlı. Kısadalgadan sana haber verdiğimde yalnızca patlayıcı başlıklarını çıkarıp yoldan çekileceksin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Kasanın yanında kal. Kasayı gemiye soktukten sonra peşinden gel. Hiçbir şeyi bekleme. Her şey kıtı kıtına olacak."

Kızın sırtını sıvazlayıp Haftasonu'na döndü. Dış kapağı ve hava kilidinin iç kapısını açık bıraktı. Geminin havası hemen boşaldı. Havasız ve Jisbella tarafından boşaltılmış olan gemi kasvetli ve terk edilmiş görünüyordu.

Foyle kontrollerin başına geçti ve mikrodalga setini açtı. "Dikkat," diye mırıldandı. "Şimdi geliyorum."

Motorları ateşledi, üç saniye boyunca yan motorları açık tuttukten sonra ötekileri çalıştırdı. Haftasonu, su yüzeyine çıkan bir balina gibi ardından ve kenarlarından yıkıntılar fışkırtarak

kolayca kalktı. Gemi havalanıp geriye doğru hareket ettiğinde Foyle bağırdı: "Dinamit Jiz! Şimdi!"

Patlama olmadı, ani bir parlama da olmadı. Aşağıda asteroide yeni bir krater oluştu, bir moloz demeti fırlayıp peşlerinden yorgun bir dönüşle gelen renksiz çelik topu hızla geride bıraktı.

"Yavaşla," Jisbella'nın soğuk ve otoriter sesi kulaklıklardan yükseldi. "Çok hızlı geriliyorsun. Ve bu arada, bela da geldi."

Foyle heyecanla aşağıya bakarak arka motorlarını frenledi. Asteroidin yüzeyi bir arı ordusuyla kaplıydı. Sarı ve siyah renklerden oluşan uzay giysileri giymiş Dagenham'ın adamları, eğilip dönüp dolaşıp onları atlatan beyazlar içinde birini kovalıyorlardı. Jisbella'ydı bu.

"Böyle devam et," dedi Jiz yavaşça, ama Foyle kızın ne kadar zor nefes aldığını duyabiliyordu. "Biraz daha yavaşla . . . Çeyrek dönüş yap."

Kızın komutlarına neredeyse otomatik olarak uyuyor ve hâlâ aşağıdaki mücadeleyi seyrediyordu. Haftasonu'nun yan tarafı yaklaşan kasayı görmesini engelliyordu, ama hâlâ Jisbella'yı ve Dagenham'ın adamlarını görebiliyordu. Jisbella giysi roketlerini ateşledi . . . Foyle kızın sırtından fışkıran minik alevi gördü . . . ve asteroidin yüzeyinden yükselerek uzaklaştı. Onu kovalayan Dagenham'ın adamlarının sırtlarından da alevler fışkırdı. Yarım düzine kadar Jisbella'yı izlemeyi bırakıp Haftasonu'nun peşine takıldı.

"Zor kurtaracağız Gully," Jisbella artık nefes nefeseydi ama sesi hâlâ sakindi. "Dagenham'ın gemisi öbür tarafa inmiş ama şimdiye kadar haber yollamışlardır ve geliyordur. Bu durumda kal Gully. Yaklaşık on saniye sonra . . ."

Arılar küçük beyaz elbisenin çevresini sarıp onu yuttu.

"Foyle! Beni duyabiliyor musun? Foyle!" Dagenham'ın sesi bir süre cızırtılı geldikten sonra netleşti. "Senin dalgaboyundan Dagenham arıyor. Cevap ver Foyle!"

"Jiz! Jiz! Onları atlatabiliyor musun?"

"Böyle kal Gully . . . İşte oldu! Harika bir gol oğlum!"

Yavaşça ama kütleli hareket eden kasa ana kapağa çarpınca ezici bir şok Haftasonu'nu sarstı. Aynı anda beyaz elbiseli şekil sarı yaban arısı yumağından kurtuldu. Ensesinde bir düzine arı Haftasonu'na doğru hızla ilerledi.

"Haydi Jiz! Haydi!" diye uludu Foyle. "Gel kızım! Gel!"

Jisbella, Haftasonu'nun yan tarafının arkasında kaybolurken Foyle kontrolleri ayarladı ve en yüksek seviyede hızlanmaya hazırlandı.

"Foyle! Bana cevap verir misin? Dagenham konuşuyor."

"Canın cehenneme Dagenham," diye bağırdı Foyle. "Gemiye çıktığında bana haber ver Jiz ve sıkı tutun."

"Başaramıyorum Gully."

"Haydi kızım!"

"Gemiye çıkamıyorum. Kasa kapağı tıkamış. Yarı yarıya girip sıkışmış . . ."

"Jiz!"

"İçeri giriş yok diyorum sana," diye haykırdı umutsuzlukla. "Dışarıda kaldım."

Foyle vahşice çevresine bakındı. Dagenham'ın adamları profesyonel yağmacılara özgü bir sinsilikle Haftasonu'nun gövdesine tırmanıyorlardı. Dagenham'ın gemisi asteroidin yalın ufkunda gözükmüş, doğru üzerine geliyordu. Baş dönmeğe başladı.

"Foyle! Sen bittin. Sen ve kız. Ama bir teklifim var . . ."

"Gully, yardım et. Bir şeyler yap Gully. Başaramıyorum!"

"Vorga," dedi Foyle boğuk bir sesle. Gözlerini kapatıp kontrollere dokundu. Arka motorları gürledi. Haftasonu sarsılıp ileri fırladı. Dagenham'ın adamlarından, Jisbella'dan, uyarılardan ve yalvarışlardan kurtuldu. 10 g hızlanmanın göz kararı basıncı Foyle'u kumanda koltuğuna bastırdı. Ama ne de olsa bu hızlanma, onun hayatını yönlendiren tutku kadar baskıcı, acı verici ve hain olamazdı.

Ve Haftasonu gözden kaybolurken yüzünde saplantısının kan kırmızısı damgası yükseldi.

ikinci bölüm

*Gem vurulamayan hayallerden bir yürekle
Kumandam olduğum yerde,
Yanan bir kargı ve nefesten bir süvariyle,
Beni cezbeden el değmemiş ülkeye.
Gölgeler ve ruhlardan bir şövalyeyle,
Turnuvaya çağrıldım,
Engin dünyanın sonundan on fersah ötede –
Samırım bu bir yolculuk değil.*

TOM-A-BEDLAM

sekiz

Salgın gezegenleri zehirledikçe eski yıl kokuşmaya başladı. Savaş hız kazanarak uzaydaki romantik baskın ve çarpışmalardan oluşan uzak bir olay olmaktan çıkıp bir kıyamet havasına büründü. Dünya Savaşları'nın sonuncusunun bitip Güneş Savaşları'nın ilkinin başladığı artık belliydi.

Savaş kışkırtıcıları yavaş yavaş, büyük hasarlar yaratacak kadar çok sayıda adam ve malzeme topluyordu. Dış Uydular evrensel seferberlik ilan etti ve ardından İç Gezegenler de ister istemez aynı uygulamayı getirdi. Endüstriler, ticaretler, bilimler, yetenekler ve meslekler askere alındı; bunların ardından da kurallar ve baskı geldi. Ordu ve deniz kuvvetleri her şeye el koyup komutayı ele aldı.

Bu savaş da (bütün savaşlar gibi) ticari bir mücadelenin silahlı safhası olduğu için ticaret boyun eğdi. Ama insanlar isyan etti; ordudan ya da işten jaunte'leme önemli bir sorun haline geldi. Casusluk ve İstila korkuları yayıldı. Histerik olanlar muhbir ve linççiler haline dönüştüler. Uğursuz önseziler Baffin Adaları'ndan Falkland'a dek bütün evlerdeki yaşamı felce uğrattı. Can çekişen yılı canlandıran tek şey Dört Mil Sirki'nin ortaya çıkışıydı.

Bu, asteroidlerin en büyüğünden gelen genç ve zengin soyтары Ceres'li Geoffrey Fourmyle'ın grotesk arkadaşlarına takılan popüler isimdi. Ceres'li Fourmyle inanılmaz derecede zengin ve son derece komikti. Adam klasik bir *burjuva beyefendisi* ve tipik bir *yeniyetme zengindi*. Arkadaşlarından oluşan kafilesi, Wisconsin Green Bay'e tipik bir şekilde gelişlerinden de anlaşılabilir gibi, bir kasaba sirkiyle küçük bir Bulgar Krallığı'nın komik kral maiyeti arasında bir şeydi.

Başına yasal bir klanın silindiri şapkasını geçirmiş bir avukat, elinde bir kamp yeri listesi ve cebinde bir servetle sabahın erken saatlerinde ortaya çıktı. Michigan Gölü'ne bakan dört dönümlük arazide karar kıldı ve orayı fahiş bir fiyata kiraladı. Ardından Mason & Dixon klanından bir araştırma ekibi geldi. Yirmi dakika içinde araştırma ekibi bir kamp planı yapmış ve Dört Mil Sirki'nin geleceği haberi çevreye yayılmıştı bile. Wisconsin, Michigan ve Minnesota halkı eğlenceyi izlemeye geldi.

Her biri sırtında bir çadır paketi taşıyan yirmi işçi kamp yerine jaunte'ledi. Emir haykırırları, bağırırlar, küfürler ve sıkıştırılan havanın acı çeken çığlıklarından oluşan görkemli bir uvertür sergilendi. Yirmi dev çadır şişerek balonlar gibi gökyüzüne yükseldi. Kış güneşinde kururlarken lake ve kauçuk yüzeyleri parlıyordu. İzleyiciler coşkuyla alkışladı.

Altı motorlu bir helikopter alçalıp dev gibi bir trambolinin üzerinde durdu. Karnı yarıldı ve aşağıya bir kumaş çağlayanı boşaldı. Uşaklar, hizmetçiler, aşçılar ve garsonlar jaunte'leyerek geldi. Çadırları eşyalarla doldurup düzenlediler. Mutfaklardan dumanlar çıkmaya başladı; kızartma, ızgara ve fırın kokuları kampı kapladı. Fourmyle'ın özel polisi göreve başlamıştı bile; dört dönümlük arsada devriye gezerek büyük izleyici kitlesini çalışma alanından uzak tutuyorlardı.

Ardından, uçakla, arabayla, otobüsle, kamyonla, bisikletle ve jaunte'leyerek Fourmyle'ın kafesi gelmeye başladı. Kütüphaneciler ve kitaplar, bilim adamları ve laboratuvarlar, filozoflar, şairler, atletler. Kılıç ve kamaların sergilendiği raflar, judo minderleri ve bir boks ringi kuruldu. Elli ft.'lik bir havuz toprağa gömülüp bir pompayla gölden dolduruldu. Havuzun yüzmek için ısıtılması mı, yoksa paten kaymak için dondurulması mı gerektiği konusunda iki adeleli atlet arasında ilginç bir tartışma çıktı.

Müzişyenler, oyuncular, hokkabazlar ve akrobatlar geldi. Gürültü kulakları sağır edici bir hal aldı. Bir teknisyen ekibi bir yağ kuyusu oluşturup Foyle'un dizel bağbozumu makineleri

koleksiyonunu harekete geçirdi. En arkadan da kampın takipçileri geldi: eşler, kız çocukları, metresler, fahişeler, dilenciler, dolandırıcılar ve rüşvet yiyiciler. Sabahın geç saatlerinde sirkın gürültüsü dört mil uzaktan duyulabilir olmuştu ve böylece sirkın adının nereden geldiği de anlaşılıyordu.

Öğleyin, Ceres'li Fourmyle öylesine tuhaf ve tantanalı bir nakliye aracı gösterisiyle geldi ki buna yedi yıllık melankolikleri bile güldüğü söylenebilirdi. Büyük bir deniz uçağı güneyden patırtılar içinde gelerek göle indi. Uçaktan LST sınıfı bir çıkarma gemisi suya indi, gölü geçip kıyıya çıktı. Ön paneli bir güm-bürtüyle alçalıp köprü haline geldi ve içinden bir yirminci yüzyıl makam arabası çıktı. Çok eğlenen izleyiciler giderek daha çok meraklanıyordu ve makam arabası kampın ortasına doğru yakaşık yirmi yarda ilerleyip durdu.

"Bunun peşinden ne gelebilir ki? Bisiklet mi?"

"Hayır, paten."

"Bir pogo çubuğunun üzerinde çıkacak."

Fourmyle en uçuk tahminleri bile yanılttı. Makam arabasından bir sirk topunun ağzı belirdi. Bir barut patlaması gürültüsü duyuldu ve Ceres'li Fourmyle topun ağzından fırlayıp, zarif bir yay çizerek dört uşağın tuttuğı bir ağa düştüğü çadırının kapısının önüne dek uçtu. Onu karşılayan alkış altı mil öteden bile duyulabilirdi. Fourmyle uşaklarının omuzlarına tırmanarak herkesi susturdu.

"Aman Tanrım! Bu şey bir konuşma yapacak."

"Bu adam demek istiyorsun herhalde?"

"Hayır, şey. Bu bir insan olamaz."

"Romalılar, Dostlar, Vatandaşlar," diye coşkulu bir şekilde başladı Fourmyle. "Kulak verin bana, Shakespeare. 1564-1616. Lanet olsun!" Dört beyaz kumru Fourmyle'in ceketinin kollarından kurtulup uçarak uzaklaştı. Adam şaşkınlıkla onlara baktı ve ardından konuşmasına devam etti. "Dostlar, selamlar, saygılar, *bonjour, bon ton, bon vivant, bon voyage, bon-* N'oluyor?" Fourmyle'in cepleri tutuştu ve dışarıya havai fişekler fırladı.

Kendini söndürmeye çalıştı. Üzerinden flamalar, konfetiler dö-küldü. "Dostlar . . . Kesin sesinizi! Bu konuşmayı becereceğim. Sessiz olun! Dostlar-!" Fourmyle dehşetle kendine baktı. Elbi-seleri eriyor, altından parlak kırmızı renkteki iç çamaşırları gö-rünüyordu. "Kleinmann!" diye uludu öfkeyle. "Kleinmann! Se-nin şu allahın belası hipno-eğitimine ne oldu?"

Çadırlardan birinden dağınık saçlı bir kafa fırladı. "Düün gece bu konuşmayı çalıştınız mı Fourmyle?"

"Tastamam öyle. Tam iki saat çalıştım. Kafamı hipno-fırı-nundan hiç çıkarmadım Kleinmann. İllüzyonu çalıştım."

"Yo, yo, yo!" diye bağırdı kılıklı adam. "Kaç defa söylemem gerek. İllüzyon konuşma sanatı değil. Sihirdir. *Dumbkopf!* Yanlış hipnozu almışsın!"

Kırmızı iç çamaşırları da erimeye başladı. Fourmyle titre-yen uşaklarının sırtlarından inip çadırın içinde kayboldu. Bir kahkaha ve alkış tufanı koptu ve Dört Mil Sirki olanca hızıyla başladı. Mutfaklardan kızartma sesleri ve dumanlar yükseli-yordu. Sürekli yenilip içildi, müzik hiç durmuyor, eğlence hiç azalmıyordu.

Çadırının içinde Fourmyle giysilerini değiştirdi, fikrini de-ğiştirdi, yine üstünü değiştirdi, yine soyundu, uşaklarını tek-meledi ve Fransızca, Asalet İngilizcesi ve özentiden oluşan ka-rışık bir dille terzisine seslendi. Tam yeni bir giysi giyiyordu ki, aklına banyo almayı unuttuğu geldi. Terzisini tokatladı, havuza on galon koku dökülmesini emretti ve içi şairane bir ilhamla doldu. Sirk şairini huzuruna çağırdı.

"Bunu yazıver," diye emretti Fourmyle. "*Le roi est mort, les-* Bekle. Aya uyan kafiyeleler neler?"

"Saray," diye önerdi şairi. "Bay, tay, olay, kalay, alay . . ."

"Deneyimimi unuttum!" diye haykırdı Fourmyle. "Dr. Bo-hun! Dr. Bohun!"

Yarı çıplak bir durumda laboratuvara koşarak hem kendisi-ni, hem de yanında taşıdığı kimyager Dr. Bohun'u çadırın bir kö-şesinden diğerine savurdu. Kimyager kendini yerden kaldırmaya

çalıştığında kendini oldukça can yakıcı ve utanç verici bir biçimde ensesinden yakalanmış buldu.

“Nogouchi!” diye bağırdı Fourmyle. “Noguchi! Yeni bir judo numarası keşfettim.”

Fourmyle ayağa kalktı, nefessiz kalan kimyageri yerden kaldırıp judo minderinin üzerine jaunte’ledi. Minderdeki ufak tefek Japon, Fourmyle’in tutuşunu inceleyip başını salladı.

“Hayır lütfen,” diye tısladı japon nazikçe. “Hffff. Nefes borusundaki baskı kalıcı değil. Hffff. Size göstereyim lütfen.” Şaşkına dönen kimyageri yakaladı, döndürüp sürekli kendi boğazını sıktığı bir konumda mindere bıraktı. “Dikkat ederseniz, Fourmyle?”

Ama Fourmyle çoktan kaybolmuş, kütüphanede, zavallı adam sürekli hareket makinelerinin yapımı üzerine bir kitap gösteremediği için kütüphanecisinin kafasına Bloch’un *Das Sexuel Leben* (dört kilo dört yüz gram) kitabını geçiriyordu bile. Fizik laboratuvarına koşup dışı çarklarla deney yapayım derken pahalı bir kronometreyi mahvetti, oradan bando alanına jaunte’ledi, bir değnek kapıp orkestranın aklını karıştırdı, ayağına bir çift paten geçirip koku dökülmüş yüzme havuzuna düştü ve bağırp çağırıp, buzun yokluğu konusunda çılgınca küfrederken havuzdan çıkarıldı ve bir yalnızlık isteğini dile getirdiği duyuldu.

Fourmyle “Yalnız kalmak istiyorum,” diyerek çevresindeki uşakların hepsini tekmeledi. Son uşak sendeleye sendeleye dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan horlamaya başlamıştı bile.

Horlama durdu ve Foyle yattığı yerden kalktı. “Bu bugünkü onları idare eder,” diye mırıldanıp soyunma odasına gitti. Bir aynanın önünde durup derin bir nefes aldı, nefesini tutarken kendini inceledi. Bir dakika nefessiz kalmıştı ve yüzü hâlâ lekesizdi. Nabızı ve kaslarını sıkı kontrol altında tutup, gerginliğinde de çelik gibi bir sakinlikle üstesinden gelerek nefesini tutmaya devam etti. İki dakika yirmi saniye sonra kan kırmızısı

damga belirdi. Foyle nefesini bıraktı. Kaplan maskesi yok oldu.

"Daha iyi," diye mırıldandı. "Çok daha iyi. Yaşlı hint fakiri haklıymış. Cevap yogada. Kontrol. Nabız, nefes, iç organlar, beyin."

Soyunup bedenini inceledi. Harika durumdaydı, ama derisinde hâlâ boynundan ayak bileklerine kadar uzanan bir ağ biçimindeki ince, gümüş dikişler görünüyordu. Sanki biri Foyle'un derisine sinir sisteminin ana hatlarını çizmiş gibiydi. Bunlar bir ameliyatın izleriydi ve hâlâ geçmemişlerdi.

Ameliyat Foyle'a, Mars Komando Bölüğü'nün baş cerrahı-na rüşvet olarak verdiği 200,000 Kr.'ye patlamış ve onu olağanüstü bir savaş makinesine çevirmişti. Bütün sinir merkezleri birbirine yeniden bağlanmış, kas ve kemiklere mikroskobik transistörler, transformatörler yerleştirilmişti. Omuriliğinin ucunda minyatür bir platin priz vardı. Foyle fasulye büyüklüğünde bir jeneratörü prize takıp çalıştırdı. Bedeninde neredeyse mekanik bir elektrik titreşimi başladı.

"İnsandan çok bir makineye benziyorum," diye düşündü. İşini yapabilmek için Ceres'li Fourmyle'ın rüküş giysileri yerine kimliğini belli etmeyecek ve içinde rahat hareket edebileceği siyah sade bir tulum tercih ederek giyindi.

Robin Wendesbury'nin Wisconsin çamları arasında duran binadaki dairesine jaunte'ledi. Dört Mil Sirki'nin Green Bay'e gelmesinin gerçek nedeni buydu. Foyle jaunte'ledi ve karanlık bir boşluğa ulaşıp anında yere doğru düşmeye başladı. "Tanrım!" diye düşündü. "Yanlış mı jaunte'ledim?" Kırık uçlu bir çatı kirişine çarpıp yaralandı ve bir cesedin kokuşmuş kalıntıları-nın üzerine sertçe düştü.

Foyle sakince ama tiksintiyle ayağa fırladı. Dilini sertçe sağ üst azdıışına bastırdı. Bedeninin yarısını elektronik bir makineye dönüştüren ameliyatta, kontrol paneli dişlerine yerleştirilmişti. Foyle diliyle bir dişine bastı ve retinasının çevresindeki hücreler yumuşak bir ışık verecek kadar uyarıldılar. Adamın cesedine bakan gözleri iki zayıf ışık hüzmesiydi.

Ceset, Robin Wendesbury'nin dairesinin alt katındaydı. Çürümüştü. Foyle yukarı baktı. Yukarıda Robin'in oturma odasının olması gereken yerde bir metre çapında bir delik vardı. Bütün bina yanık, duman ve çürük kokuyordu.

"Yağma," dedi Foyle yavaşça. "Burası yağmalanmış. Neler olmuş?"

Jaunte çağ ı dünyadaki işsizleri, evsizleri ve serserileri yeni bir sınıfta toplamıştı. Bu sınıf doğudan batıya geceyi izleyip da-ima karanlıkta kalıyor, durmaksızın yağmalanacak yerler, felaket kalıntıları ve leşler arıyordu. Bir depo depremde yıkılsa, ertesı gece orayı yağmalıyorlardı. Bir ev yansa ya da bir dükkânın koruma sistemi bir patlamayla hasar görse içeri jaunte'leyip leşleri topluyorlardı. Kendilerine Yağmacı-jaunteciler diyorlardı. Hepsi birer çakaldı.

Foyle enkazın içinden yukarı katın koridoruna tırmandı. Yağmacı-jaunteciler burada kamp kurmuştu. Çatıdaki bir delikten gökyüzüne kıvılcımlar saçan ateşte bütün bir dana kızarıyordu. Ateşin çevresinde sert, tehlikeli görünüşlü, çakalların kafiyele argosuyla sohbet eden bir düzine adam ve üç kadın vardı. Uyumsuz giysiler giymişlerdi ve şampanya bardaklarından patates birası içiyorlardı.

Kararlı gözlerinden soluk ışıklar saçan siyahlar giymiş iri bir adam molozların arasından belirdiğinde, bu görüntü karşısında uğursuz bir öfke ve korku homurtusu yükseldi. Foyle, ayağa kalkmaya çalışan kalabalığın arasından sakince Robin Wendesbury'nin dairesinin girişine doğru yürüdü. Alışkanlık haline getirmeye başladığı çelik kontrolü ona soğuk bir hava veriyordu.

"Eğer öldüyse," diye düşündü, "bittim ben. Onu kullanmam gerek. Ama öldüyse . . ."

Robin'in dairesi de binanın geri kalanı gibi parçalanmıştı. Salonun zemini, ortadaki şekilsiz deliğin çevresinde bir yumurta gibi kabarmıştı. Foyle bir ceset aradı. İçerideki odadaki yatakta iki adam ve bir kadın yatıyordu. Adamlar küfretti. Kadın

görüntü karşısında çığlık attı. İki adam Foyle'un üzerine atlar-ken, Foyle bir adım gerileyip dilini ön üst dişlerine bastırdı. Si- nir devreleri vızıldadı ve bedenindeki bütün duyu ve tepkiler beş kat hızlandı.

Bunun etkisi dış dünyanın bir anda olağanüstü yavaş hare- kete indirgenmesi oldu. Sesler derin bir uğultuya dönüştü, renkler de tayfda kırmızıya kadar düştü. İki saldırgan rüya benzeri bir ağırlıkla ona doğru yüzüyor gibiydi. Dünyanın geri kalanı için Foyle bulanık bir hareket haline gelmişti. Eğilerek üzerine gelen yumruktan kurtuldu, adamın arkasına geçti ve onu kaldırıp salondaki kratere doğru fırlattı. İkinci adamı da fırlattı. Foyle'un hızlandırılmış duyuları, adamları hâlâ yarı sal- dırı konumunda, yumrukları ileri uzanmış, ağızlarından ağır, boğuk sesler çıkararak yavaşça yüzüyor olarak algılıyordu.

Foyle yatakta büzüşüp kalmış kadının yanına fırladı.

"Cstvrmydı?" diye sordu bulanık görüntü.

Kadın bir çığlık attı.

Foyle yine ön üst dişlerine bastırıp hızını düşürdü. Dış dünya yavaş çekimden normale döndü. Ses ve renkler tayfdaki normal konumlarını alırlarken, iki çakal salondaki kraterden aşağıya kaybolup alt kat zeminine çarptılar.

"Ceset var mıydı?" diye yavaşça sordu Foyle. "Zenci bir kız?" Kadının ne dediği anlaşılmıyordu. Kadını saçından sü- rükleyerek salondaki kraterden aşağı fırlattı.

Araştırması koridordaki kalabalık tarafından bölündü. Hepsi de meşaleler ve iğreti silahlar taşıyorlardı. Yağmacı-jaun- teciler profesyonel katiller değildi. Yalnızca savunmasız avları- nı öldürürlerdi. "Beni rahatsız etmeyin," diye yavaşça uyardı Foyle, dolapları ve ters dönmüş mobilyaların altlarını dikkatle araştırırken.

Mink elbiseli ve üç köşeli eski bir şapka takmış bir haydu- tun cesaretlendirdiği ve alt kattan yükselen küfürlerin cesaret- lendirdiği çakallar biraz daha yaklaştılar. Şapkalı adam Foyle'a bir meşale fırlattı. Meşale Foyle'u yaktı. Foyle, yine hızlandı ve

Yağmacı-jaunteciler yaşayan heykellere dönüştü. Foyle yarım bir koltuk kapıp sakince yavaş çekimdeki adamların kafalarına indirdi. Hâlâ ayakta duruyorlardı. Şapkalı adamı yere itip diziyile üzerine abandı. Sonra yine yavaşladı.

Dış dünya yine canlandı. Çakallar afallamış olarak oldukları yere yığıldılar. Üç köşeli şapka takan mink elbiseli adam acıyla haykırdı.

"Burada bir ceset var mıydı?" diye sordu Foyle. "Zenci bir kız. Çok uzun boylu. Çok güzel."

Adam acıyla kıvranıp Foyle'un gözlerini oymaya çalıştı.

"Siz cesetleri toplarsınız. Bazılarınız ölü kızları canlılardan daha çok sever. Onun cesedini buldunuz mu burada?"

Tatmin edici bir cevap alamayınca bir meşale kapıp mink elbiseyi ateşe verdi. Yağmacı-jaunte'ciyi salona kadar izleyip soğuk bir ilgiyle seyretti. Adam alevler içinde, uluyarak kraterin kenarından yuvarlanıp aşağıdaki karanlığa düştü.

"Bir ceset var mıydı?" diye seslendi Foyle yavaşça. Cevabı duyunca başını salladı. "Pek becerikli değilim," diye mırıldandı. "İnsanları nasıl konuşturacağımı öğrenmem gerek. Dagenham bana bu konuda bir iki ders verebilirdi."

Elektronik sistemini kapatıp jaunte'ledi.

Green Bay'de ortaya çıktığında o kadar kötü bir şekilde yarı saç ve kavruk deri kokuyordu ki, bir deodorant almak için yerel Presteign mağazasına (mücevher, parfüm, kozmetik ve iyonik malzemeler ile spreyleyler) girdi. Ama yerel Bay Presto'nun Dört Mil Sirki'nin gelişine tanık olduğu belliydi ve Foyle'u tanıdı. Foyle hemen ilgisiz yoğunluğundan sıyrılıp egzotik Ceres'li Fourmyle oluverdi. Hokkabazlık ve şaklabanlıklar yapıp, mililitresi 100 Kr. olan *Euge No.5*'ten iki yüz elli mililitrelik bir şişe aldı ve dikkatle üzerine sürüp Bay Presto'nun şaşkın bakışları altında şişenin kalanını sokağa boşalttı.

Bölge Tescil Bürosu'ndaki Tescil Memuru Foyle'un kimliğinden habersizdi; katı ve uzlaşmaz bir tavır takındı.

"Hayır Efendim. Bölge Tescil Raporları Yeterli Gerekçeyle

Alınmış Gerekli Mahkeme Kararı Olmadan Gösterilemez. Son Sözüm Budur.”

Foyle adamı dikkatle ve tepki vermeden inceledi. “Güçsüz tip,” diye karar verdi. “İnce, uzun, ince kemikli, güçsüz. Hastalıklı karakter. Bencil, ukala, sabit fikirli, yüzeysel. Rüşvet verilemez; kendini baskı altında tutup dizginliyor. Ama bu baskı, zırhındaki zayıf nokta.”

Bir saat sonra Dört Mil Sirki’nden altı kişi Tescil Memuru-nun yolunu kesti. Hepsi de ikna kabiliyetleri olan dişilerdi ve zengin sefahatlerle bezenmişlerdi. İki saat sonra yasak zevk ve şehvetin ayarttığı Tescil Memuru, istenen bilgiyi verdi. Apartman binası iki hafta önceki bir gaz patlamasından sonra Yağmacı-jauntecilerin uğrağı olunca, tüm kiracılar taşınmak zorunda kalmıştı. Robin Wendesbury, Demir Dağ Deneme Bölgesi’nin yakınlarındaki Mercy Hastanesi’nde koruyucu karantinadaydı.

“Koruyucu karantina mı?” diye düşündü Foyle. “Neden? Ne yapti ki?”

Dört Mil Sirki’nde bir Yeni Yıl Partisi düzenlemek yarım saat aldı. Parti, Demir Dağ’ın koordinatlarını bilen müzisyenler, oyuncular ve ayak takımından oluşuyordu. Kafile, baş şaklabanlarının arkasından müzik, havai fişekler, içkiler ve hediyeler eşliğinde jaunte’ledi. Çevreye neşe ve kakhaha saçarak şehirde dolaştılar. Deneme Bölgesi’nin koruma sisteminin radar alanına daldılar ve kakhahalarla dışarı atıldılar. Noel Baba giysileri içinde omzundaki kocaman bir çuvaldan çevreye banknotlar saçıp, koruma sisteminin ısı yükleme alanı poposunu yaktıkça acı içinde hoplayıp zıplayan Ceres’li Fourmyle görül-meye değer bir manzaraydı. Heybetli bir filin ilgisiz sakinliğiyle gürleyip ortalıkta zıplayan Noel Baba’nın peşinden Mercy Hastanesi’ne daldılar. Noel Baba hemşireleri öptü, hastabakıcı-ları sarhoş etti, hastaları hediyelere boğdu, koridorları paralarla doldurdu ve bu tatlı çılgınlık polis çağırılacak noktaya geldiğinde de hızla kayboldu. Çok daha sonra, yatıştırıcı verildiği

için jaunte'lemesi olanaksız bir hastanın da kaybolduğu anlaşıldı. İşin aslına bakılırsa bu hasta hastaneden, Noel Baba'nın çuvalının içinde ayrılmıştı.

Foyle omzunda kızla birlikte hastanenin bahçesine jaunte'ledi. Buz gibi bir gökyüzünün altında kızın çuvaldan çıkmasına yardım etti. Kızın üzerinde sade, beyaz hastane pijamaları vardı ve çok güzeldi. Adam kendi kostümünü çıkarırken bir yandan da kızı inceliyor, kendisini tanıyıp hatırlayacak mı diye bekliyordu.

Kız korkmuş ve kafası karışmıştı; yıldırım gibi düşünce gönderiyordu: "*Tanrım! Kim bu? Neler oldu? Yine mi yağmacılar? Bu sefer cinayet mi? Müzik. Karmaşa. Neden bir çuvalın içinde kaçırıldım? Trombon çalmaya çalışan sarhoşlar. 'Evet Virginia, bir Noel Baba var.' Adeste Fidelis. Fişekler patlıyor işte. Feu de joi: yoksa feu d'enfer mi? Benden ne istiyor? Kim bu?*"

"Ben Ceres'li Fourmyle'im," dedi Foyle.

"Ne? Kim? Ceres'li - ? A, evet tabii. *Soytarı. Burjuva beyefendisi. Adilik. Budalalık. Edepsizlik. Dört Mil Sirki. Aman Tanrım! Bunları da alıyor musunuz? Beni duyabiliyor musunuz?*"

"Sizi duyuyorum Bayan Wendesbury," dedi Foyle yavaşça.

"Ne yaptınız? Neden? Benden ne istiyorsunuz? Ben -"

"Bana bakmanızı istiyorum."

"*Bonjour, Madame. Çuvala buyrun, Madame. Ecco! Bana bakın. Bakıyorum,*" dedi Robin karman çorman düşüncelerini kontrol etmeye çalışırken. Tanımadan adamın yüzüne baktı. "*Bir yüz. Buna benzer o kadar çok yüz gördüm ki. Erkeklerin yüzleri, Tanrım! Erkek hatları. Hepsi de azgın. Tanrı bizi vahşilerin şehvetinden hiç korumayacak mı?*"

"Benim azgınlık dönemim sona erdi Bayan Wendesbury."

"Bunu duyduğunuza üzüldüm. Çok korkuyorum, doğal olarak. Ben - Beni tanıyor musunuz?"

"Sizi tanıyorum."

"Daha önce tanışmış mıydık?" Adama dikkatle baktı, ama onu hâlâ tanımamıştı. Foyle'un içinde, derinlerde bir yerde bir

zafer dalgası yükseldi. Eğer bütün kadınların arasında bu kadının bile onu tanıımıyorsa kan dolaşımını, beynini ve yüzünü kontrol altında tutmayı başardığı sürece güvendedi.

"Hiç tanışmadık," dedi. "Sizin adınızı duydum. Sizden istediğim bir şey var. O yüzden buradayız, bunu konuşmak için. Eğer teklifimi beğenmezseniz hastaneye dönebilirsiniz."

"Benden bir şey mi istiyorsunuz? *Ama benim hiçbir şeyim yok . . . hiçbir şey, hiçbir şey. Hiçbir şeyim kalmadı ki, utanç ve – Aman Tanrım! İntihar neden işe yaramadı? Neden –*"

"Demek bu yüzden?" diye araya girdi yumuşak bir tavırla Foyle. "İntihar etmeye çalıştınız, öyle mi? Bu, binayı yıkan gaz patlamasını açıklıyor . . . ve sizin koruyucu karantinanızı da. İntihar girişimi. Neden gaz patlamasında yaralanmadınız?"

"O kadar çok insan yaralandı ki. O kadar çok insan öldü. Ama ben ölmedim. Herhalde şanssızım. Hayatım boyunca hep şanssızdım zaten."

"Neden intihar?"

"Yorgunum. Bittim. Her şeyimi kaybettim . . . Ordunun şüpheliler listesindeyim . . . şüpheli, sürekli gözlenen, rapor edilen biriyim. İşim yok. Ailem yok. Hayır – Neden mi intihar? Tanrım, intihardan başka ne olabilir ki?"

"Benim için çalışabilirsiniz."

"Ben . . . ne dediniz?"

"Benim için çalışmanızı istiyorum, Bayan Wendesbury."

Kız sinirli kahkahalar atmaya başladı. "Sizin için mi? *Bir kamp takipçisi daha. Sirkte yeni bir Babil Fahişesi.* Sizin için çalışmak mı Fourmyle?"

"Beyninizde seks takıntısı var," dedi adam sakince. "Ben fahişe aramıyorum. Prensip olarak, onlar beni arar."

"Özür dilerim. Aklımı beni mahveden vahşiyle bozdum. Ben – Ben mantıklı olmaya çalışacağım." Robin kendini topladı. "Sizi yanlış anlamıyorsam, beni hastaneden bir iş teklifinde bulundurmak için çıkardınız. Benim adımı duydunuz. Demek ki özel bir şey istiyorsunuz. Ben bir göndericiyim."

"Ve çekicilik."

"Ne?"

"Çekiciliğinizi satın almak istiyorum Bayan Wendesbury."

"Sizi anlamıyorum."

"Neden ki," dedi Foyle hafifçe. "Sizin için basit olmalı. Ben soytarıyım. Adiliğin, aptallığın, edepsizliğin ta kendisiyim. Bunun sona ermesi gerek. Sosyal yardımcım olmanızı istiyorum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsunuz? Paranızla yüz tane, belki de bin tane sosyal yardımcı tutabilirsiniz. Sizin için tek seçenek olduğuma inanmamı mı bekliyorsunuz? Bana ulaşmak için beni koruyucu karantinadan kaçırmanız gerektiğine mi inanayım yani?"

Foyle, başını salladı. "Haklısınız, binlerce var, ama yalnızca biri telepatik gönderici."

"Bunun ne ilgisi var?"

"Siz ventrolog olacaksınız; ben de kukla. Ben üst sınıfları bilmiyorum, siz biliyorsunuz. Kendilerine özgü konuşmaları, şakaları, tavırları var. Biri onlar tarafından kabul edilmek istiyorsa onların dilinde konuşmalı. Ben yapamam ama siz yapabilirsiniz. Siz benim için konuşacaksınız, benim ağzımdan . . ."

"Ama öğrenebilirsiniz."

"Hayır, bu çok uzun sürer. Ve çekicilik öğrenilemez. Sizin çekiciliğinizi satın almak istiyorum, Bayan Wendesbury. Şimdi, maaş konusuna gelince. Size ayda bin kredi ödeyeceğim."

Kızın gözleri büyüdü. "Çok cömertsiniz Fourmyle."

"Sizin için bu intihar işini de temizleyeceğim."

"Çok nazıksınız."

"Ve ordunun şüpheliler listesinden çıkarılmanızı garantileyeceğim. Benim için çalışmanız bittiğinde temiz listesine dönüş olacaksınız. Temiz bir sicil ve bir de artıyla yeniden başlarsınız. Yeniden yaşamaya başlayabilirsiniz."

Robin'in dudakları titredi, ağlamaya başladı. Hıçkırma hıçkırma ağlıyor ve titriyordu. Foyle onu sakinleştirmek zorunda kaldı. "Eee?" diye sordu. "Yapacak mısınız?"

Kız başını salladı. "O kadar iyisiniz ki . . . Sadece . . . Artık bana iyilik yapılmasına alışkın değilim."

Uzak bir patlamanın boğuk sesiyle Foyle birden kaskatı kesildi. "Tanrım!" diye haykırdı ani bir panikle. "Bir Kör Jaunte daha. Ben --"

"Hayır," dedi Robin. "Kör jaunte'nin ne olduğunu bilmiyorum ama orası Deneme Alanı. Onlar --" Kız Foyle'un yüzüne baktı ve bağırmaya başladı. Patlamanın beklenmedik şoku ve bir çağrışım zinciri adamın çelik kontrolünü gevşetmişti. Derisinin altında dövmesinin kan kırmızısı yaraları görünüyordu. Kız hâlâ bağırarak, korkuyla ona bakıyordu.

Foyle bir kere yüzüne dokundu, sonra atılıp kızın ağzını kapattı. Kendini tekrar kontrol altına almıştı.

"Görünüyör, değil mi?" diye mırıldandı korkunç bir gülümsemeyle. "Bir an için kontrolümü kaybettim. Gouffre Martel'de olduğumu ve bir Kör Jaunte'yi dinlediğimi sandım. Evet, ben Foyle'um. Seni mahveden vahşi. Eninde sonunda öğrenecektin ama keşke daha sonra olsaydı. Ben Foyle'um ve döndüm. Biraz sessiz olup beni dinler misin?"

Kız deli gibi başını sallayıp adamın elinden kurtulmak için çırpınıyordu. Foyle soğuk bir sakinlikle kızın çenesine bir yumruk attı. Robin yere düştü. Foyle kızı yerden kaldırıp kendi palatosuna sardı ve kollarına alıp kendine gelmesini bekledi. Kızın gözkapaklarının kımıldadığını görünce yeniden konuşmaya başladı.

"Kımıldama yoksa hasta olursun. Belki fazla sert vurdum."

"Vahşi . . . Hayvan . . ."

"Bunu başka yollarla da halledebilirim." dedi. "Sana şantaj da yapabilirim. Annen ve kız kardeşlerinin Callisto'da olduğunu, senin de onlar yüzünden yabancı savaş kışkırtıcısı sayıldığını biliyorum. Bu seni kara listeye alır, *ipso facto*. Doğru mu söyledim? *Ipso facto*. 'Tam anlamıyla.' Latince. Hipno-eğitimine güvenilmiyor. Bütün yapmam gerekenin Merkezi Haberalma'ya

isimsiz bir ihbar göndermek olduğunu, ondan sonra yalnızca bir şüpheli olmaktan çıkacağını belirtibilirim. On iki saat içinde bilgi almak için derini yüzmeye başlarlar . . . ”

Kızın titrediğini hissetti. “Ama bu işi bu şekilde yapmaya-
cağım. Sana gerçeği söyleyeceğim çünkü benimle gönüllü çalış-
manı istiyorum. Annen İç Gezegenler’de. Evet, İç Gezegenler’-
de,” diye tekrarladı. “Dünya’da bile olabilir.”

“Güvende mi?” diye fısıldadı kız.

“Bilmiyorum.”

“Beni yere bırak.”

“Üşüyorsun.”

“Beni yere bırak.”

Kızı ayaklarının üzerine bıraktı.

“Beni bir kez mahvettin,” dedi kız hıçkıran bir sesle. “Bir
kez daha mı mahvetmeye çalışıyorsun?”

“Hayır. Beni dinler misin?”

Kız başını salladı.

“Uzayda kaybolmuştum. Altı ay boyunca ölüydüm ve çü-
rüyordum. Beni kurtarabilecek bir gemi ortaya çıktı. Beni alma-
dan gitti. Beni ölüme terk etti. *Vorga* adlı bir gemiydi. *Vorga*
T:1339. Sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hayır.”

“Jiz McQueen . . . artık yaşamayan bir dostum bana neden
çürümeye bırakıldığımı öğrenmemi söyledi, yani bu emri ki-
min verdiği sorusunun cevabını. Ben de *Vorga*’yla ilgili bilgi sa-
tın almaya başladım. Her türlü bilgi.”

“Bunun annemle ne ilgisi var?”

“Sen sadece dinle. Bu bilgileri satın almak zordu. *Vorga* ka-
yıtları Bo’ness ve Uig dosyalarından silinmişti. Üç tane isim
bulmayı başardım . . . dört subay ve on iki adamlık standart
mürettebattan üç isim. Kimse bir şey bilmiyor ya da kimse ko-
nuşmuyordu. Bir de bunu buldum.” Foyle cebinden gümüş bir
madalyon çıkarıp Robin’e uzattı. “*Vorga*’daki tayfalardan biri
bunu rehine vermişti. Bütün bulabildiğim bu.”

Robin bir ılık attı ve titreyen parmaklarla madalyonu açtı. İçinde kendi resmi ve iki kızın daha resimleri vardı. Madalyon açıldığında üç boyutlu resimler gülümseyip, "Robin'den sevgiler, Anne . . . Holly'den sevgiler, Anne . . . Wendy'den sevgiler, Anne . . ." diye fısıldadı.

"Bu annemin," Robin ağılıyordu. "Bu . . . O . . . Tanrı aşkına, nerede o? Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Foyle ısrarla. "Ama tahmin edebiliyim. Bence annen şu ya da bu şekilde o toplama kampından kaçtı."

"Kardeşlerim de tabii. Onları asla bırakmazdı."

"Belki kardeşlerin de. Galiba *Vorga* Callisto'dan mülteci çıkarıyordu. Ailen gemiye binip İç Gezegenler'e gidebilmek için para ve mücevherle ödeme yaptı. *Vorga*'dan bir tayfa da madalyonu böylece rehine verdi."

"O zaman neredeler?"

"Bilmiyorum. Belki Mars ya da Venüs'te indirildiler. Büyük olasılıkla Ay'daki bir çalışma kampına satıldılar, bu yüzden seninle bağlantı kuramamışlardır. Nerede olduklarını ben bilmiyorum, ama *Vorga* bize söyleyebilir."

"Yalan mı söylüyorsun? Kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"O madalyon bir yalan mı? Doğruyu söylüyorum . . . bildiğim tüm gerçekleri anlatıyorum. Beni neden ölüme terk ettiklerini ve emri kimin verdiğini bulmak istiyorum. Emri veren adam, annen ve kardeşlerinin nerede olduğunu da bilecektir. Sana söyleyecektir . . . ben onu öldürmeden önce her şeyi anlatacaktır. Bunun için çok zamanı olacak. Ölümü uzun sürecek."

Robin dehşetle adama baktı. Foyle'u pençesine alan tutku kızıl damganın yüzünde yeniden belirmesine neden oluyordu. Avını öldürmek için yaklaşan bir kaplana benziyordu.

"Harcayacak bir servetim var . . . nereden bulduğuma boş ver. İşi bitirmek için üç ayım var. Olasılıkları hesaplayacak kadar matematik öğrendim. Ceres'li Fourmyle'ın aslında Gully Foyle olduğunu keşfetmeleri en fazla üç ay alır. Doksan gün.

Yeni Yıldıan 1 Nisan'a kadar. Bana katılacak mısın?"

"Sana mı?" diye bağırdı Robin nefretle. "Sana mı katılacağım?"

"Bütün bu Dört Mil Sirki bir kamuflej. Kimse bir palyaçodan şüphelenmez. Ama bu arada çalıştım, öğrendim, son karşılaşma için hazırlandım. Şimdi ihtiyacım olan tek şey sensin."

"Neden?"

"Avin beni sosyete mi yoksa kenar mahallelere mi götüreceğini bilmiyorum. İkisi için de hazırlıklı olmam gerek. Kenar mahalleleri tek başıma halledebilirim. Kenar mahalle dilini unutmadım, ama sosyete için sana ihtiyacım var. Benimle işbirliği yapacak mısın?"

"Canımı yakıyorsun." Robin kolunu Foyle'un pençesinden kurtardı.

"Özür dilerim. *Vorga'yı* düşündüğümde kontrolü kaybediyorum. *Vorga'yı* ve aileni bulmak için bana yardım edecek mısın?"

"Senden nefret ediyorum," diye patladı Robin. "Senden iğreniyorum. Sen kokuşmuşsun. Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun. Bir gün her şeyi ödeteceğim sana."

"Ama Yeni Yıl'dan 1 Nisan'a kadar beraber çalışıyor muyuz?"

"Evet, beraber çalışıyoruz."

dokuz

Ceres'li Geoffrey Fourmyle, Yeni Yıl gecesinde sosyeteye karşı çılgın saldırısına başladı. İlk önce gece yarısından yarım saat önce Canberra'daki Hükümet Konağı balosunda ortaya çıktı. Bu, oldukça renkli ve şatafatlı, son derece resmi bir toplantıydı. Sosyetenin resmi balolara, klanın kurulduğu ya da ticari markasının tescil edildiği yıllarda moda olan gece elbisele-riyle gelmesi bir gelenektir.

Bu yüzden Morslar (Telefon ve Telgraf) on dokuzuncu yüzyıl redingotları, hanımları da Viktoria tarzı çember etekler giyiyordu. Skodalar (Barut & Tabancalar) on sekizinci yüzyılın sonlarına kadar uzanıyor ve Regency taytlarıyla, kabarık etekli elbiseler giyiyordu. 1920'lerden gelen cürekâr Peenemundeler (Roket & Reaktörler) smokin giyorlar ve hanımlar utanmadan antika Worth ve Mainbocher elbiseleri içinde bacaklarını, kollarını ve boyunlarını sergiliyordu.

Ceres'li Fourmyle, yalnızca omuzundaki Ceres klanının ticari markası olan patlayan beyaz güneş şekliyle renklenmiş oldukça modern ve siyah gece giysileri içinde belirdi. Yanında, ince belini sınıksız saran parıltılı, beyaz bir tuvalet giymiş olan Robin Wendesbury vardı. Tuvaletinin arka eteklerindeki kabarıklık kızın uzun, düzgün sırtını ve zarif yürüyüşünü daha da belirginleştiriyordu.

Siyah ve beyazın bu karşıtlığı o kadar dikkat çekti ki bir emir eri, Soylular ve Patentler Almanlığı'ndan patlayan güneş ticari markasını kontrol etmeye gönderildi. Emir eri, markanın 2250 yılında Ceres, Pallas ve Vesta'daki mineral kaynaklarının işlenmesi için kurulan Ceres Madencilik Şirketi'ne ait olduğu haberiyle döndü. Kaynaklar asla çok gelir getirmemişti ve Ceres

ailesi gölgede kalmış ama hiçbir zaman yok olmamıştı. Görünüşe bakılırsa şimdilerde yeniden canlanmıştı.

"Fourmyle mı? Şu palyaço mu?"

"Evet. Dört Mil Sirki. Herkes ondan söz ediyor."

"Bu aynı adam mı?"

"Olamaz. Bu adam normal görünüyor."

Sosyete, merakla ama temkinli olarak Fourmyle'in çevresinde toplandı.

"İşte geliyorlar," diye mırıldandı Foyle, Robin'e.

"Sakin ol. Eğlence arıyorlar. Eğlenceliyse her şeyi kabul ederler. Uyumlu ol."

"Siz şu sirki olan korkunç adam mısınız Fourmyle?"

"Tabii ki sensin. Gülümse."

"Benim madam. Bana dokunabilirsiniz."

"Canım, gerçekten de kibirli görünüyorsunuz. Kötü zevkinizle gurur mu duyuyorsunuz?"

"Bugünlerde sorun öyle ya da böyle bir zevkinizin olması."

"Bugünlerde sorun öyle ya da böyle bir zevkinizin olması. Galiba ben şanslıyım."

"Şanslı ama korkunç uygunsuz."

"Uygunsuz ama sıkıcı değil."

"Ayrıca korkunç ama eğlenceli. Neden şimdi de hokkabazlık yapıyorsunuz?"

"Şu anda 'etki altındayım' Madam."

"Hay Allah. Sarhoş musunuz? Ben Lady Shrapnel'im. Bir daha ne zaman ayılacaksınız?"

"Ben sizin etkiniz altındayım Lady Shrapnel."

"Sizi muzip genç adam. Charles! Charles, buraya gelip Fourmyle'i kurtarır mısın? Onu mahvediyorum."

"Bu RCA Victor'ın Victor'ı."

"Fourmyle değil mi? Memnun oldum. Sizin şu kafileniz kaç maloluyor kuzum?"

"Doğruyu söyle."

"Kırk bin, Victor."

"Aman Tanrının! Haftada mı?"

"Günde."

"Tanrım! Allahaşkına o kadar çok parayı niye harcamak istiyorsun ki?"

"Doğruyu!"

"Kötü şöhret için, Victor."

"Hah! Ciddi misiniz?"

"Sana muzip olduğunu söylemiştim, Charles."

"İnsanın gerçekten de hoşuna gidiyor. Klaus! Buraya bir dakika. Bu patavatsız genç adam günde kırk bini kötü şöhret uğruna harcıyormuş, bakar mısın?"

"Skodaların Skoda'sı."

"İyi akşamlar Fourmyle. Bu adın yeniden canlanması çok ilgimi çekti. Acaba, Ceres A.Ş.'nin ilk kurucu meclis üyelerinden birinin varisi misiniz?"

"Ona doğruyu söyle."

"Hayır Skoda, bu satın alınmış bir ünvan. Şirketi satın aldım. Ben bir sonradan görmeyim."

"Güzel. *Toujours audace!*"

"Hay Allah, Fourmyle. Çok açık sözlüsünüz."

"Patavatsız olduğunu söylemiştim size. İnsanın çok hoşuna gidiyor. Ortalıkta bir ton sonradan görme var, genç adam, ama bunu itiraf etmiyorlar. Elizabeth, gelip Ceres'li Fourmyle'la tanış."

"Fourmyle! Sizinle tanışmaya can atıyordum."

"*Lady Elizabeth Citroen.*"

"Taşınabilir bir üniversiteyle yolculuk yaptığınız doğru mu?"

"Burada biraz şaka."

"Yalnızca taşınabilir bir lise, Lady Elizabeth."

"Ama neden Fourmyle?"

"Ah madam, bugünlerde para harcamak öyle zor ki. Saçmasapan gerekçeler yaratmamız gerekiyor. Biri yeni bir müsriflik icat etse keşke."

"Size portatif bir mucit gerek Fourmyle."

"Benim bir tane var. Değil mi Robin? Ama bütün vaktini sürekli hareket mekanizmalarıyla harcıyor. Bana gereken yanımda taşıyabileceğim bir mirasyedi. Sizin klanlarınızdan biri küçük oğlunu bana ödünç verir miydi acaba?"

"Hem de memnuniyetle! Bu yükten kurtulmak için para bile ödeyecek bir sürü klan var."

"Sürekli hareket senin için yeterli müsriflik değil mi Fourmyle?"

"Hayır. Paraya korkunç yazık oluyor. Müsrifliğin bütün anlamı bir aptal gibi davranıp kendini öyle hissetmek ama bundan zevk almaktır. Sürekli hareketin nesi zevkli? Müsriflik hareket fiziğinin neresinde? Saçmalık için milyonlar feda ama fizik için tek kuruş yok. İşte benim sloganım bu."

Güldüler ve Fourmyle'in çevresindeki kalabalık çoğaldı. Bu iş çok hoşlarına gidiyor ve onları eğleniyordu. Fourmyle yepyeni bir oyuncaktı. Derken gece yarısı oldu ve büyük saat yeni yılı selamlarken, konuklar gece yarısıyla birlikte jaunte'leyerek dünyayı dolaşmaya hazırlandı.

"Bizimle birlikte Java'ya gel, Fourmyle. Regis Sheffield mükemmel bir hukuk partisi veriyor. 'Mahzun Yargıç'ı oynayacağız."

"Hong Kong'a, Fourmyle."

"Tokyo'ya, Fourmyle. Hong Kong'da yağmur yağıyor. Tokyo'ya gel ve sirkini de getir."

"Teşekkür ederim, olmaz. Benim Şangay'da olmam gerek. Sovyet Duomo'sunda. Kostümümdeki hileyi ilk keşfedene görkemli bir ödül vaad ediyorum. İki saat içinde görüşürüz. Hazır mısın Robin?"

"Jaunte'leme. Görgüsüzlük. Yürüyerek çık. Yavaşça. Ağırlık şık durur. Valiye saygılarını sun . . . Komisyon üyelerine de . . . Eşlerine de . . . Bien. Uşaklara bahşiş vermeyi unutma. Ona değil, aptal! O Vali Yardımcısı. Pekâlâ. Müthiştin. Kabul edildin. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi Canberra'ya yapmaya geldiğimiz işi yapacağız."

"Balo için geldiğimizi sanıyordum."

"Balo *ve* Forrest adlı bir adam için."

"O da kim?"

"Ben Forrest. *Vorga*'dan bir tayfa. Elimde beni ölüme terk etme emrini veren adama giden üç ipucu var. Üç isim. Roma'da Poggi adında bir aşçı; Şangay'da Orel adında bir şarlatan ve bu Forrest denen adam. Bu çok yönlü bir operasyon . . . hem sosyete hem araştırma. Anlıyor musun?"

"Anladım."

"Forrest'in ciğerini deşmek için iki saatimiz var. Aussie Cannery'nin koordinatlarını biliyor musun? Şirket Şehri'nin?"

"Senin *Vorga* intikamınla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum. Ben ailemi arıyorum."

"Bu ortak bir operasyon . . . her yönden," dediğinde adamın sesinde öyle kontrollü bir vahşilik vardı ki, kız ürküp *hemmen jaunte*'ledi. Foyle, Jervis Plajı'na kurulmuş Dört Mil Sirki'ndeki çadırına geldiğinde, Robin yolculuk giysilerini giymeye başlamıştı bile. Foyle kıza baktı. Güvenlik nedenleriyle onu kendi çadırında yaşamaya zorluyordu ama kıza bir daha dokunmamıştı. Robin adamın bakışlarını yakaladı, giyinmeyi bırakıp bekledi.

Foyle başını salladı. "O hikâye bitti."

"Ne kadar ilginç. Tecavüzü bıraktın mı?"

"Giyin," dedi Foyle kendini tutarak. "Adamlara kampı Şangay'a taşımak için iki saatleri olduğunu söyle."

Foyle ve Robin, Aussie Cannery şirket şehrinin resepsiyonuna vardıklarında saat yarımdaydı. Kimlik kartları için başvurdu- lar ve belediye başkanı tarafından şahsen karşılandılar.

"Mutlu Yıllar," diye şakıyarak karşıladı onları başkan. "Mutlu! Mutlu! Mutlu! Ziyaret için mi geldiniz? Size çevreyi gezdirmek benim için bir zevk olur. Lütfen izin verin." Onları geniş bir helikoptere tıktırıp havalandı. "Bu gece çok ziyaret- çimiz var. Şehrimiz çok dost canlısıdır. Dünyadaki en dost can- lısı şirket şehridir." Helikopter dev binaların arasında dolaştı.

"Şurası buz sarayımız . . . Solda yüzme banyoları var . . . Şu büyük kubbe, kayak pisti. Yıl boyu kar olur . . . Şu cam çatının altında da tropik bahçelerimiz var. Palmiyeler, papağanlar, orkideler, meyveler. Şurada marketimiz var . . . tiyatromuz . . . kendi yayın şirketimiz de var. 3B-5S. Futbol stadına bir bakın. Çocuklarımızdan ikisi bu yıl Amerikan kupasına katıldı. Turner, Right Rockne'de, Kowalsky de Left Heffilfinger'de¹ oynuyor."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Foyle.

"Evet efendim, her şeyimiz var. Her şey. Eğlenmek için dünyanın çevresinde jaunte'lemeniz gerekmiyor. Aussie Canernery dünyayı ayağınıza getiriyor. Şehrimiz küçük bir evrendir. Dünyadaki en mutlu küçük evren."

"Kaçak sorunuz var gibi görünüyor."

"Sokaklara bir bakın. Bisikletleri görüyor musunuz? Moto-sikletleri? Ya arabaları? *Kişi başına* dünyadaki tüm şehirlerden daha çok lüks ulaşım sağlıyoruz. Şu evlere, konaklara bakın. İnsanlarımız zengin ve mutlu. Onları zengin ve mutlu tutuyoruz."

"Ama onları tutabiliyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz? Tabii ki onları --"

"Bize doğruyu söyleyebilirsiniz. Biz iş aramıyoruz. Onları tutabiliyor musunuz?"

"Tanrım, kimseyi altı aydan fazla tutamıyoruz," diye sızlandı belediye başkanı. "Korkunç bir dert bu dostum. Onlara her şeyi veriyoruz ama onları tutamıyoruz. Bir başıboş dolaşma isteği geliyor ve jaunte'liyorlar. Kaçaklar üretimimizi yüzde on iki düşürdü. Sabit işgücü tutamıyoruz."

"Kimse tutamıyor."

"Bunu önlemek için bir yasa olmalı. Forrest mı demiştiniz? İşte burada."

Onları bir dönüm bahçe ortasına inşa edilmiş İsviçre tipi bir villanın önüne bırakıp kendi kendine söylenerek havalandı.

1.- Y. *Hedefim*'de A.B., bu ismi "Otis de Left Thorpe'da" olarak değiştirmiş. yhn.

Foyle ve Robin evin kapısının önünde durdular ve monitörün onları fark edip anons etmesini beklediler. Onun yerine, kapı kırmızı bir ışıqla parladı ve üzerinde beyaz bir kurukafayla çapraz kemikler belirdi. Metalik bir ses duyuldu: "UYARI. BU MEKÂN İSVEÇ'İN ÖLÜMCÜL SAVUNMA ŞİRKETİ TARAFINDAN KORUNMAKTADIR. R: 77-23. YASAL OLARAK UYARILDINIZ."

"Bu da ne?" diye mırıldandı Foyle. "Yeni Yıl Gecesinde mi? Çok dost canlısı galiba. Arkayı deneyelim."

Düzenli aralıklarla yanıp sönen kurukafayla çapraz kemikler ve metalik ses de onları izledi. Evin bir tarafındaki bodrum pencerelerinden birinin aydınlatılmış olduğunu ve içeriden boğuk ilahî sesleri geldiğini fark ettiler. "Tanrı çobanımdır, ondan başka . . ."

"Bodrum Hıristiyanları!" diye haykırdı Foyle. Pencereden baktılar. Farklı inançlardan otuz kişi, ortak ve yasadışı bir törenle Yeni Yılı kutluyorlardı. Yirmi dördüncü yüzyıl henüz Tanrı'yı yasaklamamıştı ama organize dinler yürürlükten kalkmıştı. "Evin korunması boşuna değilmiş," dedi Foyle. "Böyle pis işlerle uğraşınca. Bak, bir rahip ve haham var içerde. Arkalarındaki şu şey de İsa'nın çarmıha gerildiği haç."

"Ettiğin küfürlerin ne olduğunu durup düşündün mü hiç?" diye sordu Robin yavaşça. "'İsa aşkına' ya da 'Tanrı aşkına' dediğinde bunların ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Yalnızca küfür işte. 'Of ya da 'lanet olsun' gibi."

"Hayır değil, onlar dini. Sen bilmiyor olabilirsin, ama bu gibi sözcüklerin ardında iki bin yıllık anlamlar yatar."

"Bu pis laflar için zamanımız yok," dedi Foyle sabırsızca. "Onları daha sonrası için sakla. Haydi gel."

Villanın yan duvarı yekpare camdan oluşmuştu. Loş ışıklı boş salon camdan, çerçevelenmiş bir resim gibi görünüyordu.

"Yüzükoyun yere yat" diye emretti Foyle. "İçeri giriyorum."

Robin mermer verandada yere yatıp hareketsiz kaldı. Foyle

bedenini harekete geçirdi ve hız kazanıp bir şimşek gibi cam duvarda bir delik açtı. Ses tayfının altlarında bir yerde kısık darbe sesleri duydu. Koruma mekanizmasından ateş ediliyordu. Hızla üzerine doğru gelen mermileri gördü. Foyle yere yatıp Koruma kontrol mekanizmasının mırıltısını bulmak için, kalın bastan süpersonik seslere kadar kulaklarının ses ayarlarını karıştırdı. Başını yavaşça çevirerek çift kulaklı D/F'yle yerini tespit etti, mermilerin arasından geçerek mekanizmayı parçaladı. Yine yavaşladı.

"İçeri gel, çabuk!"

Robin titreyerek salondaki adamın yanına geldi. Bodrum Hristiyanları şehit oluyormuş gibi çığlık çığlığa evin içinde bir yerlere doluşuyorlardı.

"Burada bekle," diye söylendi Foyle. Hızlandı, bulanık bir görüntü gibi evi taradı, kaçarken donup kalmış Bodrum Hristiyanları'nın aralarına daldı. Sonra Robin'e dönüp yavaşladı.

"Forrest aralarında değil," diye bildirdi. "Belki de yukarıdadır. Onlar önden kaçarken biz arkadan çıkalım. Haydi."

Arka merdivenlere koştular. Merdivenleri çıkınca nerede olduklarını anlamak için durdular.

"Hızlı çalışmamız gerek," diye mırıldandı Foyle. "Silah sesleri ve bu dini kargaşadan sonra dünya âlem buraya jaunte'lemeye başlayacaktır –" Birden sustu. Merdivenlerin başındaki bir odadan kısık bir inleme sesi geliyordu. Foyle çevreyi kokladı.

"Analog!" diye haykırdı. "Forrest olmalı. Şu işe bak! Bodrumda din, yukarıda da uyuşturucu."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Daha sonra açıklarım. İçeri. Umarım bir goril havasında değildir."

Foyle bir dizel traktör gibi kapıdan içeri daldı. Büyük, boş bir odadaydılar. Tavandan ağır bir ip sarkıtılmıştı. Çıplak bir adam ipe sarılmış boşlukta duruyordu. İnleyip musk kokuları çıkararak ipin üzerinde yukarı aşağı sürünüyordu.

"Piton," dedi Foyle. "Bu kötü işte. Yanına yaklaşma. Sana dokunursa kemiklerini ezer."

Aşağıdan sesler gelmeye başladı: "Forrest! Bütün bu silah sesleri de ne? Mutlu Yıllar Forrest! Kutlama nerede?"

"İşte geliyorlar," diye homurdandı Foyle. "Onu jaunte'leyip buradan çıkarmamız gerek. Seninle plajda buluşuruz. Haydi git!"

Cebinden bir bıçak çıkarıp ipi kesti ve sürünen adamı sırtılayıp jaunte'ledi. Robin ıssız Jervis Plajı'na ondan bir saniye önce varmıştı. Foyle plajda belirlediğinde sürünen adam bir piton gibi boynu ve omuzlarında geziniyor, korkunç bir kucaklamayla onu eziyordu. Kırmızı damga aniden Foyle'un yüzünde belirdi.

"Sinbad," dedi boğuk bir sesle. "Denizlerin Yaşlı Kurdu. Çabuk kız! Sağ ceplerim. Soldan üç, yukarıdan ikincide. İğne ampul var. Herhangi bir yerine ba—" Nefessiz kaldı.

Robin cepten bezelye büyüklüğünde camdan kürelerle dolu bir paket bulup çıkardı. Ampullerden birinin iğnesini kıvrılıp duran adamın boynuna sapladı. Adam bayıldı. Foyle onu üzerinden atarak kumlardan kalktı.

"Tanrım!" diye söylendi, boğazını ovuşturarak. Derin bir nefes aldı. "Kan dolaşımı ve iç organlar. Kontrol," dedi ağır, sakin havasına bürünürken. Kızıl dövme yüzünden kayboldu.

"Bu korkunç şey de neydi?" diye sordu Robin.

"Analog. Ruh hastaları için sinirsel uyuşturucu. Yasadışı. Bu hödüklerin bir şekilde boşalmaları, ilkel benliklerine dönmeleri gerek. Belirli bir hayvan türüyle özdeşleşiyor . . . goril, ayı, boğa, kurt . . . Uyuşturucuyu alıp hayran olduğu hayvana dönüşüyor. Anlaşılan Forrest'ın yılanlara ilgisi varmış."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çalıştığımı söylemiştim sana . . . *Vorga* için hazırlandığımı. Bu da öğrendiğim şeylerden biri. Ödlek değilsen sana öğrendiğim şeylerden birini daha göstereyim; Analog çekmiş birini nasıl ayıltacağını."

Foyle savaş tulumunun başka bir cebini açıp Forrest'ın üzerinde çalışmaya başladı. Robin bir an seyretti, sonra dehşet içinde bir çığlık atıp arkasını döndü ve suyun kenarına yürüdü. İnlleme ve kıvranmalar son bulup Foyle onu çağırana kadar boş gözlerle kıyıya ve yıldızlara bakarak öylece durdu.

"Gelebilirsin."

Robin geri döndüğünde karşısında dik oturtulmuş, baygın ve donuk gözlerle Foyle'u süzen paramparça bir yaratık vardı.

"Sen Forrest mısın?"

"Sen de kimsiniz?"

"Sen Ben Forrest'sın, Baş Tayfa. Daha önce Presteign *Vorga*'da görevliydin."

Forrest dehşet içinde haykırdı.

"16 Eylül 2336'da *Vorga*'da görevliydin."

Adam hıçkırarak başını sallıyordu.

"On altı Eylül'de bir enkazı geçtiniz. Asteroid kuşağının yakınlarında bir yerde. Kardeş geminiz *Göçebe*'nin enkazını. Size yardım sinyali gönderdi. *Vorga* onu orada bırakıp geçti. Uzayda sürüklenip ölmeye terk etti. *Vorga* neden onu bırakıp gitti?"

Forrest histerik çığlıklar atmaya başladı.

"Onu orada bırakıp gitme emrini kim verdi?"

"Tanrım, hayır! Hayır! Hayır!"

"Bo'ness ve Uig dosyalarındaki kayıtların hepsi silinmiş. Biri onlara benden önce ulaşmış. Kimdi o? *Vorga*'da kimler vardı? Seninle birlikte kimler vardı? Subaylar ve mürettebatın listesini istiyorum. Komuta kimdeydi?"

"Hayır," diye haykırdı Forrest. "Hayır!"

Foyle sinir krizi geçiren adamın yüzüne doğru bir para destesi salladı. "Bilgi için para öderim. Elli bin. Hayatının geri kalanını Analog'la geçirmene yeter. Beni ölüme terk etme emrini kim verdi Forrest? Kim?"

Adam Foyle'un elinden paraları kapıp ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Foyle onu kıyıda yakaladı. Forrest yere yuvarlandı ve yüzü suya girdi. Foyle adamı orada tuttu.

"Vorga'ya kim komuta ediyordu Forrest? Emri kim verdi?"

"Onu boğacaksın!" diye haykırdı Robin.

"Bırak biraz acı çeksin. Su boşluktan daha iyidir. Ben altı ay acı çektim. Emri kim verdi Forrest?"

Adam kabarcıklar çıkarıyor, boğuluyordu. Foyle kafasını sudan çıkardı. "Nesin sen? Sadık mı? Deli mi? Korkuyor musun? Senin gibiler beş bine bile kendilerini satarlar. Ben sana eli teklif ediyorum. Bilgi için elli bin orospu çocuğu, ya da yavaş ve zor bir ölüm." Foyle'un yüzünde dövme belirdi. Forrest'ın kafasını tekrar suya soktu ve çırpınan adamı suya bastırdı. Robin Foyle'u engellemeye çalıştı.

"Adamı öldürüyorsunuz!"

Foyle korkunç yüzünü Robin'e çevirdi. "Çek ellerini üzerimden, sürtük! Gemide seninle birlikte kim vardı Forrest? Emri kim verdi? Neden?"

Forrest kafasını çevirip sudan çıkardı. "Vorga'da on iki kişiydik," diye bağırdı. "İsa beni korusun! Ben ve Kemp--"

Adamın bedeni üst üste kasıldı ve hareketsiz kaldı. Foyle vücudunu kıyıya çekti.

"Devam et. Sen ve kim? Kemp? Başka kim? Konuş."

Cevap yoktu. Foyle adamı inceledi.

"Ölmüş," diye homurdandı.

"Aman Tanrım! Tanrım!"

"Bir mikrop cehenneme gitti. Tam da konuşacakken. Ne pislik." Derin bir nefes aldı ve demir bir pelerin gibi sakinliğini takındı üzerine. Dövme yüzünden silindi. Saatini 120 derece doğu meridyenine ayarladı.

"Şangay'da neredeyse gece yarısı olacak. Haydi gidelim. Belki de Vorga'nın ecza tayfası Sergei Orel'le şansımız yaver gider. Bu kadar korkak olma. Yalnızca bir cinayetti.¹ Haydi kızım, git. Jaunte'le!"

Robin yutkundtu. Foyle kızın omzunun üstünden şaşkınlık

1.- Yıldızlar Hedefim'de A.B., bu cümleyi "Bu yalnızca bir başlangıç." olarak değiştirmiş. yhn.

içinde baktığını fark etti. Arkasına döndü. Alevler içindeki bir şekil; yanan elbiseler içinde, yüzünde korkunç bir dövme olan iri bir adam kumsalda belli belirsiz duruyordu. Adam kendisiydi.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı Foyle. Yanan görüntüsüne doğru bir adım attı ve görüntü aniden kayboldu.

Beti benzi atmış, titreyen Robin'e döndü. "Gördün mü?"

"Evet."

"Neydi o?"

"Sendin."

"Tanrı aşkına! Ben mi? Nasıl olabilir? Nasıl –"

"Sendin."

"Ama –" afalladı, gücü ve çılgın saplantısı birden yok oldu. "Sanrı mıydı? Göz aldanması mı?"

"Bilmiyorum. Ben de gördüm."

"Büyük İsa! Kendini görmek . . . yüz yüze . . . Elbiseleri alevler içindeydi. Gördün mü? Neydi o?"

"Gully Foyle'du," dedi Robin. "Cehennemde yanıyordu."

"Pekâlâ," diye parladı Foyle öfkeyle. "Cehennemde yansam bile, yaptığım işe devam edeceğim. Eğer cehennemde yanasam *Vorga* da benimle yanacak." Avuçlarını kenetleyerek kendine güç ve amaç aşıladı. "Yaptığım işi bitireceğim. Bir sonraki durak Şangay. Jaunte'le!"

on

Ceres'li Fourmyle, Şangay'daki Kostümlü Balo'da Durer'in 'Ölüm ve Bakire'sindeki Ölüm kılığına bürünmüş ve yanında şeffaf örtüler içindeki göz kamaştırıcı bir yaratıkla¹ birlikte ortaya çıktığında sosyeteyi dehşete düşürdü. Kadınlarını harem-lere kapatan ve Peenemunde klanının 1920'den kalma elbisele-rini fazlasıyla cüretli bulan Viktoria sosyetesini şok olmuştu. Ama Fourmyle bu dışının muhteşem bir android olduğunu açıkladığında fikirler hemen ondan yana değişiverdi. Sosyete bu kandırmacaya bayılmıştı. İnsanlara utanç veren çıplak bir beden, bir androide ait olunca cinsellik içermeyen bir merak uyandırıyordu yalnızca.

Gece yarısı, Fourmyle androidi salondaki beyefendilere açık arttırmayla satışa çıkardı.

"Para yardım fonlarına mı gidecek Fourmyle?"

"Tabii ki hayır. Sloganımı biliyorsunuz: Hareketlilik için tek kuruş yok. Bu pahalı ve sevimli yaratık için yüz kredi veren biri var galiba? Yüz kredi beyler? Kendisi katıksız güzelliştir ve çok uyumludur. İki yüz? Teşekkürler. Üç yüz elli? Teşekkürler. Beş mi dendi? Sekiz? Teşekkürler. Dört Mil Sirki'nde yaşayan dahinin bu muhteşem ürünü için başka teklif var mı? Yürüyor, konuşuyor. Çok uyumlu. En yüksek teklifi verene tepki vermek üzere şartlandırıldı. Dokuz? Başka yükselten var mı? Bütün teklifler bitti mi? Herkes son sözünü söyledi mi? Dokuz yüz krediye, Lord Yale'e satıldı."

Gürültülü alkışlar ve afallamış fısıldaşmalar oldu: "Böylesi bir android ona doksan bine malolmuş olmalı. Buna nasıl gücü

1.- Yıldızlar Hedefim'de A.B., 'gözkamaştırıcı sarışın yaratık' tanımlamasını yapıyor ve Robin'in çifte refakat ettiğini de ekliyor. yhn.

yetiyor?”

“Parayı androide verir misiniz Lord Yale? Gerektiği gibi tepki verecektir. Roma’da yeniden buluşana kadar bayanlar, baylar . . . Gece yarısı Borghese Sarayı’nda. Mutlu Yıllar.”

Lord Yale ve diğer bekârlar mutlu bir şaşkınlıkla çifte kandırmaca yapıldığını keşfettiğinde, Fourmyle oradan ayrılmıştı bile. Android aslında canlı bir insandı; katıksız güzelliği ve çok uyumluydu. Dokuz yüz krediye muhteşem tepkiler verdi. Bu numara yılın hikâyesiydi. Bekâr konuklar Fourmyle’ı kutlamak için dört gözle bekliyorlardı.

Ama Foyle ve Robin Wendesbury, üzerinde yedi dilde JA-UNTE’NİZİ YA DA PARANIZI İKİYE KATLAYIN yazılı bir tabelanın altından geçip, DR. SERGEI OREL, İLAHİ BEYİNSEL YETENEK GENİŞLETİCİSİ’nin ticaret merkezine girmişlerdi bile.

Bekleme odası Dr. Orel’in, beyin kapasitesini ya da paranızı ikiye katlamak için beyni nasıl lapa haline getirdiğini, vantuzladığını, muşmulaya çevirdiğini, elektrolizlediğini gösteren beyin şemalarıyla süslenmişti. Ayrıca antifebril müşhillerle belleginizi ikiye katlıyor, tonik roborantlarla ahlakınızı büyütüyor ve Orel’in Epulotik Şifa Bitkisiyle acı çeken tüm ruhları huzura kavuşturuyordu.

Bekleme odası boştu. Foyle rastgele bir kapıyı açtı, önlerinde uzun bir hastane koğuşu vardı. Foyle tiksintiyle söylendi.

“Bir Kokain Tekkesi. Keşler için de bir batakhaneye işlettiğini tahmin etmem gerekirdi.”

Bu Tekke en umutsuz nörotik-bağımlılarına, Hastalık Toplayıcıları’na hizmet veriyordu. Hastane yataklarında yatıp yasadışı olarak tatbik edilmiş yapay kızamık, yapay grip ve yapay sıtma geçiriyorlar; kolalı beyaz üniformalar içindeki hemşireler tarafından büyük bir bağlılıkla bakılarak, bu yasadışı hastalıklarından ve gördükleri ilgiden büyük keyif alıyorlardı.

“Şunlara bir bak,” dedi Foyle aşağılayıcı bir sesle. “İğrenç. Şu din soytarılarından daha pislik bir şey varsa o da hastalık

kuşlarıdır.”

“İyi akşamlar,” dedi arkalarından bir ses.

Foyle kapıyı kapayıp döndü. Dr. Sergei Orel onları başıyla selamladı. Saygıdeğer doktor yalnızca düzenbaz bir iddiayla dahil olduğu tıp klanlarının klasik beyaz başlık, elbise ve ameliyat maskesinin içinde oldukça ciddi ve temiz görünüyordu. Kısa boylu, esmer ve zeytin gözlüydü, Rus olduğu yalnızca adından belli oluyordu. Bir yüzyıldan fazladır süregelen jaunte’leme, dünyadaki insan topluluklarını o kadar birbirine karıştırmıştı ki, artık ırkların tipik özellikleri kayboluyordu.

“Yeni Yıl Gecesinde çalışıyor olacağınızı ummuyordum,” dedi Foyle.

“Rusya’daki Yeni Yılımız iki hafta sonra,” diye cevapladı Dr. Orel. “Bu taraftan buyrun lütfen. Ah . . . bir saniye.” Yok oldu ve yeniden arkalarında belirdi. “Kapıyı kapamayı unuttunuz.” Kapıyı kapatıp yine jaunte’ledi. Bu sefer yukarıda, merdivenlerin başında belirdi. “Buradan, lütfen.”

“Gösteriş yapıyor,” diye mırıldandı Foyle. “Jaunte’nizi ya da paranızı ikiye katlayın. Yine de, bayağı hızlı. Ondan daha hızlı olmam gerekecek.”

Konsültasyon odasına girdiler. Burası cam tavanlı bir çatı katıydı. Duvarlar boyunca sakinleştirici bir banyo ilacı, şizofrenlere şok tedavisi uygulamak için bir elektrikli sandalye, beyin analizi yapmak için bir E.K.G. makinesi, eski optik ve elektronik mikroskoplar gibi gösterişli ama modası geçmiş tıbbi malzemeler sıralanmıştı.

Şarlatan onları masasının arkasında bekliyordu. Kapıya jaunte’leyip kapattı, tekrar masasına jaunte’leyip yer gösterdi, Robin’in arkasına jaunte’leyip oturması için sandalyesini tuttu, pencereye jaunte’leyip gölgeyi ayarladı, ışık düğmesine jaunte’leyip ışıkları ayarladı, sonra yeniden masasının arkasında belirdi.

“Bir yıl önce,” diye gülümsedi. “Hiç jaunte’leyemiyordum. Sonra büyük sırrımı keşfettim, Salutiferous Abstersive . . .”

Foyle dilini dişlerinin sinir uçlarına yerleştirilmiş kontrol mekanizmasına değdirdi. Hızlandı. Acele etmeden kalktı, masanın arkasında yavaş çekimde 'Bluuu-hvuu-maaviing' sesleri çıkaran şekle doğru atıldı, ağır bir sopa çıkarıp Orel'in alnına frontal lobları şoka uğratıp jaunte merkezini sarsan ilmi bir darbe indirdi. Şarlatanı kaldırıp elektrikli sandalyeye bağladı. Bütün bunlar yaklaşık beş saniyede tamamlandı. Robin Wendenbury içinse olanlar bulanık bir hareket dalgasından ibaretti.

Foyle yavaşladı. Şarlatan gözlerini açtı, çevreye bakıp neredede olduğunu anladığında öfke ve şaşkınlıkla bağırmaya başladı.

"Sen Sergei Orel'sin, *Vorga*'nın ecza tayfası," dedi Foyle sakince. "16 Eylül 2336'da *Vorga*'daydın."

Öfke ve şaşkınlık dehşete dönüştü.

"On altı Eylül'de bir enkazı geçtiniz. Asteriod kuşağının yakınlarında bir yerde. *Göçebe*'nin enkazıydı. Yardım istedi ama *Vorga* onu almadan geçti. Uzayda ölüme terk ettiniz. Neden?"

Orel sağa sola bakındı ama cevap vermedi.

"Beni bırakıp gitme emrini kim verdi? Beni ölüme ve çürümeye terk eden kimdi?"

Orel anlaşılmasaylar söylemeye başladı.

"*Vorga*'da kimler vardı? Seninle birlikte gemide kimler bulunuyordu? Komuta kimdeydi? Seni konuşturacağım. Sakın bunu yapamayacağımı düşünme." dedi Foyle sakın bir zalimlikle. "İstediğimi senden ya satın alacağım, ya da söke söke çıkaracağım. Neden ölüme terk edildim? Ölüme terk edilmemi kim emretti?"

Orel bir çığlık attı. "Konuşamam –tamam konuşacağım."

Hareketsiz yığıldı.

Foyle cesedi inceledi.

"Ölmüş," diye mırıldandı. "Tam da konuşmaya karar vermişken. Tıpkı Forrest gibi."

"Cinayet."

"Hayır. Ona hiç dokunmadım. İntihar etti." Foyle tedirgin

bir kahkaha attı.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, sadece ilgimi çekti. Onları ben öldürmedim; kendilerini öldürmeye zorladım."

"Bu nasıl bir saçmalık?"

"Sempatik Bloklar yerleştirilmiş adamlara. S.B.'lerle ilgili bir şey biliyor musun kızım? Haberalma onları gizli ajanları için kullanır. Söylenmesini istemediğin bir bilgi topluluğunu alırsın. Otomatik solunum ve kalp atışını kontrol eden sempatik sinir sistemine bağlarsın. Adam bilgiyi aktarmaya çalıştığı anda blok yıkılır, kalp ve akciğerler durur, adam ölür ve sırrın da açığa çıkmamış olur. Bir ajan işkenceden kaçmak için kendini öldürmek derdine düşmez; bu onun için yapılmış olur zaten."

"Bu adamlara da mı yapılmış?"

"Öyle görünüyor."

"Ama neden?"

"Ben nereden bileyim. Mülteci ticareti yeterli neden değil. Böyle bir önlem almaları için *Vorga'nın* çok daha beter işlere bulaşmış olması gerek. Ama bir sorunumuz var. Son ipucumuz Roma'da, Poggi adlı adam. Angelo Poggi; *Vorga'nın* aşçı yamağı. Peki ölmeden ondan bu bilgileri nasıl --" Birden sustu.

Sessiz, uğursuz, yüzü kan kırmızısı yanan, elbiselerinden alevler çıkan görüntüsü karşısında duruyordu.

Foyle donup kalmıştı. Derin bir nefes alıp titreyen bir sesle konuştu. "Kimsin sen? Ne isti --"

Görüntü kayboldu.

Foyle dudaklarını ıslatıp Robin'e döndü. "Gördün mü?" Kızın ifadesi yeterli yanıtı. "Gerçek miydi?"

Kız, görüntünün yanında durmuş olduğu, Sergei Orel'in masasını işaret etti. Masanın üzerindeki kâğıtlar alev almış, canlı bir ateşle yanıyordu. Foyle olanlara inanamayarak, korku içinde geriledi. Eliyle yüzünü sildi. Eli ıslanmıştı.

Robin masaya koşup alevleri söndürmeye çalıştı. Kâğıt ve

mektup destelerini umutsuzca masaya vuruyordu. Foyle kımıldamıyordu.

“Söndüremiyorum,” dedi kız sonunda nefes nefese. “Buradan çıkmamız gerek.”

Foyle başını sallayıp güç ve azimle kendini toparladı. “Roma,” dedi zor duyulan bir sesle. “Roma’ya jaunte’leyeceğiz. Bunun bir açıklaması olmalı. Yemin ederim, onu bulacağım. Bu arada da vazgeçmeyeceğim. Roma’ya. Git kız! Jaunte’le!”

Ortaçağ’dan beri İspanyol Merdivenleri Roma’daki çürümenin merkezi olmuştu. Spagna Meydanı’nından Borghese Sarayı’nın bahçelerine uzanan geniş İspanyol Merdivenleri şimdi de, her zaman olduğu ve olacağı gibi ahlaksızlık kaynıyordu. Merdivenlerde pezevenkler sürüyordu, ortalık fahişeler, sapıklar, lezbiyenler, homoseksüellerle doluydu. Küstah ve kibirli tavırlarla, arada bir geçen saygıdeğerlere kendileri sergileyerek onlarla alay ediyorlardı.

İspanyol Merdivenleri yirminci yüzyılın sonlarındaki fizyon savaşlarında yıkılmıştı. Yeniden yapılmış ve yirmi birinci yüzyıldaki Dünya Restorasyonu savaşında tekrar yıkılmıştı. Merdivenler bir kez daha yapılp bu sefer patlatılamaz kristalle kaplanarak merdivenli bir Galleria’ya çevrilmişti. Galleria’nın kubbesi Keats’ın evindeki ölüm odasının manzarasını kapatıyordu. Artık hiçbir ziyaretçi Keats’ın odasındaki dar pencereden bakıp, ölüm döşegindeki şairin izlediği son manzarayı göremiyordu. Onun yerine İspanyol Merdivenleri’nin duman rengi kubbesini ve onun içinden de aşağıdaki çarpık Sodom ve Gomorre görüntülerini izliyorlardı.

Merdivenler Galleria’sı geceleri ışıklandırılıyordu ve bu Yeni Yıl Gecesi de karmakarışıklı. Bin yıldır Roma her Yeni Yılı bombardımanla karşılıyordu . . . havai fişekler, roketler, torpidolar, silah sesleri, şişeler, ayakkabılar ve eski tencere tavalalar.

Romalılar, saat gece yarısını çaldığında üst kat pencerelerinden aşağıya fırlatmak için aylarca takım taklavat toplarlardı. Foyle ve Robin Wendesbury, Borghese Sarayı'ndaki festivalden çıktıklarında Merdivenlerin içindeki havai fişeklerin gümbürtüsü ve Galleria'nın çatısına düşen eşyaların gürültüsü kulakları sağır ediyordu.

Kostümleri hâlâ üzerlerindeydi; Foyle, Cesare Borgia'nın kızıl siyah taytı ve ceketini, Robin de Lucrezia Borgia'nın gülmüş kabuklu tuvaletini giymişti. Kocaman kadife maskeler takmışlardı. Onların Rönesans kostümleriyle etraflarındaki modern giysiler arasındaki karşıtlık, alaylara ve laf atmalara neden oldu. İspanyol Merdivenleri'nde sık sık görülen lobolar, beyinlerinin dörtte biri prefrontal lobotomiyle yakılmış o şanssız gedikli suçlular bile, mahzun duygusuzluklarından sıyrılıp onlara baktı. Kalabalık, Galleria'ya inen çiftin çevresinde kaynaşmaya başladı.

"Poggi," diye seslendi Foyle yavaşça. "Angelo Poggi?"

Bir fahişe ondan ısrarlı anatomik isteklerde bulundu.

"Poggi? Angelo Poggi?" Foyle aldırış etmiyordu. "Onu geceleri Merdivenlerde bulabileceğimi söylediler. Angelo Poggi?"

Orospunun biri annesine dil uzattı.

"Angelo Poggi? Beni onu götürerek olana on kredi." Foyle'un çevresini ona doğru uzanmış eller sardı; bazıları kirliydi, bazıları da kokuyordu, ama hepsi ağgözlüydü. Foyle başını salladı. "Önce nerede olduğunu gösterin."

Romalıların öfkesi çevresinde parladı.

"Poggi? Angelo Poggi?"

Altı haftadır İspanyol Merdivenleri'nde gezindikten sonra Yüzbaşı Peter Y'ang-Yeovil sonunda duymayı umduğu sözleri duymuştu. Altı haftadır başka birinin, uzun zamandır ölü olan *Vorga*'nın aşçı yamağı Angelo Poggi'nin, kimliğine bürünmüş

olmak sonunda işe yaramıştı. Haberalma'dan Yüzbaşı Y'ang-Yeovil'e, birinin Presteign *Vorga*'nın mürettebatıyla ilgili titiz bir soruşturma yaptığı ve bilgi için oldukça fazla ödediği haberi geldiğinde oynanmaya karar verilen bir kumardır bu.

"Zor bir ihtimal," demişti Y'ang-Yeovil, "ama Gully Foyle, AS-128/127:006, *Vorga*'yı havaya uçurmak için o delice girişimi yapmıştı. Vê on kilo PyrE de bu ihtimali araştırmaya değer."

Şimdi, salına salına merdivenleri çıkarak Rönesans kostümü ve maskesi içindeki adama doğru ilerliyordu. Bezel iğnelerle yirmi kilo almıştı. Diyet manipulasyonu ile tenini koyulaştırmıştı. Hiçbir zaman Doğulu havasında olmayan; daha çok eski Amerikan Kızılderililerinin kartalimsi çizgilerine benzeyen yüz hatları biraz kas kontroluyla kolayca güvenilmez bir kalıba giriyordu.

Haberalma ajanı, hırsız tipli bir aşçı görünümünde salına salına İspanyol Merdivenleri'ne tırmandı. Foyle'a bir paket kirli zarf uzattı.

"Pis resimler, Senyor? Bodrum-Hıristiyanları, diz çökmüşler, dua ediyorlar, ilahi söylüyorlar, haçı öpüyorlar. İster misiniz? Çok edepsiz, çok açık saçık, Senyor. Arkadaşlarınızı eğlen-dirin . . . hanımları heyecanlandırın."

"Hayır," Foyle pornografiyi bir kenara attı. "Ben Angelo Poggi'yi arıyorum."

Y'ang-Yeovil, gözle görülemeyecek bir sinyal verdi. Merdivenlerdeki ekibi, pezevenklik ve fahişelik yapmayı bırakmadan görüşmeyi kaydedip fotoğraflar çekmeye başladı. İç Gezegenler Silahlı Kuvvetler Haberalma Tongu'nun Gizli Dili minik tikler, burun çekmeler, duruşlar ve tavırlardan oluşan bir hareket yağmuru halinde Foyle ve Robin'in çevresinde gidip gelmeye başladı. Bu dil gözkapaklarını, kaşları, parmak uçlarını ve son-suz sayıda vücut hareketini içeren Çinlilerin eski işaret diliydi.

"Senyor?" diye sızlandı Y'ang-Yeovil.

"Angelo Poggi?"

"Si Senyor. Ben Angelo Poggi'yim."

"Vorga'nın aşçı yamağı mı?" Sonunda nedenini anladığı, Forrest ve Orel'in verdiği aynı korku dolu tepkiyi bekleyen Foyle aniden elini uzatıp Y'ang-Yeovil'in dirseğini yakaladı.

"Evet mi?"

"Si Senyor," diye cevapladı Y'ang-Yeovil sakince. "Saygı-değer efendime nasıl hizmet edebilirim?"

"Belki bu başarır," diye mırıldandı Foyle Robin'e. "Korkmuyor. Belki de Bloğu aşmanın bir yolunu biliyordur."

"Senden bilgi istiyorum Poggi. Sendeki bilginin hepsini satın almak istiyorum. Ne varsa. Fiyatını söyle."

"Ama Senyor! Ben yaşlı ve tecrübeli bir adamım. Ben top-tancı pazarında satın alınamam. Bana madde başına ödeme yapmalısınız. Seçiminizi yapın, ben de fiyatını söyleyeyim. Ne istiyorsunuz?"

"16 Eylül 2336'da Vorga'da mıydın?"

"Bu maddenin fiyatı 10 Kr."

Foyle acı acı gülümsedi ve parayı ödedi. "Evet Senyor."

"Asteroid kuşağının yakınlarında bırakıp gittiğiniz bir gemiye ilişkin bilgi istiyorum. Göçebe'nin enkazına. On altı Eylül'de yanından geçip gittiniz. Göçebe yardım istedi ama Vorga onu bırakıp gitti. Bu emri kim verdi?"

"Ah, Senyor!"

"O emri kim verdi ve neden?"

"Neden soruyorsunuz Senyor?"

"Neden sorduğumu boş ver. Fiyatını söyle ve konuş."

"Cevaplamadan önce bir sorunun neden sorulduğunu bil-mem gerekir Senyor." Yılışık bir tavırla gülümsedi Y'ang-Yeovil. "Ve fiyatı düşürerek de tedbirimin bedelini ödeyeceğim. Neden Göçebe ve Vorga'yla ve uzaydaki bu korkunç terk etme olayıyla ilgileniyorsunuz? Acaba siz, bu kötü muameleye maruz kalan o şanssız insan olabilir misiniz?"

"Bu adam İtalyan değil! Akşamı mükemmel, ama konuşma kalıpları hiç uymuyor. Hiçbir İtalyan böyle cümleler kurmaz."

Foyle telaşla irkildi. Y'ang-Yeovil'in, en küçük bir hareketi

yakalayıp sonuç çıkaracak kadar keskinleşmiş gözleri, adamın tavırlarındaki bu değişikliği sezdi. Bir şekilde hata yaptığını hemen anladı. Aceleyle ekibine işaret etti.

İspanyol Merdivenleri'nde ateşli bir kavga patlak verdi. Foyle ve Robin bağırışan, çırpınan kalabalığın içinde kaldı. Haber alma Tongu'nun ekipleri, jaunte'leyen dünyayı faka bastırmak için hazırlanmış bu OP-I manevrasında eski ustalardı. Şaşmaz zamanlamaları herkesin dengesini bozup kimlik belirlemesi için soyabilirdi. Başarıları, beklenmedik bir saldırıyla kendini koruma tepkisi arasında her zaman bir kavrama süresi olduğu gibi basit bir gerçeğe dayanıyordu. Bu süre içinde Haber alma Tongu, adamın kendini kurtarmasını önlemeyi garantiliyordu.

Saniyenin beşte üçü kadar bir süre içinde Foyle tartaklanış, yumruklanmış, yere yapıştırılmış ve tekmedenmişti. Maske yüzünden çekip çıkartılmış, giysilerinin bir kısmı yırtılmıştı ve kimlik belirleme kameralarının tecavüzü için hazır ve çaresiz bir haldeydi. Derken, Tong'un tarihinde ilk defa, operasyonları yarıda kesildi.

Foyle'un bedeninin yanında bir adam belirdi . . . yüzünde korkunç bir dövme olan ve yanan giysilerinden dumanlar tüten iriyarı bir adam. Görüntü o kadar afallatıcıydı ki, ekip donup bakakaldı. Bu ürkütücü manzara karşısında Merdivenlerdeki kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

"Yanan Adam! Bakın! Yanan Adam!"

"Ama Foyle bu," diye fısıldadı Y'ang-Yeovil.

Yaklaşık bir çeyrek dakika boyunca görüntü, sessizce yanarak, kör gözlerle bakınarak öylece durdu. Sonra yok oldu. Yerde yatan adam da yok oldu. Ekibin arasında yıldırım gibi dalıp kameraları, kayıt aletlerini, tüm kimlik belirleme makinelerini bulup parçalayan bir hareket fırtınasına dönüştü. Ardından fırtına Rönesans tuvaleti giymiş kızı kapıp kayboldu.

İspanyol Merdivenleri bir kâbustan uyanmaya çalışırcasına yavaş ve acıyla yeniden hayata döndü. Şaşkın Haber alma

ekibi Y'ang-Yeovil'in çevresinde toplandı. "Tanrı aşkına, neydi o Yeo?"

"Galiba o adamımız Gully Foyle'du. Yüzündeki dövme-yi gördünüz."

"Ve yanan giysilerini! İsa Aşkına!"

"Yakılan cadılara benziyordu."

"Ama o yanan adam Foyle'sa, biz zamanımızı kiminle har-cıyorduk peki?"

"Bilmiyorum. Komando Tugayı'nın bize söyleme zahmeti-ne katlanmadığı bir Haberalma servisi var mı?"

"Neden Komandolar Yeo?"

"Bay Ahım-Şahım'ın nasıl hızlandığını gördünüz değil mi? Yaptığımız bütün kayıtları yok etti."

"Hâlâ gördüklerime inanamıyorum."

"Ama görmediklerine inanabilirsin pekâlâ. O çok gizli bir Komando tekniği-ydi. Adamlarını parçalayıp tellerle ve teçhi-zatlarla yeniden birleştiriyorlar. Mars'taki Genel Merkez'le bir görüşüp Komando Tugayı'nın da benzer bir araştırma yürütüp yürütmediğini öğrenmem gerek."

"Ordu, Deniz Kuvvetleri'ne bir şey söyler mi?"

"Haberalma'ya söyler," dedi Y'ang-Yeovil öfkeyle. "Bu da-va yetki dalaşmaları olmadan da yeterince kritik. Ve bir şey da-ha: manevrada kızı da hırpalamaya gerek yoktu. Disiplinsiz ve gereksiz bir davranıştı." Y'ang-Yeovil durakladı, bu seferlik çevresinde dolanan anlamlı bakışların farkında değildi. "Onun kim olduğunu öğrenmem gerek," dedi hülyalı hülyalı.

"Eğer ona da yeni vitesler takılmışsa, gerçekten ilginç olur-du Yeo," dedi belirgin bir şekilde ifadeden yoksun tatlı bir ses. "Bizim oğlan, Komando'ya Karşı."

Y'ang-Yeovil kızardı. "Pekâlâ," dedi birdenbire. "Demek düşüncelerimi de okuyabiliyorsunuz."

"Yalnızca hep aynı şeyi yapıyorsun Yeo. Bütün romantik ilişkilerin böyle başlıyor. 'Kızı hırpalamaya gerek yoktu . . . ' Peşinden Dolly Quaker, Jean Webster, Gwynn Roget, Marion -"

"İsim yok lütfen!" diye araya girdi şok olmuş bir ses. "Romeo Juliet'i ele verir mi?"

"Yarın hepiniz tuvalet görevi yapacaksınız," dedi Y'ang-Yeovil. "Bu müstehcen serkeşliği daha fazla çekersem ne olayım. Hayır yarın değil, ama bu dava kapanır kapanmaz." Kartalmsı yüzü karardı. "Tanrım, ne pislik! Foyle'un bir meşale gibi orada duruşunu kim unutabilir? Ama nerede bu adam? Ne yapmak istiyor? Bütün bunlar ne demek oluyor?"

on bir

Presteign'ların Presteign'ının Central Park'taki konakları Yeni Yıl için pırıl pırıl aydınlatılmıştı. Zik zak telleri olan sivri tepeli büyüleyici antika elektrik ampulleri çevreye sarı bir ışık yayıyordu. Jaunte engelleyici labirent kaldırılmış ve özel davet için büyük kapı açılmıştı. Evin içi, dışarıdaki kalabalığın bakışlarından, kapının hemen içindeki mücevherlerle bezenmiş bir paravanla korunuyordu.

Ünlü ya da daha az ünlü klan ve kabileler otomobiller, at arabaları, tahtirevan ve her türlü lüks taşıma aracıyla gelirken, izleyiciler birbirleriyle fısıldaşıp bağırışıyorlardı. Çelik grisi, yakışıklı Presteign'ların Presteign'ı, kertenkelemsi gülümsemesiyle kapının önünde durmuş sosyeteyi açık evine buyur ediyordu. Neredeyse, ünlü bir sima kapıdan içeri girip daha paravanın arkasında kaybolmadan bir başkası, daha ünlü bir sima, daha muhteşem bir araçla ortaya çıkıyordu.

Cola'lar bir geçit töreni arabasıyla geldi. Esso ailesi (altı oğul, üç kız) cam tavanlı bir Greyhound Otobüsünün içinde muhteşem görünüyorlardı. Ama hemen arkalarından Greyhound (bir Edison elektrikli otomobilde) geldiğinde, kapıda gülüşmeler ve şakalaşmalar oldu. Ama Westinghouse'lu Edison Esso-yakıtlı benzinli arabasından inip neşeli kalabalığa katılınca merdivenlerdeki gülüşmeler bir kahkaha tufanına dönüştü.

Davetli topluluğu Presteign'ın evine girmek için döndükleri sırada uzaktaki bir kargaşa dikkatlerini çekti. Bu, havalı delgilerin sert takırdısı ve muazzam metalik bir böğürtüden oluşan gümbürtüydü. Hızla yaklaşıyordu. İzleyicilerin dışarda kalan bölümü arasından geniş bir cadde açıldı. Ve ağır bir kamyon cadde boyunca gürültüyle ilerledi. Altı adam kamyonun

kasasından yere kereste kirişleri yuvarlıyordu. Peşlerinden gelen yirmi kişilik bir grup da kirişleri özenli bir sırayla yerleştiriyordu.

Presteign ve konukları şaşkınlıkla izlemekteydi. Dev gibi bir makine böğürttü ve gümbürtülerin arasında traverslerin üzerinden geçerek onlara doğru yaklaşıyordu. Makinenin arkasından birbirlerine paralel olarak kaynaklanmış çelikten raylar çıkıyordu. Elllerinde balyoz ve havalı delgiler olan bir grup rayları kereste traverslere tutturuyorlardı. Demiryolu geniş bir yay çizerek Presteign'in kapısına dek gelip kıvrılarak devam etti. Gümbürtülü motor ve işçiler karanlıkta kayboldu.

Presteign'in "Aman Tanrım!" dediği duyuldu. Konuklar izlemek için evden dışarı fırladılar.

Uzakta tiz bir düdük sesi duyuldu. Demiryolundan beyaz bir ata binmiş, büyük kırmızı bir bayrak taşıyan bir adam geldi. Onun ardından tek bir yolcu vagonunu çeken buharlı bir lokomotif geliyordu. Tren Presteign'in kapısının önünde durdu. Vagondan önce bir kondüktör, ardından da bir lüks vagon kamarotu atladı. Kamarot merdivenleri ayarladı ve vagondan gece elbiseleri içinde bir bayanla bir beyefendi aşağıya indi.

"Çok uzun kalmayacağım," dedi beyefendi kondüktöre. "Bir saat sonra gelip beni al."

"Aman Tanrım!" diye bir kez daha şaşırdı Presteign.

Tren hareket ederek uzaklaştı. Çift merdivenlerden çıktı.

"İyi akşamlar Presteign," dedi beyefendi. "Atın arazinizi bozması konusunda çok üzgünüm, ama eski New York'lu oy sahipleri hâlâ trenlerin önündeki kırmızı bayraklarda ısrar ediyor."

"Fourmyle!" diye bağırdı konuklar.

"Ceres'li Fourmyle!" diyerek alkışladı izleyiciler.

Presteign'in daveti artık kesin bir başarıydı.

Kadife ve gösterişli büyük kabul salonunda Presteign merakla Fourmyle'ı inceliyordu. Foyle, bir yandan Canberra'dan New York'a kazanmış olduğu coşkulu hayranlarını selamlıyor,

bir yandan da elik grisi bakışların incelemesine sakinlikle katlanıyordu.

"Kontrol," diye düşündü Foyle. "Kan dolaşımı, iç organlar, beyin. Vorga'yı yok etmek için yaptığımdan sonra beni bürosunda bir saat haşlamıştı. Beni tanıyacak mı? Yüzünüz tanıdık geliyor Presteign," dedi Fourmyle. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Bu geceye dek bir Fourmyle'la tanışma onuruna erişmemiştim," diye cevap verdi Presteign kayıtsızca. Foyle insanların düşüncelerini sezme konusunda kendini eğitmişti, ama Presteign'ın sert ve yakışıklı yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Biri soğukkanlı ve buyurgan, diğeri mesafeli ve kayıtsız iki adam yüz yüze dururlarken, neredeyse erimeye başlayacak kadar kızgın bir çift pirinç heykele benziyorlardı.

"Sonradan görme olmakla övündüğün söyleniyor Fourmyle."

"Evet. Kendime ilk Presteign'ı örnek aldım."

"Öyle mi?"

"Aile servetini Üçüncü Dünya Savaşı sırasındaki plazma karaborsasında başlatmakla övündüğünü hatırlarsınız."

"İkinci savaşı Fourmyle. Ama klanımızın ikiyüzlüleri onu reddederler. O zamanlar adı Payne'di."

"Bilmiyordum."

"Fourmyle olarak değiştirmeden önce sizin şanssız adınız neydi?"

"Presteign'dı."

"Öyle mi?" Kertenkelemsi gülümseme köşeye sıkıştığını kabul etti. "Klanımızla bir ilişkiniz olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Zamanla edeceğim."

"Hangi dereceden?"

"Bir . . . kan bağı diyelim."

"Ne kadar ilginç. Sizde kana karşı belirli bir hayranlık seziyorum, Fourmyle."

"Bir aile zaafı olmalı Presteign."

"Alaycı olmaktan memnunsunuz," dedi Presteign alaydan yoksun olmayan bir sesle, "ama doğru söylüyorsunuz. Kan ve paraya karşı her zaman büyük bir zaafımız olmuştur. Bizim kusurumuz da bu. İtiraf ediyorum."

"Ben de paylaşıyorum."

"Kan ve para tutkusunu mu?"

"Tabii ki. Hem de şiddetle."

"Acıma, affetme ve ikiyüzlülük olmaksızın mı?"

"Acıma, affetme ve ikiyüzlülük olmaksızın."

"Fourmyle, kesinlikle bana çekmişsiniz. Klanımızla bir ilişkiniz olduğunu iddia etmezseniz sizi evlat edinmem gerekecek."

"Geç kaldınız Presteign. Ben sizi evlat edindim bile."

Presteign Foyle'un koluna girdi. "Kızım, Bayan Olivia'ya takdim edilmeniz gerek. İzin verir misiniz?"

Kabul salonunun öbür tarafına ilerlediler. Foyle'un içi zaferle doldu. *Bilmiyor. Hiçbir zaman da bilmeyecek.* Sonra içine bir şüphe düştü. *Ama bilip bilmediğini de asla öğrenemeyeceğim. Bükülmez çelik gibi. Bana kontrol konusunda bir iki şey öğretebilir.*

Tanıdıklar Fourmyle'a sesleniyordu.

"Şangay'daki aldatmacan harikaydı."

"Roma'daki karnaval muhteşemdi değil mi? İspanyol Merdivenleri'nde beliren yanan adamı duyduunuz mu?"

"Londra'da sizi aradık."

"Ne kadar ilahiyane bir girişti o öyle," diye seslendi Harry Sherwin-Williams. "Hepimizi geçtin, Tanrı aşkına. Kahrolası bir avuç cimriye benzettin bizi."

"Kendine gel, Harry," dedi Presteign soğuk bir sesle. "Evimde küfredilmesine izin vermediğimi biliyorsun."

"Özür dilerim Presteign. Sirkin şimdi nerede Fourmyle?"

"Bilmiyorum," dedi Foyle. "Bir saniye."

Çevresine son Fourmyle çığırının beklentisiyle sırtan bir kalabalık toplandı. Platin bir cep saati çıkarıp kapağını açtı. Saatin üzerinde bir uşağın yüzü belirdi.

"Ahh . . . adın her neyse . . . Şu anda nerede kalıyoruz?"
Cevap minik ve metalikti. "New York'u daimi ikâmetgahınız haline getirme emrini vermiştiniz Fourmyle."

"Öyle mi? Ve?"

"St. Patrick Katedrali'ni satın aldık Fourmyle."

"Peki o nerede?"

"Eski St. Patrick Fourmyle. Beşinci Cadde'de eskiden 50. Sokak olan yerde. Kampı binanın içine kurduk."

"Teşekkür ederim," Fourmyle platin Hunter saati kapattı.
"Adresim Eski St Patrick, New York. Yasadışı ilan edilen dinler için söylenecek tek bir şey var . . . En azından bir sirki içine alabilecek kadar büyük kiliseler yapmışlar."

Olivia Presteign hayranları tarafından sarılmış bir tahtta oturuyordu. Mercan gözlü ve mercan dudaklı, buyurucu, erişilmez, zarif bir Kar Bakiresi, bir Buz Prensesiydi. Foyle kıza bir kez baktı ve yalnızca elektromanyetik dalgalarla kızılötesi ışığı görebilen kör bakışlar karşısında şaşkınlıkla gözlerini indirdi. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

"*Aptal olma!*" diye düşündü ümitsizce. "*Kendine hakim ol.¹ Bu tehlikeli olabilir . . .*"

Takdim edildi; duru, gümüş gibi bir sesle kendisiyle konuşuldu; serin, ince bir el uzatıldı; ama bu el kendi elinde bir elektrik şokuyla patlamış gibi oldu. Neredeyse karşılıklı bir tanışıklık irkilmesiydi bu.

"*Bu nedir? O bir simge. Rüya Prensesi ... Erişilemez ... Kontrol!*"

O kadar mücadele ediyordu ki, kendisine gitmesi için nazik ve ilgisizce izin verildiğini hayal meyal fark etti. Kulaklarına inanamadı. Bir hödük gibi ağzı açık bakakaldı.

"Ne? Hâlâ burada mısınız Fourmyle?"

"Bana izin verildiğine inanamadım Bayan Olivia."

"Pek değil, ama ne yazık ki arkadaşlarımdan yolunu kapatıyorsunuz."

1. – *Yıldızlar Hedefim*'de A.B., bu cümlemin ardına "Düş kurmayı bırak" cümlesini de eklemiş. yhn.

"Böyle gönderilmeye alışkın değilim. (*Hayır, hayır. Baştan sona yanlış!*) En azından dost olarak saymak istediğim biri tarafından."

"Usandırıcı olmayın Fourmyle. Lütfen aşağıya inin."

"Sizi gücendirdim mi?"

"Gücendirmek mi? Şimdi de komik oluyorsunuz."

"Bayan Olivia . . . (*Tanrım! Doğru bir şey söyleyemez miyim ben? Robin nerede?*) Baştan başlayabilir miyiz lütfen?"

"Patavatsız olmaya çalışıyorsanız oldukça başarılısınız, Fourmyle."

"Eliniz tekrar lütfen. Teşekkürler. Ben Ceres'li Fourmyle."

"Pekâlâ." Kız güldü. "Bir palyaço olduğunuzu kabul ediyorum. Şimdi lütfen aşağıya inin. Eğlendirecek birilerini bulabileceğinizden eminim."

"Bu sefer ne oldu?"

"Gerçekten beyefendi, beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır. (*Evet, öyle. Bir şekilde sana ulaşmaya çalışıyorum . . . bunu delmeye.*) İlk seferinde tokalaşmamız . . . sertti. Bu seferse hiçbir şey. Ne oldu?"

"Fourmyle," dedi Olivia bıkkınlıkla, "Eğlenceli, benzersiz, akıllı, büyüleyici olduğunuzu, her şeyi kabul ederim . . . yeter ki gidin buradan."

Sendeleyerek tahttan aşağı indi. "*Sürtük. Sürtük. Sürtük. Hayır. Tıpkı hayal ettiğim gibi bir rüya o. Saldırılıp alınacak bir buz zirvesi o. Kuşatılacak . . . istila edilecek . . . yağmalanacak . . . dizleri üzerine çöktürülecek . . .*"

Saul Dagenham'la burun buruna geldi.

Olduğu yerde dondu kaldı, kan dolaşımını ve iç organlarını kontrol etmeye çalıştı.

"Ah, Fourmyle," dedi Presteign. "Bu Saul Dagenham. Bize yalnızca yarım saatini ayırabilecek ve birkaç dakikasını da seninle geçirmekte ısrar ediyor."

"Biliyor mu? Dagenham'ı emin olmak için mi çağırdı? Saldır.

Toujours Audace. Yüzünüze ne oldu Dagenham?" diye sordu Fourmyle mesafeli bir merakla.

Kurukafa gülümsedi. "Ben de ünlü olduğumu sanıyordum. Radyasyon zehirlenmesi. Ben sıcagım. Bir zamanlar 'Barut kadar sıcak' derlerdi. Artık 'Dagenham kadar sıcak' deniyor." Ölümcül gözleri Foyle'u deliyordu. "Sizin şu sirkinizin arkasında ne var?"

"Bir kötü şöhret tutkusu."

"Ben de kamuflajda eski bir ustayımdır. İşaretleri fark ediyorum. Siz ne çalışıyorsunuz?"

"Dillinger, Capone'a söyler miydi?" Foyle rahatlamaya başlayarak gülümsedi, zafer duygusunu zapt etmeye çalışıyordu. "İkisini de atlattım. Daha mutlu görünüyorsunuz Dagenham." Hatasını hemen fark etti.

Dagenham hiç zaman kaybetmeden yaptığı hatanın üzerine atladı. "Ne zamandan daha mutlu görünüyorum? Daha önce nerede karşılaşmıştık?"

"Ne zamandan değil, benden daha mutlu görünüyorsunuz." Foyle Presteign'a döndü. "Bayan Olivia'ya umutsuzca âşık oldum."

"Saul, yarım saatin doldu."

Foyle'un iki yanında duran Dagenham ve Presteign döndüler. Zümrüt bir tuvalet giymiş gözalıcı, kızıl saçları parıltıya uzun boylu bir kadın yanlarına yaklaşıyordu. Kadın Jisbella McQueen'di. bakışları karşılaştı. Foyle, şok yüzüne yansımadan döndü, gördüğü ilk kapıya altı adımda ulaştı ve içeri daldı.

Kapı arkasından kapandı. Kısa, çıkışsız bir koridordaydı. Bir tıkırtı ve sessizlik oldu, sonra metalik bir ses nazikçe konuştu: "Bu evin özel bir bölümüne girdiniz. Lütfen çekilin."

Foyle derin bir nefes alıp kendi kendisiyle mücadele etmeye başladı.

"Bu evin özel bir bölümüne girdiniz. Lütfen çekilin."

"Hiç bilmiyordum . . . Orada öldüğünü sanmıştım . . . Beni tanıdın . . ."

"Bu evin özel bir bölümüne girdiniz. Lütfen çekilin."

"Bittim . . . Beni asla affetmeyecektir . . . Şimdi Dagenham'la Presteign'a anlatıyordur."

Kabul Salonu'na açılan kapı aralandı, Foyle bir an yanan görüntüsüyle karşı karşıya olduğunu sandı. Sonra Jisbella'nın alev rengi saçlarına baktığını fark etti. Kız hiç kımıldamadı, orada öylece durup öfkeli bir zaferle gülümsedi. Foyle doğruldu.

"Tanrı aşkına, sızlanarak batmayacağım."

Foyle acele etmeden koridordan çıktı, Jisbella'nın koluna girip kabul salonuna geri götürdü. Dagenham'ı ya da Presteign'ı aramakla uğraşmadı. Bir süre sonra, adam ve silahlarla ortaya çıkarlardı. Jisbella'ya gülümsedi; hâlâ bir zafer havasında kız da ona gülümsedi.

"Kaçtığın için teşekkür ederim Gully. Bu kadar tatmin edici olacağı aklıma hayalime gelmezdi."

"Kaçmak mı? Jiz, hayatım!"

"Eee?"

"Bu gece ne kadar muhteşem görüldüğünü anlatamam. Gouffre Martel'den beri çok yol aldık öyle değil mi?" Foyle balo salonunu işaret etti. "Dans edelim mi?"

Foyle'un soğukkanlılığı karşısında kızın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Onu balo salonuna götürmesine ve kollarına almasına izin verdi.

"Bu arada, Jiz, Gouffre Martel'in dışında kalmayı nasıl becerdin?"

"Dagenham ayarladı. Demek artık dans ediyorsun, öyle mi Gully?"

"Dans ediyorum, dört dili iğrenç konuşuyorum, bilim ve felsefe çalışıyorum, acınacak şiirler yazıyorum, aptal deneylerle kendimi havaya uçuruyorum; bir salak gibi eskrim, bir soytarı gibi boks yapıyorum . . . Kısacası ben adı kötüye çıkmış Ceres'li Fourmyle'im."

"Artık Gully Foyle değilsin."

"Sadece senin için canım ve her kime söylediyse."

"Sadece Dagenham'a. Seni ele verdiğim için üzuldün mü?"

"Sen de benim gibi kendine engel olamazdın."

"Hayır olamazdım. Adını ağzımdan çıkarıverdim. Ağzımı kapalı tutmak için ne öderdin?"

"Aptal olma Jiz. Bu kaza sana yaklaşık 17,980,000 Kr. kazandıracak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vorga'nın işini bitirdiğimde kalan her şeyi şana vereceğimi söylemiştim."

"Vorga'nın işini bitirdin mi?" dedi kız şaşkınlıkla.

"Hayır canım. Ama sen benim işimi bitirdin. Yine de sözümü tutacağım."

Jisbella güldü. "Eli açık Gully Foyle. Gerçekten cömert ol, Gully. Kurtulmaya çalış. Beni eğlendir biraz."

"Bir sıçan gibi sızlanmak mı? Nasıl yapılacağını bilmiyorum, Jiz. Ben avlanmak için eğitildim, başka bir şey için değil."

"Ve ben kaplanı öldürdüm. Beni bir kerecik memnun et Gully. Vorga'ya yakın olduğunu söyle. İpi göğüslemene bir adım kala seni mahvettim. Değil mi?"

"Keşke öyle söyleyebilseydim Jiz, ama yapamam. Hiçbir yere ulaşamadım. Bu gece burada başka bir ipucu yakalamaya çalışıyordum."

"Zavallı Gully. Belki de bu pislikten kurtulmana yardım edebilirim. Belki de bir hata . . . ya da şaka yaptığımı . . . senin aslında Gully Foyle olmadığını söyleyebilirim. Saul'un kafasını nasıl karıştıracağımı biliyorum. Yapabilirim Gully . . . eğer beni hâlâ seviyorsan."

Foyle kıza baktı ve başını salladı. "Bizim aramızdaki hiçbir zaman aşk değildi, Jiz. Bunu biliyorsun. Ben bir avcıdan başka bir şey olamayacak kadar sabit fikirliyim."

"Bir aptaldan başka bir şey olamayacak kadar sabit fikirli-sin!"

"Ne demek istedin Jiz . . . 'Dagenham senin Gouffre Martel'e dönmemeni sağlamış' . . . 'Saul Dagenham'ın kafasını nasıl karıştıracağını biliyorsun'? Onunla ne işin var?"

"Onun için çalışıyorum. Kuryelerinden biriym." "

"Yani sana şantaj mı yapıyor? Onun için çalışmazsan seni geri göndermekle mi teh -"

"Hayır. Tanıştığımız anda kovalamacaya başladık. O beni yakalamaya çalışarak işe başladı, sonunda ben onu yakaladım."

"Nasıl yani?"

"Tahmin edemiyor musun?"

Foyle kıza uzun uzun baktı. Jiz yere bakıyordu; ama anladı.

"Jiz! Onunla mı?"

"Evet."

"Ama nasıl? O -"

"Önlemler var. Sadece . . . Bu konuda konuşmak istemiyorum Gully."

"Özür dilerim. Geri gelmesi çok uzun sürdü."

"Geri gelmesi mi?"

"Dagenham'ın. Ordusuyla birlikte."

"Ah. Evet, tabii." Jisbella yine güldü, sonra kısık, öfkeli bir sesle konuşmaya başladı. "Ne kadar ince bir ipin üzerinde yürüdüğünün farkında değildin Gully. Bana yalvarsaydın ya da rüşvet vermeye ya da kur yapmaya kalksaydın . . . Yemin ederim seni mahvederdim. Kim olduğunu dünyaya ilan ederdim . . . Evlerin çatılarından avaz avaz bağıırırdım."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Saul dönmeyecek. Bilmiyor. Cehenneme kendi başına gidebilirsin."

"Sana inanmıyorum."

"Sana ulaşması bu kadar uzun sürer miydi sanıyorsun? Saul Dagenham'ın?"

"Peki ama neden ona söylemedin? Ben seni öylece bırakıp

kaçtıktan sonra . . . ”

”Çünkü seninle birlikte cehenneme gitmesini istemiyorum. *Vorga*’dan söz etmiyorum. Başka bir şey var, *PyrE*. Bu yüzden senin peşindeydiler. İstedikleri şey o. On kilo *PyrE*.”

”O da ne?”

”Kasayı açtığında içinde küçük bir kutu var mıydı? *T.K.İ.*’den . . . Tepkisiz Kurşun İzomer’den yapılmış bir kutu?”

”Evet.”

”Bu *T.K.İ.* kutunun içinde ne vardı?”

”Sıkıştırılmış iyodin kristallerine benzeyen yirmi mermi.”

”Mermileri ne yaptın?”

”İki tanesini analiz için dışarı gönderdim. Ne olduklarını kimse bulamadı. Bir üçüncüsünü kendi laboratuvarımda analiz etmeye çalışıyorum . . . Halk için şaklabanlık yapmadığım zamanlarda.”

”Demek analiz etmeye çalışıyorsun, öyle mi? Neden?”

”Büyüyorum, *Jiz*.” dedi Foyle yavaşça. ”*Presteign* ve *Dagenham*’ın neyin peşinde olduklarını kestirmek çok zor değildi.”

”Mermilerin kalanını nerede saklıyorsun?”

”Güvenli bir yerde.”

”Güvenli değiller. Asla güvenli olamazlar. *PyrE*’nin ne olduğunu bilmiyorum, ama cehenneme giden yol olduğunu biliyorum ve *Saul*’un bu yolda yürümesini istemiyorum.”

”Onu bu kadar çok mu seviyorsun?”

”Ona bu kadar çok saygı duyuyorum. Bana çifte standart için bir gerekçe gösteren ilk adam.”

”*Jiz*, *PyrE*, nedir? Sen biliyorsun.”

”Tahmin ettim. Duyduğum ipuçlarını bir araya getirdim. Bir fikrim var. Bir fikrim var. Ve sana söyleyebilirim *Gully*, ama söylemeyeceğim.” Yüzü öfkeyle parlıyordu. ”Bu sefer ben seni yarı yolda bırakıp gidiyorum. Seni karanlıkta çaresiz öylece bırakıyorum. Nasıl olduğunu anla bakalım, oğlum! İyi eğlenceler!”

Adamın kollarından kurtuldu ve hızla uzaklaşıyordu ki, tam o anda bombalar düştü.

Bombalar bir meteor yağmuru gibi geldiler, sayıca daha azdılar, ama çok daha tehlikeliydiler. Sabah çeyreğine, dünyanın gece yarısından şafağa kadar karanlık olan kısmına indiler. Altı yüz milyon kilometrelik bir mesafe kat edip, dünyanın güneş çevresindeki dönüşü sırasında önde olan kısmına balıkla-
ma çarptılar.

Dış Uydular'ın bu Yeni Yıl armağanlarını mikro-saniyeler gibi bir sürede izleyip karşılayan Terra savunma bilgisayarlarının hızı da bombaların müthiş hızına denkti. Gökyüzünde bir grup yeni yıldız parlayıp yok oldu; bunlar fark edilip hedeflerinin yedi yüz elli kilometre üzerinde patlatılan bombalardı.

Ama savunmanın hızıyla saldırının hızı arasında öylesine küçük bir fark vardı ki, bombaların çoğu aradan sıyrılabilirdi. Şafak ufkunu, meteor ufkunu, alacakaranlık sınırını, stratosferi aşarak dünyaya indiler. Görünmez yörüngeler dev sarsıntılarla son buldu.

Newark'ı yok eden ilk atomik patlama Presteign malikâne-sinde inanılmaz bir sarsıntıya yol açtı. Zemin ve duvarlar titre-di; konuklar kümeler halinde mobilyaların ve dekorasyonların arasına fırladı. Rastgele yağmur New York'un çevresine indikçe sarsıntılar birbirini kovaladı. Sağır edici, sersemletici ve ürperticiydiler. Sesler, şoklar, birden parlayan ışıklar o kadar muazzamdı ki; mantık insanları terk etti, ortada bağırışan, saklanacak bir delik arayan yaralı hayvanlardan başka bir şey kalmadı. Beş saniye içinde Presteign'in Yeni Yıl daveti zerafetten anarşi-ye dönüştü.

Foyle yerden kalktı. Balo salonunun parkelerinde çırpınan bedenlere baktı, kendini kurtarmaya çalışan Jisbella'yı görüp ona doğru bir adım attı ve sonra durdu. Başını çevirdi. Serse-
lemişti ve başı bedeninin bir parçası değilmiş gibi geliyordu. Gökğürültüleri bitmek bilmiyordu . . . Kabul salonunda hırpa-
lanmış ve sendeleyeyen Robin Wendesbury'i gördü. Ona doğru

bir adım attı ve sonra yeniden durdu. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Hızlandı. Gökgürültüsü ses tayfında gıcırdama ve titremelere, sarsıntılar da yumuşak dalgalara dönüştü. Foyle sonunda onu bahçede bulana dek, devasa evin içinde aranarak dolaştı. Kız, mermer bir bankın üzerinde parmaklarının ucunda dururken adamın hızlanmış duyularına mermer bir heykel . . . bir coşku abidesi gibi geldi.

Yavaşladı. Duyular yeniden tayfda yükseldi ve bir kez daha ölümden güçlü bombardımanın etkisiyle tokatlandı.

"Lady Olivia," diye seslendi.

"Kim var orada?"

"Palyaço."

"Fourmyle?"

"Evet."

"Ve beni bulmaya mı geldiniz? Çok etkilendim, gerçekten, çok etkilendim."

"Burada dışarıda böyle durmakla delilik ediyorsunuz. Size valvarırım bırakın –"

"Yo, yo, yo. Burası çok güzel . . . Muhteşem!"

"Sizinle güvenli bir yerlere jaunte'lememe izin verin."

"Ah, kendinizi zırhlar içindeki bir şövalye gibi mi görüyorsunuz? Kibar kurtarıcı. Size uymuyor hayatım. Bu konuda yetenekli değilsiniz. Gitseniz iyi olur."

"Kalacağım."

"Bir güzellik âşığı olarak mı?"

"Bir âşık olarak."

"Hâlâ usandırıcısınız Fourmyle. Gelin, ilham alın. Bu Mahşer Günü . . . Çiçek Açan Canavarlık. Ne gördüğünüzü söyleyin bana."

"Pek bir şey yok," diye cevap verdi Foyle çevreye baktıkça irkilerek. "Ufuk ışıkla kaplı. Hızlı ışık bulutları oluşuyor. Üzerlerinde bir çeşit . . . parıldama var. Yanıp sönen Noel ışıkları gibi."

"Gözlerinizle ne kadar az şey görüyorsunuz. Bakın ben ne görüyorum! Gökyüzünde bir kubbe var, bir gökkuşağı kubbesi. Renkler koyu yeşilden parlak turuncuya kadar uzanıyor. Bunlar benim gördüğüm renklere verdiğim adlar. O kubbe ne olabilir?"

"Radar ekranı," diye mırıldandı Foyle.

"Sonra bir de yukarı yükselip dalgalanan, sağa sola giden, dans eden, kıvrılan geniş ateş ışınları var. Onlar ne?"

"Engelleme ışınları. Bütün elektronik savunma sistemini görüyorsunuz."

"Aşağıya doğru inen bombaları da görebiliyorum . . . hızla alçalan kırmızı denen renkten çizgiler. Ama sizin kırmızınız değil, benimkinden. Neden görebiliyorum onları?"

"Havadaki sürtünmeden ısınıyorlar, ama tepkimeye girmeyen kurşun kaplamaları yüzünden biz rengini göremiyoruz."

"Gördünüz mü, Galileo olarak Galahad'dan çok daha iyi gidiyorsunuz. Ah! Doğudan gelen bir tane var. Dikkat edin şimdi! Geliyor, geliyor, geliyor . . . Şimdi!"

Doğu ufkundaki ışık parlaması anlattıklarının kızın hayal gücü ürünü olmadığını kanıtladı.

"Kuzeyde bir tane daha var. Çok yakın. Çok. Şimdi!"

Kuzeyden bir şok dalgası yayıldı.

"Ve patlamalar Fourmyle . . . Yalnızca ışık bulutları değil. Binbir renkten oluşan dokumalar, ağlar, desenler. O kadar güzel ki. Enfes örtülere benziyorlar."

"Öyleler zaten, Lady Olivia."

"Korkuyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman kaçın."

"Hayır."

"Ah, meydan okuyorsunuz."

"Ne yaptığımı bilmiyorum. Korkuyorum ama kaçmayacağım."

"O zaman işi pişkinliğe vuruyorsunuz. Şövalyemsi bir cesaret gösterisi yapıyorsunuz." Duru ses eğleniyor gibiydi. "Bir düşünün Galahad. Jaunte'lemek ne kadar zamanınızı alıyor? Birkaç saniye içinde başka bir yerde olabilirsiniz . . . Meksika'da, Kanada'da, Alaska'da. Böylece güvende olurdunuz. Oralarda milyonlarca insan olmalı şimdi. Biz şehirde son kalanlar olmalıyız."

"Herkes o kadar çabuk ve o kadar uzağa jaunte'leyemez."

"O zaman kalan son kayda değer insanlarız. Neden beni bırakıp gitmiyorsunuz? Güvende olursunuz. Ben yakında ölmüş olacağım. Gösteriş bırakıp kaçtığınızı hiç kimse bilmez."

"Sürtük!"

"Ah, sinirlendiniz. Ne kadar şok edici bir dil. Zayıflığın ilk işareti. Neden kendi fikrinizi uygulayıp beni buradan götürmüyorsunuz? O da ikinci işaret olurdu."

"Allah kahretsin seni!"

Öfkeyle yumruklarını sıkarak kızın yanına gitti. Kız serin, yumuşak eliyle yanağına dokunduğunda, Foyle bir kere daha aynı elektrik şokunu hissetti.

"Hayır, çok geç hayatım," dedi yavaşça. "İşte koca bir kırımızı çizgi kümesi geliyor . . . aşağıya, aşağıya, aşağıya . . . tam üzerimize. Bundan kaçmak imkânsız. Çabuk! Koş! Jaunte'le! Beni de beraberinde götür. Çabuk! Çabuk!"

Foyle kızı kucağına alıp bankın üzerinden indirdi. "Sürtük! Asla!"

Kızı kollarında tutup yumuşak mercan ağzını bulup öptü; dudaklarını kendi dudaklarına sıkıca yapıştırdı ve son karanlığı bekledi.

Darbe hiç gelmedi.

"Kandırdın!" diye bağırdı. Kız güldü. Foyle, kızı tekrar öptü ve sonunda onu bırakmak için kendini zorladı. Kız nefes nefese kalmıştı, mercan gözleri parlayarak yeniden güldü.

"Bitti," dedi.

"Daha başlamadı."

"Savaşı mı kastediyorsun?"

"Aramızdaki savaşı."

"Bu insani bir savaş olsun," dedi kız hararetle. "Görünüşü-me kanmayan ilk kişi sensin. Tanrım! Nazik şövalyeler ve prensese duydukları süt kokan tutkuları. Ama ben öyle değilim . . . içimde. Değilim. Değilim. Asla. Aramızdaki vahşi bir savaş olsun. Beni kazanma . . . beni mahvet!"

Birden yeniden Lady Olivia'ya, nazik buz prensesine dö-nüştü. "Korkarım bombardıman sona erdi, sevgili Fourmyle. Gösteri bitti. Ama Yeni Yıl için ne kadar heyecanlı bir açılış. İyi geceler."

"İyi geceler mi?" diye tekrarladı inanamayarak.

"İyi geceler," dedi kız yeniden. "Gerçekten de, sevgili Fourmyle, gitmeniz gerektiğini hiçbir zaman anlamayacak kadar patavatsız mısınız? Gidebilirsiniz. İyi geceler."

Foyle tereddüt etti, söyleyecek bir şeyler aradı ve sonunda dönüp yalpalayarak evden çıktı. Sevinç ve şaşkınlıktan titriyordu. Çevresindeki karışıklık ve felaketin farkında bile olmadan sersemlemiş bir halde yürüyordu. Ufuk artık kırmızı alevlerin ışıyla parlıyordu. Saldırının çok dalgaları atmosferi o kadar şiddetle karıştırmıştı ki, rüzgârlar hâlâ garip fırtınalar şeklinde esiyordu. Patlamalar şehri o kadar sarsmıştı ki, tuğlalar, pervazlar, cam ve metaller yuvarlanıp yere düşüyorlardı. Ve bütün bunlar New York doğrudan vurulmadığı halde olmuştu.

Sokaklar boştu; şehir terk edilmişti. New York nüfusu ve bütün şehirlerde yaşayanlar, çaresiz bir güvenliğe ulaşma çabasıyla kapasiteleri kadar; beş, elli, beş yüz kilometre uzağa jaunte'lemişti. Bazıları vurulan bir yerin tam göbeğine jaunte'lemişti. Kamu jaunte platformları böyle bir toplu göçü kaldıracak biçimde tasarlanmadıkları için jaunte-patlamalarında binlerce insan öldü.

Foyle sokaklarda belirmeye başlayan beyaz zırlı Felaket Ekiplerinin farkına vardı. Kendisine yöneltilen buyurucu bir el hareketi, kısaca felaket çalışması için görevlendirilmek üzere

olduğunu işaret etti. Jaunte'lemedeki sorun insanları şehirlerin dışına çıkarmak değil geri dönmeye zorlayıp düzeni yeniden kurmaktı. Foyle'un bir hafta boyunca yangın ve yağmacılarla uğraşmaya niyeti yoktu. Hızlanıp Felaket Ekibini atlattı.

Beşinci Cadde'de yavaşladı; hızlanma enerjisini o kadar fazla harcıyordu ki birkaç saniyeden fazla kullanmak istemiyordu. Uzun süreli hızlanmalardan sonra iyileşmek günlerce sürüyordu.

Canlı ama çaresiz bir hayvanın bedenini parçalayan çakallar gibi çapulcular ve Yağmacı-jaunteciler sinsi bir vahşetle caddede çalışmalara başlamışlardı bile. Foyle'un üzerine üşüş-tüler. Bu gece her şey onların avıydı.

"Havamda değilim," dedi onlara. "Başka biriyle oynayın."

Cebindeki paraları boşalttı ve onlara attı. Parayı yuttular ama tatmin olmamışlardı. Eğlenmek istiyorlardı ve Foyle'un da çaresiz bir beyefendi olduğu kesindi. Yarım düzine çapulcu Foyle'un çevresini sardı ve işkence etmek için yaklaştı.

"Nazik beyefendi," diye gülümsediler. "Bir parti vereceğiz."

Foyle bir keresinde parti konuklarından birinin şekil değiştirmiş cesedini görmüştü. İç çekerek düşüncelerini Olivia Pres-teign'dan uzaklaştırdı.

"Pekâlâ çakallar," dedi. "Haydi partiye gidelim."

Onu çılgık dolu bir dansa göndermeye hazırlandılar.

Foyle ağzındaki mekanizmayı harekete geçirdi ve oniki saniye için şimdiye kadar tasarlanmış en korkunç cinayet makinesi . . . Komando katile . . . dönüştü. Bilinçli bir düşünce ya da irade yoktu, bedeni yalnızca kas ve reflekslerine işlenmiş olan komutları izliyordu. Ardında sokağa yığılmış altı ceset bıraktı.

Eski St. Patrick hâlâ kusursuz, ebedi, çatısının yeşil bakımında oynayan uzak alevlerle yerinde duruyordu. İçi terk edilmişti. Dört Mil Sirkî'nin aydınlatılmış mobilyalı çadırları hâlâ kilisenin orta yerini dolduruyordu ama sirk personeli gitmişti. Hizmetçiler, aşçılar, uşaklar, atletler, filozoflar, ayaktakımı ve

hırsızlar kaçmıştı.

"Ama yağmalamak için döneceklerdir," diye mırıldandı Foyle.

Kendi çadırına girdi. Gördüğü ilk şey halının üzerinde kıvrılmış kendi kendine neşeli bir şarkı mırıldanıp duran beyazlar içindeki bir şekil oldu. Bu aklı da, elbisesi gibi paramparça olmuş Robin Wendesbury'di.

"Robin!"

Kız hiçbir şey söylemeden mırıldanmaya devam etti. Foyle onu yerden kaldırıp tokatladı. Kız mutlulukla gülümseyerek mırıldanıyordu. Adam bir şırıngayı doldurup kızı yüksek dozda Niacin iğnesi yaptı. İlacın kızın gerçeklerden acıklı kaçıışı üzerindeki ayıltıcı etkisi dehşet vericiydi. Saten teni sarardı, güzel yüzü acıyla kıvrıldı. Foyle'u tanıdı, unutmaya çalıştığı şeyleri hatırladı, bağırıp dizlerinin üzerine çöktü. Ağlamaya başladı.

"Böyle daha iyi," dedi Foyle kıza. "Kaçmayı çok seviyorsun değil mi? Önce intihar. Şimdi bu. Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Git buradan."

"Belki de din. *Pax Vobiscum* gibi parolalarla bir bodrum tarikatına katıldığını görür gibi oluyorum. İncil kaçırımlar ve inanç adına şehit olmalar. Sen hiçbir şeyle yüzleşemez misin?"

"Sen hiç kaçmaz mısın?"

"Asla. Kaçmak sakatlar içindir. Nörotikler için."

"Nörotikler. *Bay-Eğitim-Görmüş'ün en sevdiği sözcük. Çok eğitimlisin değil mi? Çok kendine hakimsin. Çok dengelisin. Sen hayatın boyunca hep kaçtın.*"

"Ben mi? Asla. Ben hayatım boyunca avladım."

"Kaçtın. Saldırı Kaçıışı diye bir şeyi hiç duymadın mı? Gerçeklerden kaçamak için onlara saldırmak . . . yalanlamak . . . yok etmek? İşte senin yaptığın da bu."

"Saldırı Kaçıışı mı?" Foyle aniden irkildi. "Yani benim bir şeylerden kaçtığımı mı söylüyorsun?"

"Bu çok açık."

"Neden kaçıyor muşum?"

"Gerçeklerden. Hayatı olduğu gibi kabul edemiyorsun. Reddediyorsun. Ona saldırıyorsun . . . kendi kalıbına sokmaya çalışıyorsun. Kendi çılgın kalıbına uymayan her şeye saldırıp yok ediyorsun." Gözyaşlarının süzüldüğü yüzünü kaldırdı. "Artık dayanamıyorum. Beni bırakmanı istiyorum."

"Bırakmak mı? Nereye?"

"Kendi hayatımı yaşamaya."

"Ailen ne olacak?"

"Onları da kendi kendime bulacağım."

"Neden? Ne oldu şimdi?"

"Bu çok fazla . . . hem sen hem de savaş . . . çünkü sen de savaş kadar kötüsün. Daha kötü. Bana bu gece olanlar seninle olduğum her an olanlardı. Birinizden birinize dayanabiliyorum, ama ikinize birden dayanamam."

"Hayır," dedi Foyle. "Sana ihtiyacım var."

"Karşılığını ödemeye hazırım."

"Nasıl?"

"Vorga'yla ilgili bütün ipuçlarını kaybettin değil mi?"

"Eee?"

"Ben bir tane daha buldum."

"Nereden?"

"Nereden olduğunu boş ver. Sana verirsem beni bırakmayı kabul eder misin?"

"Senden bunu zorla da alabilirim."

"Haydi al bakalım." Kızın gözleri parladı. "Ne olduğunu bilirsen, hiçbir sorun kalmaz."

"Bana vermeni sağlayabilirim."

"Öyle mi? Bu geceki bombardımandan sonra mı? Bir de ne."

Kızın meydan okuması karşısında şaşırdı. "Blöf yapmadığını nereden bileyim?"

"Sana ipucu vereyim. Avustralya'daki o adamı hatırlıyor

musun?"

"Forrest mı?"

"Evet. Sana mürettebatın adlarını söylemeye çalışmıştı. Ağzından çıkan tek adı hatırlıyor musun?"

"Kemp."

"Tamamen söyleyemeden öldü. Adı Kempsey."

"İpucu bu mu?"

"Evet. Kempsey. Adı ve adresi. Beni bırakma sözün karşılığında."

"Anlaştık," dedi. "Gidebilirsin. Ver onları bana."

Kız Şangay'da üzerinde olan yolculuk elbisesini buldu. Cebinden yarısı yanmış bir kâğıt çıkardı.

"Ateşi söndürmeye çalışırken bunu Sergei Orel'in masasından gördüm . . . Yanan adamın başlattığı ateşi . . ."

Kâğıt parçasını Foyle'a uzattı. Bir yakarış mektubunun parçasıydı. Şöyle yazıyordu:

. . . bu bakteri tarlalarından çıkmak için her şeyi yaparım. Bir adama yalnızca jaunte'leyemediği için neden bu şekilde davranılsın ki? Lütfen bana yardım et, Serg. Adını söyleyemediğimiz bir gemideki arkadaşına yardım et. 100 Kr. ayırabilirsin. Sana yaptığım iyilikleri hatırlıyor musun? 100 Kr., hatta 50 Kr. gönder. Beni yüzüstü bırakma.

Rodg Kempsey

Baraka 3

Bakteri A.Ş.

Nubiyum Denizi

Ay

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı Foyle. "Bu gerçek bir ipucu. Bu sefer başarısız olmamız imkânsız. Ne yapacağımızı biliyor olacağız. Her şeyi anlatacak . . . her şeyi." Robin'e sırtıttı. "Yarın gece Ay'a hareket ediyoruz. Yer ayırt. Hayır, saldırı yüzünden

sorun çıkartırlar. Bir gemi satın al. Nasılsa onları ucuza kapatıyorlardır.”

“Biz mi?” dedi Robin. “Yani sen demek istiyorsun.”

“Biz demek istiyorum,” diye cevap verdi Foyle. “Ay’a gidiyoruz. İkimiz.”

“Ben gidiyorum.”

“Gitmiyorsun. Benimle kalıyorsun.”

“Ama beni bırakacağına yemin –”

“Büyü artık kızım. Bunu almak için her türlü sözü vermek zorundaydım. Şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. *Vorga* için değil. *Vorga’yı* kendim hallederim. Çok daha önemli bir şey için.”

Kızın inanamayan yüzüne baktı ve acıyarak gülümsedi. “Çok yazık kızım. Bu mektubu bana iki saat önce vermiş olsaydın sözümü tutardım. Ama artık çok geç. Benim bir Aşk Danışmanına ihtiyacım var. Olivia Presteign’a âşık oldum.”

Robin bir öfke kriziyle ayağa fırladı. “Ona âşık mı oldun? Olivia Presteign’a mı? O beyaz cesete âşık oldun ha!” Telepatik gönderisinin öfkeyle açığa vurdukları Foyle için çok şaşırtıcıydı. “Ah, işte şimdi beni kaybettin. Sonsuza kadar. Şimdi seni mahvedeceğim!”

Kız yok oldu.

on iki

Yüzbaşı Peter Y'ang-Yeovil, Londra'daki Merkezi Haberalma Genel Merkezi'nde yaklaşık olarak dakikada altı tanesi gibi bir hızla raporlarla ilgileniyordu. Telefonla, telgrafla, kabloyla, jaunte'lemeyle bilgi akıyordu. Bombardımanın şekli şemali hızla belirginleşmekteydi.

SALDIRI 60 VE 120 BATI BOYLAMLARI ARASINDA KALAN K & G AMERİKA'DA YOĞUNLAŞTI . . . K'DE LABRADOR'DAN ALASKA'YA . . . G'DE RİO'DAN EKVATOR'A . . . FÜZELERİN YAKLAŞIK YÜZDE ONU (%10) ENGELLEME PERDESİNİ AŞTI . . . TAHMİNİ NÜFUS KAYBI: ON - ON İKİ MİLYON ARASI . . .

"Jaunte'leme için Allaha şükürler olsun," dedi Y'ang-Yeovil. "Yoksa kayıplar bunun beş katına çıkardı. Yine de bu tam bir nakavta yakın. Böyle bir yumruk daha alırsak, Terra'nın işi biter."

Bunları, bürosundan içeri ve dışarı jaunte'leyen, bir görünüş bir kaybolan, masasına raporlar bırakıp bir duvarın tamamını kaplayan cam bir panonun üzerine sonuçlar ve denklemler yazıp duran yardımcılara söylemişti. Teklifsizlik burada bir kuraldı ve bir yardımcısı kapısını vurup özenli bir resmiyetle içeri girdiğinde, Y'ang-Yeovil şaşırıp şüphelendi.

"Yine ne oldu?"

"Seni görmek isteyen bir bayan var, Yeo."

"Şimdi şakanın sırası mı?" dedi Y'ang-Yeovil öfkeli bir sesle. Saydam panoda felaketi tanımlayan Whitehead denklemlerini gösterdi. "Şunları oku ve dışarı çıkarken ağla."

"Çok özel bir bayan Yeo. İspanyol Merdivenleri'ndeki Venüs'ün."

"Kim? Hangi Venüs?"

"Şu Kongo Venüs'ün."

"Ha! O mu?" Y'ang-Yeovil kızardı. "İçeri gönder."

"Onunla özel görüşeceksin tabii."

"Tabii mabii yok. Dışarıda bir savaş var. O raporları göndermeye devam edin, ama herkese söyle, benimle konuşmaları gerekirse gizli dili kullansınlar."

Robin Wendesbury büroya girdiğinde üzerinde hâlâ yırtık beyaz tuvaleti vardı. Elbiselerini değiştirmekle vakit kaybetmeden hemen New York'tan Londra'ya jaunte'lemişti. Yüzü gergin ama çok güzeldi. Y'ang-Yeovil kızı birkaç saniye inceledikten sonra onun hakkındaki ilk izleniminin doğru olduğunu fark etti. Robin de aynı incelemeyi yaptığında gözleri büyüdü. "Ama siz İspanyol Merdivenleri'ndeki aşçısınız! Angelo Pogil!"

Bir Haberalma Subayı olarak Y'ang-Yeovil bu sorunla baş etmek için hazırlıklıydı. "Aşçı değil madam. Kendi büyüleyici kişiliğime dönmeye zamanım olmadı. Oturun lütfen, Bayan...?"

"Wendesbury. Robin Wendesbury."

"Çok memnun oldum. Ben Yüzbaşı Y'ang-Yeovil. Gelip beni görmeniz ne incelik Bayan Wendesbury. Beni zor uzun bir araştırmadan kurtardınız."

"A- ama anlamıyorum. İspanyol Merdivenleri'nde ne yapıyorsunuz? Neden orada - ?"

Y'ang-Yeovil kızın dudaklarının kımıldamadığını gördü. "Ah? Bir telepat mısınız Bayan Wendesbury? Nasıl mümkün olabilir? Güneş sistemindeki tüm telepatları bildiğimi sanıyordum."

"Ben tam bir telepat değilim. Bir göndericiyim. Yalnızca gönderebilirim . . . alamam."

"Bu da, sizi dünyanın gözünde değersiz kılıyor tabii. Anlıyorum." Y'ang-Yeovil kızı sempatiyle baktı. "Ne kadar kötü bir şans Bayan Wendesbury . . . telepatinin tüm olumsuz yanlarına sahipsiniz, ama avantajlarından yoksunsunuz. Sizi çok iyi

anlıyorum. İnanın bana.”

“Allah razı olsun ondan. Söylemeden bunu fark eden ilk insan.”

“Dikkatli olun Bayan Wendesbury, sizi duyabiliyorum. Şimdi, İspanyol Merdivenleri demiştik?”

Y’ang-Yeovil duraksayıp dikkatle kızın endişeli düşüncelerini dinledi: “Neden beni arıyordu? Beni mi? Yabancı Savaş–Aman Tanrım! Canımı yakacaklar mı? Kesicekle– Bilgi alma. Ben–”

“Sevgili bayan,” dedi Y’ang-Yeovil yumuşak bir sesle. Anlayışla kızın ellerini tuttu. “Bir saniye beni dinleyin. Bir hiç yüzünden telaşlanıyorsunuz. Belli ki bir Yabancı Savaş Kışkırtıcısısınız. Doğru mu?”

Kız başını salladı.

“Bu büyük talihsizlik, ama şimdi bu konuyu geçelim. Haberalma’nın insanlardan işkence yaparak bilgi almasına gelince . . . bunların hepsi propaganda.”

“Propaganda mı?”

“Biz bir avuç beceriksiz değiliz, Bayan Wendesbury. Ortaçağ yöntemlerini kullanmadan insanlardan nasıl bilgi alınacağını biliyoruz. Ama nasıl söylesem, insanları önceden yumuşatmak için bu söylentileri yayıyoruz.”

“Bu doğru mu? Yalan söylüyor. Bu bir numara.”

“Bu doğru Bayan Wendesbury. Biraz düzeltme yapabilirim, ama şu anda buna gerek yok. Hele siz bilgi vermek için kendi isteginizle buraya kadar gelmişken.”

“Bu adam çok usta . . . çok hızlı . . . O –”

“Yakın zamanlarda fena kandırılmışsınız gibi gibi geliyor Bayan Wendesbury . . . Canınız yanmış sanırım.”

“Evet, öyle. Gerçekten de öyle. Daha çok da kendi kendimi yaktım. Ben bir aptalım. Nefret dolu bir aptalım!”

“Asla bir aptal değilsiniz Bayan Wendesbury ve asla nefret dolu değilsiniz. Kendinize ilişkin görüşlerinizi bu duruma getirecek ne oldu bilmiyorum, ama onları düzeltmeyi umuyorum. Peki öyleyse . . . kandırıldınız öyle mi?”

"Daha çok kendiniz tarafından, öyle mi? Bunu hepimiz yaparız. Ama size biri yardım etmiş. Kim?"

"Ona ihanet ediyorum."

"O zaman bana söylemeyin."

"Ama annem ve kardeşlerimi bulmam gerek . . . artık ona güvenemem . . . bunu kendim yapmam gerek." Robin derin bir nefes aldı. "Size Gulliver Foyle adında birinden söz etmek istiyorum."

Y'ang-Yeovil zaman kaybetmeden işe girişti.

"Trenle geldiği doğru mu?" diye sordu Olivia Presteign. "Bir lokomotif ve yolcu vagonu olan bir trenle? Ne muhteşem bir cüret."

"Evet, olağanüstü bir genç adam," diye cevapladı Presteign. Evinin kabul salonunda, kızıyla başbaşa, çelik kadar gri ve çelik kadar sert görünüyordu. Hizmetçilerin ve personelinin güvenli bir yerlere panik dolu jaunte'lerinden dönmelerini beklerken ailesinin şerefi ve hayatını koruyordu. Soğukkanlılıkla Olivia'yla sohbet ederken onun bir kere bile içinde oldukları büyük tehlikeyi fark etmesine fırsat vermiyordu.

"Baba, çok yoruldum."

"Yorucu bir gece oldu hayatım. Ama lütfen henüz odana çekilme."

"Niçin?"

Presteign kıza onunla kalırsa daha güvende olacağını söylemedi. "Yalnızım Olivia. Birkaç dakika konuşalım."

"Çok cesurca bir şey yaptım, Baba. Saldırıyı bahçeden seyrettim."

"Hayatım! Yalnız mı?"

"Hayır. Fourmyle'la birlikte."

Kuvvetli darbeler Presteign'ın kapatmış olduğu ön kapıyı sarsmaya başladı.

"O da nedir?"

"Çapulcular," diye cevap verdi Presteign sakın bir tavırla. "Telaşlanma Olivia. İçeri giremezler." Birkaç farklı silahı bir sa-
bır oyunu kadar özenle dizmiş olduğu masaya doğru bir adım
attı. "Hiçbir tehlike yok canım." Kızın dikkatini başka bir yöne
çekmeye çalıştı. "Fourmyle'dan söz ediyordun . . ."

"Ah, evet. Birlikte seyrettik, bombardımanı birbirimize ta-
rif ettik."

"Eşlik eden bir olmadan mı? Bu sağduyulu bir davranış
değil Olivia."

"Biliyorum. Utanılacak biçimde davrandım. O kadar bü-
yük, o kadar kendinden emin görünüyordu ki, ona Bayan Kibir
muamelesi yaptım. Çok fazla ağırbaşlı ve mesafeli olduğu için
Bayan Kibir diye takıldığım dadım Bayan Post'u hatırladınız
mı? Ona da Bayan Post gibi davrandım. Öfkeden köpürdü ba-
ba. Bu yüzden bahçede beni aramaya geldi."

"Ve sen kalmasına izin mi verdin? Şok oldum hayatım."

"Ben de öyle. Sanırım heyecandan aklımı kaçıracaktım.
Neye benziyor baba? Anlatın bana. Size nasıl görünüyör?"

"Gerçekten de iri. Uzun boylu, çok esmer, bayağı anlaşıl-
maz. Bir Borgia gibi. Güvenle vahşilik arasında değişiyor san-
ki."

"Ah, demek vahşi öyle mi? Ben de görebiliyordum. Tehli-
keyle parlıyor. Çoğu insan yalnızca titrek bir ışık yayar . . .o bir
şimşeğe benziyor. Fazlasıyla büyüleyici."

"Hayatım," diye yavaşça uyardı Presteign. "Evli olmayan
bayanlar bu şekilde konuşmayacak kadar iffetli olmalıdır. Ce-
res'li Fourmyle gibi bir *parvenu*'yle bir gönül ilişkisine girmen,
asla hoşuma gitmez."

Aşçılar, garsonlar, kapıcılar, arabacılar, uşaklar, hizmetçi-
lerden oluşan Presteign personeli kabul salonuna jaunte'ledi.
Ölümünden kaçışlarından sonra hepsi sarsılmış ve süklüm pük-
lüm görünüyordu.

"Görevlerinizi terk ettiniz. Bu unutulmayacaktır," dedi

Presteign soğukça. "Güvenliğim ve şerefim bir kez daha sizin ellerinizde. Onları koruyun. Bayan Olivia ve ben çekiliyoruz."

Kızının koluna girip, buz kadar saf prensesini vahşice koruyarak medivenlerden çıkardı. "Kan ve para," diye mırıldandı Presteign.

"Ne dediniz baba?"

"Bir aile zaafımızı düşünüyordum Olivia. Bu zaaf sana da geçmediği için Tanrı'ya şükrediyordum."

"Ne zaafı bu?"

"Senin bilmen için bir neden yok. Fourmyle'ın paylaştığı bir zaaf."

"Demek kötü biri, öyle mi? Biliyordum. Bir Borgia gibi demiştiniz. Kara gözlü ve yüzünde çizgiler olan bir Borgia. O desenin anlamı bu olmalı."

"Desen mi hayatım?"

"Evet. Yüzünde garip bir desen görebiliyorum . . . sinir ve kasların normal elektriği değil. Onun üzerine yayılmış bir şey. Başından beri beni büyüledi."

"Nasıl bir desenden söz ediyorsun?"

"Harika . . . muhteşem bir kötülük simgesi. Tarif edemem. Bana yazmak için bir şeyler verin. Size göstereyim."

Bir Chippendale yazı masasının yanında durdular. Presteign, Olivia'ya gümüş çerçeveli bir kristal dilimi uzattı. Kız parmak ucuyla dokununca kristalin üzerinde siyah bir nokta oluştu. Parmağını hareket ettirdi ve siyah nokta bir çizgi haline geldi. Hızlı hareketlerle bir şeytan maskesinin korkunç girdaplarını ve hatlarını çizdi.

Saul Dagenham karanlık yatak odasından çıktı. Birkaç saniye sonra bir duvar aydınlandığında içeriye ışık doldu. Sanki dev bir ayna Jisbella'nın yatak odasını yansıtıyor gibiydi, ama garip bir değişiklik vardı. Jisbella yatakta tek başına yatıyordu,

ama yansımada Saul Dagenham yatağın ucunda tek başına oturuyordu. Ayna aslında eş odaları ayıran kurşundan bir cam bölmeydi. Dagenham kendi odasının ışığını yakmıştı.

"Saatli aşk," Dagenham'ın sesi bir hoparlörden geliyordu.
"İğrenç."

"Hayır Saul, asla."

"Umutsuz."

"O da değil."

"Ama mutsuz."

"Hayır. Çok açgözlüsün. Elinde olanla yetin."

"Tanrı biliyor ya, şimdiye kadar elimde olandan çok daha fazlası bu. Harikası."

"Sen de saçmalıyorsun. Haydi şimdi uyu hayatım. Yarın kayağa gidiyoruz."

"Hayır, plan değişikliği oldu. Çalışmam gerek."

"Ama Saul . . . bana söz vermiştin. Artık çalışma, üzüntü, koşuşturma yoktu. Sözünde durmayacak mısın?"

"Ortada bir savaş varken duramam."

"Savaşın canı cehenneme. Sen Tycho Sands'de yeterince fedakârlık yaptın. Senden daha fazlasını isteyemezler."

"Bitirmem gereken bir iş var."

"Bitirmene yardım edeceğim."

"Hayır. Bu işin dışında kalsan daha iyi olur Jisbella."

"Bana güvenmiyorsun."

"Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Bize hiçbir şey dokunamaz."

"Foyle dokunabilir."

"N-Ne?"

"Fourmyle aslında Foyle. Bunu biliyorsun. Bildiğini biliyorum."

"Ama sana hiç -"

"Hayır, bana hiç söylemedin. Harikası. Benim güvenime de aynı şekilde sadık kal, Jisbella."

"O zaman nasıl keşfettin?"

"Foyle bir hata yaptı."

"Ne hatası?"

"Adı."

"Ceres'li Fourmyle mı? Ceres şirketini satın aldı."

"Ama Geoffrey Fourmyle?"

"Uydurdu."

"Uydurduğunu düşünüyor. Aslında hatırladı. Geoffrey Fourmyle Mexico City'deki Ortak Hastane'de Megalomani Testinde kullandıkları ad. Foyle'u konuşturmaya çalışırken Megal Modu kullanmıştım. Bu ad belleğinde gömülü kalmış olmalı. Oradan bulup çıkardı ve kendisinin yarattığını sandı. O isim beni uyandırdı."

"Zavallı Gully."

Dagenham gülümsedi. "Evet, kendimizi dışarıya karşı ne kadar korursak koruyalım, hep içimizdeki bir şeyler tarafından engaya düşürülürüz. İhanete karşı bir koruma yoktur ve hepimiz kendimize ihanet ederiz."

"Ne yapacaksın Saul?"

"Ne mi? İşini bitireceğim tabii."

"On kilo PyrE için mi?"

"Hayır. Kayıp bir savaşı kazanmak için."

"Ne?" Jisbella odaları ayıran camdan duvara yapıştı. "Sen mi Saul? Vatanseverlik mi?"

Dagenham neredeyse suçluluk duyarak başını salladı. "Çok saçma. Gülünç. Ama öyle. Beni tamamen değiştirdin. Yine akli başında bir adamım artık."

O da yüzünü duvara bastırdı ve sekiz santim kurşun camdan öpüştüler.

Nubiyum Denizi, havasız kültürlerle ihtiyacı olan anaerobik bakteriler, toprak organizmaları ve nadir küfler gibi tıp ve endüstri için çok önemli olan tüm mikroskopik yaşam formlarının

büyümesi için ideal bir ortamdı. Bakteri A.Ş., merkeze yığılmış barakalar, bürolar ve fabrikanın çevresinde genişleyen patikalardan kestiği büyük bir kültür tarlaları mozayığıydı. Her tarla, yüz ft çaplı, on iki inç yüksekliğinde ve iki molekülden kalın olmayan dev cam teknelerin içindeydi.

Şafak çizgisinin ayın yüzeyinde süzülüp Nubiyum Denizi'ne ulaşmasından bir gün önce tekneler kültür ortamıyla dolduruluyordu. Havasız aydaki ani ve kör edici şafakta teknelere tohumlar ekiliyor ve güneşin sürekli parladığı bundan sonraki on dört gün içinde uzay giysileri içindeki tarla işçileri patikalarda gidip gelerek bu tohumlara bakıyor, onları perdeliyor, düzenliyor ve büyütüyordu. Günbatımı çizgisi Nubiyum Denizi'ne doğru ilerlerken de tekneler hasat ediliyor ve iki haftalık ay gecesinde donmaya ve sterilize olmaya bırakılıyordu.

Bu biktırıcı adım adım yürütülen tarımda, jaunte'leme bir işe yaramıyordu. Bu yüzden Bakteri A.Ş. jaunte'leyemeyen şanssızları işe alıp onları köle maaşlarıyla çalıştırıyordu. Bunlar en kötü işgücüydü; güneş sisteminin ayaktakımı ve serserileriydi. Bu yüzden Bakteri A.Ş.'nin barakaları iki haftalık izin döneminde cehennemi andırırdı. Baraka 3'e girdiğinde bunu Foyle da keşfetti.

Afallatıcı bir manzarayla karşılaştı. Devasa odada iki yüz adam vardı; fahişeler ve sert bakışlı pezevenkleri, profesyonel kumarbazlar ve taşınabilir masaları, uyuşturucu satıcıları, tefeciler dolaşıyordu ortada. Oda keskin bir duman bulutuyla kaplıydı; alkol ve Analog kokuları geliyordu. Mobilyalar, yataklar, elbiseler, baygın bedenler, boş şişeler, çürümeye başlamış yemekler yerlere saçılmıştı. Her şey Hogarth'ın resimlerinden çıkmış gibiydi.¹

Foyle'un ortaya çıkışına bir uğultu meydan okudu, ama bu durumu idare etmek için hazırlıklıydı. Kendi yüzüne doğru atılan ilk kılı kafaıyla konuşmaya başladı.

1.- Bu cümle *Yıldızlar Hedefim*'de çıkarılmış. yhn.

"Kempsey?" diye sordu yavaşça. Rezil bir cevap aldı. Yine de sırtıp adama bir 100 Kr. banknot verdi. "Kempsey?" diye sordu başka birine. Bir hakaret yedi. Yine parayı ödeyip hakaret ve küfür karşılığı 100 Kr.'ler dağıtarak barakalarda aylak aylak ilerlemeye devam etti. Barakaların ortasında kilit adamını buldu; barakanın kabadayısı olduğu belli olan çıplak, kılsız, iki fahişeyle oynasırken dalkavuklarının viski beslediği canavar gibi bir adamdı.

"Kempsey?" diye sordu Foyle kenar mahalle ağzıyla. "Rodger Kempsey'e bakınıyom."

"Ben seni soymaya bakınıyom," diye cevap verdi adam Foyle'un paralarına kocaman bir el uzatırken. "Ver bakalım."

Kalabalıktan sevinçli bir uğultu yükseldi. Foyle gülümseyip adamın yüzüne tükürdü. Aniden bir sessizlik oldu. Kılsız adam kızları bırakıp Foyle'a haddini bildirmek üzere ileri atıldı. Beş saniye sonra Foyle'un ayağı boynuna gömülmüş olarak yerde debeleniyordu.

"Hâlâ Dempsey'e bakınıyom," dedi Foyle yumuşakça. "Sıkı bakınıyom oğlum. Onu parmaklasan iyi olur ya da gidersin, işte."

"Tuvalet!" diye uludu kılsız adam. "Tıkılı. Tuvalet."

"Şindi beni soydun," dedi Foyle. Parasının kalanını yere, kılsız adamın önüne attı ve hızla tuvalete yürüdü.

Kempsey bir duşun köşesinde, yüzü duvara dönük olarak saatlerdir bu işi yapmakta olduğunu gösteren monoton bir tempoyla sızlanıyordu.

"Kempsey?"

Bir sızlama cevap verdi.

"Nen var senin, ha?"

"Elbiseler," diye ağlıyordu Kempsey. "Elbiseler. Her yerde elbiseler. Pislik gibi, hastalık gibi, çöplük gibi. Elbiseler. Her yerde elbiseler."

"Hadi be adam. Kalk ayağa."

"Elbiseler. Her yerde elbiseler. Pislik gibi, hastalık gibi,

Çöplük gibi . . . ”

”Kempsey, bana bak adam. Orel gönderdi beni.”

”Kempsey a lamayı bırakıp ıslak yüzünü Foyle’a çevirdi.
”Kim? Kim?”

”Sergei Orel gönderdi beni.  ıkışını getirdim senin.  zg rs n. Hadi fırlayalım.”

”Ne zaman?”

”Hemen.”

”Tanrım! Tanrı razı olsun. Tanrı onu korusun!” Kempsey bitkin bir sevinçle zıplayıp durmaya ba ladı. Yara bere içindeki  ı mı  yüzünü bir gülümseme kapladı. Foyle onu tuvaletten çıkarırken gülerek zıplamaya devam ediyordu. Ama barakalara girdiğinde yine ba ırıp a lamaya ba ladı. Foyle onu uzun odadan geçirirken, çıplak fahi eler kucak dolusu kirli  ama ır  kaldırıp gözlerinin önünde sallıyordu. Kempsey a zından köpükler çıkarıp anlamsız bir şeyler mırıldandı.

”Nesi var bunun?” diye sordu Foyle kılsıza kenar mahalle a zıyla.

Kılsız adam artık dost değilse de saygılı bir tarafsızdı. ”Bilene a kolsun,” diye cevap verdi. ”Hep öyledir, o. Eski elbiseler gösterirsen anında tırlatır. Adam be!”

”Nedenmi  ki o?”

”Nedenmi  mi? Tırlatmı , i te.”

Ana büronun hava kilidinde Foyle kendi üzerine ve Kempsey’e bir çift elbise geçirdi ve adamı bir grup karşıt yerçekimi ışınının soluk parmaklarını kuyulardan yukarı, gece gökyüzünde asılı duran kambur dünyaya doğru yöneltmiş oldukları roket alanına götürdü. Bir kuyuya girdiler, Foyle’un gemisine binip elbiselerini çıkardılar. Foyle dolaptan bir  i e ve i ne ampulü aldı.   ki koyup Kempsey’e uzattı. Ampul  avucunda tartarken gülümsüyordu.

Kempsey viskiyi içerken hâlâ  a kın ve bitkindi. ”özgürüm,” diye mırıldandı. ”Allah razı olsun! Özgür. Tanrım neler yaşadım.” Biraz daha i ti. ”Hâlâ inanamıyorum. Bir rüya gibi.

Neden yola çıkmıyoruz, be adam? Ben –" Kempsey boğulur gibi oldu ve dehşet içinde Foyle'a bakarak bardağı düşürdü. "Yüzün!" diye haykırdı. "Aman Tanrım, yüzün! Ne oldu ona?"

"Sen oldun, seni orospu çocuğu!" diye bağırды Foyle. Kaplan yüzü ateşler içinde yanarak atladı ve ampülü. bıçak gibi sapladı. Ampül, Kempsey'nin boynunu deldi ve titreyerek orada kaldı. Kempsey sendeledi.

Foyle hızlandı, adamı düşmek üzereyken yakalayıp arka taraftaki sancak kamarasına götürdü. Gemide iki tane kamara vardı ve Foyle ikisini de önceden hazırlamıştı. Sancak kamarası boşaltılmış ve bir ameliyathaneye çevrilmişti. Foyle, Kempsey'i ameliyat masasına bağlayıp ameliyat aletleriyle dolu bir kasayı açtı ve o sabah hipno-eğitimle öğrenmiş olduğu ince ameliyata, yalnızca bire beş hızlanabilmesinin mümkün kıldığı ameliyata başladı.

Deri ve dokuyu deldi, kaburga kafesini parçalayıp kalbi açığa çıkardı, kalbi bedenden kesip ayırdı ve atardamarlarla toplardamarları masanın yanında duran karmaşık kan pompasına bağladı. Pompayı çalıştırdı. Kempsey'in yüzüne bir oksijen maskesi geçirip oksijen pompasının düzenli emme basma sistemini başlattı.

Foyle yavaşladı, Kempsey'in ateşini ölçüp damarlarına bir grup şok önleyici verdi ve bekledi. Pompada ve Kempsey'in bedeninde kan dolaşmaya başladı. Beş dakika sonra Foyle oksijen maskesini çıkardı. Solunum refleksi devam ediyordu. Kempsey kalbi olmadığı halde yaşıyordu. Foyle ameliyat masasının yanında oturup bekledi. Damga hâlâ yüzündeydi.

Kempsey hâlâ baygındı.

Foyle bekledi.

Kempsey çığlıklar atarak uyandı.

Foyle ayağa fırlayıp kayışları sıkılaştırdı ve kalpsiz adamın üzerine eğildi.

"Merhaba, Kempsey," dedi.

Kempsey çığlık attı.

"Kendine bir bak Kempsey. Sen ölüsün."

Kempsey bayıldı. Foyle oksijen maskesiyle adamı kendine getirdi.

"Tanrı aşkına bırak öleyim!"

"Neyin var? Canın mı yanıyor? Ben altı ay boyunca öldüm ve hiç sızlanmadım."

"Bırak öleyim."

"Zamanla. Zamanla, eğer iyi davranırsan. 16 Eylül 2336'da *Vorga*'daydın değil mi?"

"Tanrı aşkına, bırak öleyim."

"*Vorga*'da mıydın?"

"Evet."

"Uzayda bir enkazın yanından geçtiniz. *Göçebe*'nin enkazı. yardım istedi, ama onu bırakıp gittiniz değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Tanrım! Tanrım yardım et!"

"Neden?"

"Tanrı aşkına!"

"*Göçebe* dedim Kempsey. Neden beni orada bıraktınız?"

"İsa yardım et bana! Tanrım al canımı!"

"Ben senin canını alırım Kempsey, eğer sorulara cevap verirken. Neden beni çürümeye bıraktınız?"

"Seni alamazdık."

"Neden?"

"Gemide mülteciler vardı."

"Ah, demek ki doğru tahmin etmişim. Callisto'dan mülteci mi getiriyordunuz?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Altı yüz."

"Bu bayağı çok ama bir kişi için daha yer açabilirdiniz. Neden beni almadınız?"

"Mültecileri uzaya atıyorduk."

"Ne!" diye haykırdı Foyle.

"Uzaya . . . hepsini . . . altı yüzünü birden . . . Onları soyduk . . . elbiselerini, paralarını, mücevherlerini, bagajlarını aldık . . . Yığınlar halinde hava kilidinden dışarı bıraktık. Tanrım! Geminin her yerindeki elbiseler . . . Bağırışmalar ve – Tanrım! Bir unutulabilirsem! Çıplak kadınlar . . . morarmış . . . ortadan ikiye bölünüyorlardı . . . arkamızdan döne döne gidiyorlardı . . . Geminin her yerinde elbiseler vardı . . . Altı yüz kişi . . . Hepsini uzaya attık!"

"Seni orospu çocuğu! Bir düzen miydi? Paralarını alıp onları dünyaya getirmeyi hiç düşünmediniz mi?"

"Bir düzendi."

"O yüzden mi beni almadınız?"

"Nasıl da seni de atmamız gerekecekti."

"Emri kim verdi?"

"Kaptan."

"Adı?"

"Joyce. Lindsey Joyce."

"Adresi?"

"Sklotsky¹ Kolonisi, Mars."

"Ne!" Foyle yıldırım çarpmış gibi kaldı. "Bir Sklotsky mi? yani bir yıldır onu bulmaya çalıştıktan sonra bu herife dokunamayacak mıyım . . . canını yakamayacak, benim hissettiklerimi hissetmesini sağlayamayacak mıyım?" Masadaki işkence çeken adama arkasını döndüğünde kendisi de hayal kırıklığı yüzünden aynı derecede işkence çekiyordu. "Bir Sklotsky! Hiç aklıma gelmeyen tek şey . . . O iskele kamarasını da onun için hazırladıktan sonra . . . Şimdi ne yapacağım? Tanrı aşkına ne yapacağım?" diye hiddetle gürlerken damga yüzünde parlıyordu.

Kempsey'den gelen çaresiz bir inlemeyle kendine geldi. Masaya dönüp kesilmiş bedeninin üzerine eğildi. "Son bir kez şu işi doğru anlayalım. Mültecileri uzaya atma emrini bu Sklotsky,

1.- *Yıldızlar Hedefim*'de bu sözcük, "Skopty"ye dönüşmüş. yhn.

Lindsey Joyce verdi, öyle mi?"

"Evet."

"Ve beni çürümeye bırakma emrini de?"

"Evet. Evet. Tanrı aşkına bu kadarı yeter. Bırak öleyim."

"Yaşa, seni domuz . . . kalpsiz pislik herif! Bir kalbin olmadan yaşa. Yaşa ve acı çek. Seni sonsuza kadar canlı tutacağım, seni -"

Parlak bir ışık Foyle'un dikkatini çekti. Başını kaldırdı. Yanan görüntüsü kamaranın kare şeklindeki büyük lombozundan içeri bakıyordu. Foyle lomboza doğru fırladığında yanan adam yok oldu.

Foyle kamaradan çıkıp gözlem balonunun iki yüz yetmiş derecelik görüntü sağladığı ana kontrollere koştu. Yanan Adam hiçbir yerde görünmüyordu.

"Gerçek değil bu," diye mırıldandı. "Gerçek olamaz. Bir işaret bu, şans işareti . . . bir Koruyucu Melek. İspanyol Merdivenleri'nde beni kurtardı. Gidip Lindsey Joyce'u bulmamı söylüyor bana."

Kendini pilot koltuğuna bağladı, geminin motorlarını ateşleyip olabildiğince hızlandı.

"Lindsey Joyce, Sklotsky Kolonisi, Mars," diye düşündü basınçla havalı koltuğun içine çökerken. "Bir Sklotsky . . . Duyuları, zevkleri, acıları olmayan biri. Stoik kaçışların en aşırısı. Bu herifi nasıl cezalandıracağım? Nasıl acı çektireceğim? Nasıl iskele kamarasına yerleştirip benim *Göçebe*'de hissettiklerimi, hissettireceğim? Lanet olsun! Zaten ölmüş sayılır. Aslında ölü. Ama ölmüş bir bedene nasıl acı vereceğimi bulmam gerek. Sonuca bu kadar yaklaşip kapının yüzüne kapandığını görmek . . . İntikamın kahrolası hayal kırıklığı. İntikam rüyalarda olur . . . asla gerçek hayatta olamaz."

Bir saat sonra kendini hızlanmadan ve öfkesinden kurtardı, koltuğu çözüp kalktı ve Kempsey'i hatırladı. Arkaya, ameliyathaneye gitti. Kalkışın aşırı basıncı kan pompasını Kempsey'i öldürmeye yetecek kadar tıkamıştı. Aniden Foyle'un içinde

kendine karşı yeni ve şiddetli bir tiksinti yükseldi. Çaresizce bu duyguyla savaştı.

“Neyin var senin, ha?” diye fısıldadı. “Boşluğa atılan altı yüz insanı düşün . . . Kendini düşün . . . Diğer yanağını çevirip af dileyen korkak bir Bodrum-Hıristiyanı’na mı dönüşüyorsun ha? Olivia bana ne yapıyorsun? Bana güç ver, korkaklık değil . . .”

Yine de cesedi uzaya bırakırken gözlerini kaçırdı.

on üç

CERES'Li FOURMYLE İÇİN ÇALIŞAN YA DA ONUNLA HERHANGİ BİR ŞEKİLDE İLİŞKİDE OLAN HERKES SORGULANACAK. Y-Y: MERKEZİ HABERALMA.

BU ŞİRKETİN TÜM ÇALIŞANLARI CERES'Li FOURMYLE ADINDAKİ KİMSE İÇİN ÇOK DİKKATLİ OLACAK VE ANINDA YEREL BAY PRES-TO'YA RAPOR EDECEKTİR. PRESTEİGN.

TÜM KURYELER ŞU ANKI GÖREVLERİNİ BIRAKIP FOYLE DAVASINDA YENİ GÖREVLER ALMAK İÇİN BAŞVURACAKTIR. DAGENHAM.

FOURMYLE'İN FONLARINI KULLANMASINI ENGELLEMEK İÇİN SAVAŞ KRİZİ ADINA BANKALAR TATİL EDİLECEKTİR. Y-Y: MERKEZİ HABERALMA.

S. S. VORGA'YLA İLGİLİ SORUŞTURMA YAPAN HERKES İNCELEME İÇİN PRESTEIGN KALESİ'NE GETİRİLECEKTİR. PRESTEIGN.

İÇ GEZEĞENLER'DEKİ TÜM LİMAN VE ALANLAR FOURMYLE'İN GELİŞİ İÇİN ALARMA GEÇİRİLECEK. TÜM İNİŞLERE KARANTİNA VE GÜMRÜK UYGULANACAKTIR. Y-Y: MERKEZİ HABERALMA.

ESKİ ST. PATRICK ARANACAK VE İZLENECEKTİR. DAGENHAM.

EĞER MÜMKÜNSE FOYLE'UN BİR SONRAKİ ADIMINI TAHMİN ETMEK İÇİN BO'NESS VE UIG'İN VORGA'DAKİ SUBAY VE MÜRETTEBATIN ADLARIYLA İLGİLİ DOSYALARI İNCELENECEK. PRESTEIGN.

SAVAŞ SUÇLARI KOMİSYONU KAMU DÜŞMANLARININ BİR LİSTESİNİ YAPIP FOYLE'U EN ÜST SIRAYA KOYACAK. Y-Y: MERKEZİ HABERALMA.

ŞU ANDA İÇ GEZEĞENLER'DE SERBESTÇE DOLAŞAN VE CERES'Lİ FOURMYLE OLARAK BİLİNEN GULLIVER FOYLE YA DA GULLY FOYLE'UN TUTUKLANMASINI SAĞLAYACAK BİLGİYİ GETİRENE 1,000,000 KR. ÖDÜL VERİLECEKTİR. ÖNCELİKLİ! ACİL! TEHLİKELİ!

İki yüzyıllık kolonileşmeden sonra Mars'taki hava mücadelesi o kadar kritikti ki, B-L, Bitkisel Linç Yasası hâlâ yürürlükteydi. Mars'ın karbondioksit atmosferinin oksijen atmosferine dönüşmesinde önemli rol oynayan bir bitkiyi tehlikeye atmak ya da yok etmek ölümle cezalandırılan bir suçtu. Çim yaprakları bile kutsalı. ÇİMENLERE BASMAYIN uyarılarının asılmasına hiç gerek yoktu. Bir patikadan ayrılıp çimenlerin arasına dalan biri hemen vurulurdu. Bir çiçek koparan bir kaddın acımasızca öldürülürdü. İki yüzyıldır süregelen ani ölümler büyüyen yeşil bitkilere karşı neredeyse din düzeyine varan bir saygı duyulmasına yol açmıştı.

Foyle, Mars St. Michele'e doğru giden ana yolun ortasından koşarken bunu aklında tutuyordu. Syrtis Limanı'ndan doğruca, çeyrek mil boyunca yeşil tarlaların arasından uzanıp Mars St. Michele'e çıkan anayolun başındaki St. Michele platformuna jaunte'lemişti. Yolun kalanı yürüyerek aşılmalıydı.

Fransa kıyılarındaki asıl Mont St. Michele gibi, Mars St. Michele de bir tepenin üzerinde hayal meyal görülen ve gökyüzüne doğru uzanan sivri kuleler ve desteklerden oluşan muazzam bir gotik katedraldi. Dünyadaki Mont St. Michele'in çevresini okyanus dalgaları sarar. Mars St. Michele'in çevresinde yeşil çimen dalgaları vardı. İkisi de birer kaleydi. Mont St. Michele organize dinler yasaklanmadan önce bir inanç kalesiydi. Mars St. Michele ise bir telepati kalesiydi. Bu kalenin içinde Mars'ın tek tam telepatı, Sigurd Magsman yaşıyordu.

"İşte Sigurd Magsman'ı koruyanlar sırasıyla şöyle," diye mırıldandı Foyle histeriyle dua etme arasında gidip gelerek. "Öncelikle Güneş Sistemi; ikinci olarak Savaş Kanunları; üçüncü olarak Dagenham-Presteign A.Ş.; dördüncü olarak kalenin kendisi; beşinci olarak da, olağanüstü yeteneklerini olağanüstü fiyatlara satan, hepimizin çok yakından tanıdığı sakallı bilge Sigurd Magsman'ın üniformalı muhafızları, yardımcıları, hizmetçileri ve hayranları . . ."

Foyle kontrolsüz bir şekilde güldü. "Ama benim bildiğim bir altıncı daha var; Sigurd Magsman'ın zayıf noktası . . . çünkü III. Sigurd'a bir milyon Kr. ödedim . . . yoksa IV. müydü?"

Sahte güvenlik belgeleriyle Mars St. Michele'in dış labirentinden geçti ve blöf yaparak ya da doğrudan bir Komando harekâtıyla Solomon'un¹ kendisiyle bir görüşme ayarlama isteği belirdi içinde, ama zaman daralıyor ve düşmanları da yaklaşıyordu, merakını gidermeye zamanı yoktu. Onun yerine hızlanıp bulanık bir görüntü haline geldi ve Mars St. Michele çiftliğinde duvarlarla çevrilmiş bir bahçenin ortasında inşa edilmiş

1.- 'Solomon', ismi *Yıldızlar Hedefim*'de A.B. tarafından 'Büyük Adam' tanımlanmasına dönüştürülmüş. yhn.

gösterişsiz kulübeye yaklaştı. Kulübe sarımsı pencereleri ve samandan yapılmış çatısıyla rahatlıkla bir ahırla karıştırılabilirdi. Sessizce içeriye girdi.

Kulübe bir çocuk yuvasıydı. Ellerinde örgüler tutan üç tatlı dadı sallanan sandalyelerde hareketsiz oturuyorlardı. Foyle'un bulanık görüntüsü arkalarından sessizce yaklaşıp, dadıları ampullerle bayılttı. Sonra yavaşladı ve yerde oturmuş elektronik trenlerle oynayan yaşlı çocuğa; kuruyup buruşmuş oğlana baktı.

"Merhaba Sigurd," dedi Foyle.

Çocuk ağlamaya başladı.

"Koca bebek! Niye korkuyorsun? Canını yakmayacağım."

"*Sen kötü yüzlü kötü bir adamsın.*"

"Ben senin arkadaşınım Sigurd."

"*Hayır değilsin. K-kötü şeyler yapmamı istiyorsun.*"

"Arkadaşınım. Bak, sen olduklarını iddia eden o kılıklı adamlarla ilgili her şeyi biliyorum, ama kimseye söylemeyeceğim. Oku beni ve gör."

"*Ona acı çektireceksin ve bunu ona söylememi istiyorsun.*"

"Kime?"

"*Kaptan-adama. Skl -Sklot -*" Çocuk sözcükle debelenip daha yüksek bir sesle ağlamaya başladı. "*Git buradan. Sen kötüsün. Kafanda kötülük var ve yanan adamlar ve*"

"Buraya gel Sigurd."

"*Hayır. DADI! D-A-D-I-I!*"

"Kes sesini, seni küçük canavar!"

Foyle yetmiş yaşındaki çocuğu yakalayıp sarsmaya başladı. "Bu senin için yepyeni bir deneyim olacak. İlk defa sopa yiyerek bir şeyler yapacaksın, anlıyor musun?"

Yaşlı çocuk, adamı okuyup ulumaya başladı.

"Kes sesini! Sklotsky Kolonisi'ne bir geziye çıkacağız. Eğer kendine hakim olur ve söylenenleri yaparsan, seni sağ salim geri getirir ve sana bir lolipop ya da rüşvet olarak her ne veriyorlarsa ondan veririm. Ama kendine hakim olmazsan seni

eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Hayır, yapamazsın . . . Yapamazsın. Ben Sigurd Magsman'ım. Ben Telepat Sigurd'um. Cüret edemezsin."

"Oğlusunu, ben Güneş Sistemi'nin Bir Numaralı Düşmanı Gully Foyle'um. Bir yıllık bir avın sonundan bir adım uzakta-
yım . . . kellemi tehlikeye atıyorum çünkü orospu çocuğunun biriyle hesaplaşmak için sana ihtiyacım var. Oğlusunu, ben Gully Foyle'um. Benim cesaret edemeyeceğim hiçbir şey yoktur."

Telepat öyle bir velveleyle dehşet yayını yapmaya başladı ki Mars St. Michele'in her yanında alarmlar çalmaya başladı. Foyle yaşlı çocuğu kıskıvrak yakaladı, hızlanıp onu kalenin dışına taşıdı. Sonra jaunte'ledi.

ACİL. ÇOK GİZLİ. SIGURD MAGSMAN CERES'Lİ FOURMYLE OLARAK DA BİLİNE GÜNEŞ SİSTEMİNİN BİR NUMARALI DÜŞMANI GULLIVER FOYLE OLDUĞU TAHMİN EDİLEN BİRİ TARAFINDAN KAÇIRILDI. HEDEFLERİNİN BELİRLENDİĞİ TAHMİN EDİLİYOR. KOMANDO TUGAYI ALARMA GEÇİRİLSİN. MERKEZİ HABERALMA'YA BİLDİRİLSİN. ACİL! ACİL! ACİL!

Beyaz Rusya'daki eski Sklotsky tarikatı mensupları, cinselliğin tüm kötülüklerin kökü olduğuna inanarak bu kökü kazımak adına kendilerini gaddarca hadım ediyorlardı. Modern Sklotsky'ler, duyuların tüm kötülüklerin kökü olduğuna inanarak çok daha barbarca bir gelenek uyguluyorlardı. Bu ayrıcalık için bir servet ödeyerek Sklotsky Kolonisi'ne katılan üyeler mutlulukla, duyumsal sinir sitemini yok eden bir ameliyat oluyor

ve kalan günlerini görüntü, ses, konuşma, koku, tat ya da dokunmadan yoksun olarak geçiriyorlardı.

Manastıra ilk girdiklerinde, üyelere zarif fildişi odalar gösteriliyor; hayatlarının geri kalanını bu odalarda, sevgiyle bakılarak ve kendilerinden geçecekleri derin düşüncelere dalarak geçirecekleri söyleniyordu. Aslında, bu duyusuz yaratıklar paketlenerek sert taş kesitlere oturtulup günde bir kere beslenip egzersiz yaptırıldıkları toplu yeraltı mezarlarına yerleştiriliyorlardı. Yirmi dört saatin yirmi üçünü karanlıkta tek başlarına oturarak, bakımsız, korumasız ve sevgisiz geçiriyorlardı.

"Yaşayan ölüler," diye mırıldandı Foyle. Yavaşlayıp Sigurd Magsman'ı yere bıraktı ve rahim loşluğunu delmeye çalışarak gözlerindeki retina ışıklarını açtı. Toprağın üstünde vakit gece yarısıydı. Bu mezarlardaysa her zaman gece yarısıydı. Sigurd Magsman telepatik çığlıklarıyla öyle bir dehşet ve acı yayıyordu ki, Foyle çocuğu yine sarsmak zorunda kaldı.

"Kes sesini!" diye fısıldadı. "Bu ölüleri uyandıramazsın. Şimdi bana Lindsey Joyce'u bul."

"Hastalar . . . hepsi hasta . . . kafalarında solucanlar varmış gibi . . . solucanlar ve hastalık ve -"

"Tanrım bilmez miyim. Haydi bitirelim şu işi. Daha beteri geliyor peşinden."

Mezarların kıvrılan labirentlerinden ilerlediler. Taş kesitler zeminden tavana kadar duvarlara raf şeklinde dizilmişti. Sümüklüböcekler kadar beyaz, cesetler kadar sağır, Buda'lar kadar hareketsiz Sklotsky'ler, mağaraları yaşayan ölülerin kokusuyla dolduruyordu. Telepatik çocuk ağlayıp sızlıyordu. Foyle amansız avına bir an bile ara vermeden çocuğu sımsıkı tutmaya devam etti.

"Johnson, Wright, Keely, Graff, Nastro, Underwood . . . Tanrım burada binlerce var." Foyle kesitlere tutturulmuş bronz kimlik plakalarını okuyordu. "Düşüncelerinle ara, Sigurd. Benim için Lindsey Joyce'u bul. Adlara bakarak arayamayız onu. Regal, Cone, Brady, Vincent - Bu da ne?"

Foyle geri sıçradı. Kemik beyazı şekillerden birinin eli alına çarpmıştı. Sallanıp acıyla kıvranıyordu. Raflarındaki bütün beyaz sümüklüböcekler acıyla kıvranıyordu. Sigurd Magsman'ın telepatik acı ve dehşet yayını hepsine ulaşıyor ve işken-
ce çektiyordu.

"Kes sesini!" diye parladı Foyle. "Yapma şunu Lindsey Joyce'u bul çikalım buradan. Düşüncelerinle arayıp bul onu."

"Şurada," Sigurd ağlıyordu. "Şuradan düz git. Yedi, sekiz, dokuz raf aşağıda. Eve gitmek istiyorum. Hastayım. Ben -"

Foyle, Sigurd'la birlikte kimlik plakalarını okuya okuya aceleyle mezarda ilerledi sonunda, "LINDSEY JOYCE. BOUGAINVILLE, VENÜS." yazılı plakayı buldu.

İşte düşmanı buydu, kendi ölümüne ve Callisto'dan gelen altı yüz insanın ölümüne neden olan buydu. Bu aylardır planlar yapıp avladığı düşmandı. Bu, uğruna gemisinde, iskele kamerasındaki acıyı hazırladığı düşmandı. Bu *Vorga*'ydı. Bir kadındı.

Foyle yıldırım çarpmış gibi oldu. Kadınların haremlerde tutulduğu çifte standartlı bu günlerde kendilerine kapalı olan dünyalara girmek için erkek kılığına giren kadınlarla ilgili çok olay duyuluyordu, ama şimdiye kadar bir ticaret filusunda görev alabilen bir kadın olduğunu hiç duymamıştı . . . hele kılık değiştirip en üst rütbeye kadar gelenini.

"Bu mu?" diye haykırdı hiddetle. "Lindsey Joyce bu mu? *Vorga*'daki Lindsey Joyce? Sor ona."

"*Vorga*'nın ne olduğunu bilmiyorum."

"Sor ona!"

"Ama ben - Oymuş . . . Emirler veriyor gibi bir şeymiş."

"Kaptan mı?"

"İçindekileri hiç sevmедim. Hastalıklı ve karanlık. Canım yanıyor. Eve gitmek istiyorum."

"Sor ona. *Vorga*'nın kaptanı mıymış?"

"Evet. Lütfen, lütfen, artık kafasına girmemi isteme. O anlaşılmaz ve canımı yakıyor. Onu sevmедim."

"16 Eylül 2336'da uzayda bıraktıkları adam olduğumu söyle ona. Söyle ona uzun sürdü, ama sonunda hesabı kapamak için döndüm. Ona ödeteceğimi söyle."

"Anlamıyorum. Anlamıyorum."

"Onu öldüreceğim, yavaş ve zor bir ölüm. Söyle ona, *Vorga*'da beni bırakıp gitme emrini verdiğinde altı ay boyunca çürüdüğüm *Göçebe*'deki dolabım gibi döşenmiş bir kamaram var. Söyle ona tıpkı benim gibi çürüyüp ölecek. Anlat ona!" Foyle buruşuk çocuğu hiddetle sallıyordu. "Hissetmesini sağla. Bir Sklotsky haline gelerek kaçmasına izin verme. Söyle ona çok fazla öldüreceğim onu. Oku kafamı ve söyle ona!"

"O . . . O-o vermemiş o emri."

"Ne!"

"Onu anlayamıyorum."

"Beni uzayda bırakma emrini o vermemiş mi?"

"Kafasına girmeye korkuyorum."

"Gir oraya, seni orospu çocuğu ya da seni parçalarım. Ne demek istiyor?"

Çocuk, ağlıyor, kadın kıvranıyor, Foyle ateş püskürüyordu. "Gir oraya! Gir oraya! Ne demek istediğini çıkar al ondan. Tanrım, neden Mars'taki tek telepat bir çocuk olmak zorunda? Sigurd! Sigurd, dinle beni. Ona sor: Mültecileri uzaya atma emrini o mu vermiş?"

"Hayır. Hayır!"

"O vermemiş mi yoksa sormayacağım mı?"

"O vermemiş."

"Göçebe'yi bırakıp gitme emrini o mu vermiş?"

"Hayır."

"O vermemiş mi?"

"Hayır. Beni eve götür."

"Ona emri kimin verdiğini sor."

"Dadımı istiyorum."

"Ona kimin emir verebileceğini sor. Kendi gemisinde kapitan oydu. Ona kim emredebilirdi? Sor ona!"

"Dadımı istiyorum."

"Sor ona!"

"Hayır. Hayır. Hayır. Korkuyorum. O hasta. Kapkaranlık ve anlaşılmaz. Kötü o. Onu anlamıyorum. Dadımı istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Çocuk çılgık atıp titriyor; Foyle bağıırıyordu. Yankılar gür-lüyordu. Foyle büyük bir hiddetle çocuğa uzandığı sırada göz-leri parlak bir ışıkla kamaştı. Mezar olduğu gibi Yanan Adamın ateşiyle aydınlanmıştı. Foyle'un görüntüsü, korkunç yüzü ve ateşten elbiseleriyle, alev alev yanan gözlerini bir zamanlar Lindsey Joyce olan çırpınan Sklotsky'e dikmiş karşısında duru-yordu.

Yanan Adam kaplan ağzını açtı. Gıcırtilı bir ses çıktı. Alevli bir kahkahaya benziyordu.

"Acı çekiyor." dedi.

Yanan Adam irkildi. *"Çok parlak" dedi. "Daha az ışıık."*

Foyle öne doğru bir adım attı. Yanan Adam acı içinde elle-rini kulaklarına götürdü. *"Ses çok yüksek," diye bağırdı. "O kadar yüksek sesle hareket etme."*

"Sen benim koruyucu meleğim misin?"

"Beni kör ediyorsun. Şşşş!" Birden yine gülmeye başladı. "Dinle onu. Bağılıyor. Yalvarıyor. Ölmek istemiyor. Acı çekmek istemiyor. Bir dinle onu."

Foyle titriyordu.

"Emri kimin verdiğini söylüyor. Duyamıyor musun? Göz-lerinle dinle." Yanan Adam pençe gibi bir parmakla kıvranan Sklotsky'i gösterdi. "Olivia, diyor."

"Ne!"

"Olivia diyor. Olivia Presteign. Olivia Presteign. Olivia Presteign."

Yanan Adam yok oldu.

Mezarlar yine karanlığa gömüldü.

Foyle'un çevresinde renkli ışıklar ve uyumsuz görüntüler dönüp duruyordu. Nefessiz kalıp sersemlemişti. *"Kör jaunte,"*

diye mırıldandı. "Olivia. Yo. Hayır. Asla. Olivia. Ben –"

Eline doğru uzanan bir el hissetti. "Jiz," diyebilirdi.

Sigurd Magsman'ın ellerine sarılmış ağlamakta olduğunu fark etti. Çocuğu kucağına aldı.

"Canım yanıyor," diye inledi çocuk.

"Benim de öyle oğlum."

"Eve gitmek istiyorum."

Çocuğu kucağında taşıyarak mezarların arasında sendelemeye başladı.

"Yaşayan ölüler," diye mırıldandı.

Ve sonra da: "Ben de onlara katıldım."

Derinliklerden yukarıdaki manastır avlusuna çıkan taş merdivenleri buldu. Dudaklarında ölüm ve yalnızlık tadıyla yorgun argın merdivenlerden çıkmaya başladı. Yukarıda parlak ışıklar vardı ve bir an şafağın sökmüş olduğunu düşündü. Sonra avlunun yapay ışıklarla pırıl pırıl aydınlatıldığını fark etti. Ayakkabı tıkırtılarını ve komandoların kısık homurtularını duydu. Foyle merdivenlerin ortasında durup kendini topladı.

"Sigurd," diye fısıldadı. "Yukarıda kim var? Bul bakalım."

"Askellel," diye cevap verdi çocuk.

"Askerler mi? Ne askerleri?"

"Komando askelleli," Sigurd'un çökmüş yüzü aydınlandı.

"Benim için gelmişler. Beni eve Dadiya götürmek için gelmişler. BURDAYIM! BURDAYIM!"

Telepatik velvele yukarıda bir bağırışmaya neden oldu. Foyle hızlandı ve avluya çıkan merdivenlerin kalanını bulanık bir görüntü olarak tırmandı. Avlu yeşil bir bahçeyi çevreleyen Roma tipi kemerlerden oluşmuş bir kare şeklindeydi. Bahçenin ortasında dev bir Lübnan Selvisi vardı. Bayraklı patikalar Komando arama ekipleriyle doluydu ve Foyle denkleriyle karşı karşıya geldi, çünkü bulanık görüntüsünün mezarlardan çıktığını gördükleri anda onlar da hızlanmıştı; artık hepsi eşit şartlardaydı.

Ama Foyle'da çocuk vardı ve bu yüzden ona ateş etmek

imkânsızdı. Sigurd'u kollarında taşıyarak varışa doğru koşan bir engebeli arazi koşucusu gibi avluda koşuyordu. Artı beş hızlanmada iki cismin kafa kafaya çarpışması ikisi için de anında ölüm demek olduğu için kimse onu engellemeye cesaret edemiyordu. Dışardan bakıldığında bu ölüm kalım çatışması beş saniye boyunca zik zak çizen şimşeklerden oluşuyordu.

Foyle avludan çıktı, manastırın ana koridorunu geçip labirenti aştı ve ana kapının dışındaki kamu jaunte platformuna ulaştı. Burada durup yavaşladı ve bir kilometre ötedeki manastır havaalanına jaunte'ledi. Havaalanı da aydınlatılmıştı ve Komando kaynıyordu. Her karşıt-çekim kuyusunda bir Tugay gemisi vardı. Kendi gemisi kuşatılmıştı.

Foyle'un alanda belirmesinden saniyenin beşte biri kadar bir zaman sonra manastırdaki takipçileri jaunte'ledi. Foyle, umutsuzca çevresine bakındı. Hepsi hızlanmış, hepsi ölümcül kavgalar için eğitilmiş, hepsi dengi ve belki de daha üstünü olan yarım bölük Komando tarafından sarılmıştı. Bu durumda hiç şansı yoktu.

Sonra birden Dış Uydular durumu değiştirdi. Terra'yı yakıp yıkan baskından tam bir hafta sonra Mars'a saldırdılar.

Füzeler yine gece yarısı şafak çeyreğinden geldi. Gökler yine engelleme ve patlamalarla aydınlanıyor, yer sarsılırken ufukta büyük ışık bulutları pathıyordu. Ama bu sefer korkunç bir fark vardı; yukarıda gezegenin karanlık kısmını olduğu gibi parlak bir ışıkla dolduran muhteşem bir nova patladı. Fizyon başlıklı bir grup füze, Mars'ın küçücük uydusu Phobas'ı vurmuş ve uydunun anında buharlaşıp küçük bir güneş haline gelmesine neden olmuştu.

Komandoların bu afallatıcı saldırıyı Kavrama Süresi Foyle'a aradığı fırsatı verdi. Yine hızlandı ve aralarından geçip gemisine ulaştı. Ana girişte durdu ve şaşırmış nöbetçi grubunun eski emirlere uymakla yeni duruma tepki vermek arasında bocaladığını gördü. Foyle, Sigurd Magsman'ın donmuş bedenini gülle atan bir İskoç gibi havaya fırlattı. Nöbetçi grubu çocuğu

tutmak için öne atıldığında Foyle aralarından geçip gemisine bindi ve girişi kapatıp kilitleti.

Hâlâ bulanık bir görüntü halinde, gemide birilerinin olup olmadığına bakmadan kontrollere koştu, kalkış kolunu indirdi ve gemi karşıt-çekim ışığında yukarı süzölmeye başlayınca da 10 g hıza çıktı. Pilot koltuğuna bağlı değildi. 10 g'lik hızlanmanın, kendi hızlanmış ve korumasız bedenindeki etkisi korkunçtu.

Giderek çevresini sarıp büyüyen bir güç onu yakalayıp sandalyesinden fırlattı. Bir uyurgezer gibi kontrol odasının arka duvarına doğru karış karış ilerledi. Hızlanmış duyularına sanki duvar ona doğru ilerliyormuş gibi geliyordu. Kendini desteklemek için avuçları duvara dönük olarak iki kolunu da ileri uzattı. Onu geriye fırlatan iğreti güç, kollarını iki yana açtı ve Foyle'u duvara itti. Duvara önce fazla sert çarpmadı sonra yüzü, çenesi, göğsü ve bedeni metalde ezilene kadar, gittikçe artan bir hızla çarpmaya başladı.

Yükselen basınç dayanılmaz hale geldi. Diliyle ağzındaki mekanizmayı kapatmaya çalıştı ama onu duvara yapıştıran itici güç, şekil değiştirmiş ağzını oynatmasını imkânsızlaştırıyordu. Ses tayfında boğuk taş kaymalarına benzer, düşük bir dizi patlama ona Komando Tugayı'nın aşağıdan gemiye ateş açtığını söyledi. Gemi dış uzayın koyu maviliğine doğru ilerledikçe bir yarasanın tiz cıılgılığıyla bağırmaya başlamıştı ki, çok şükür kendinden geçti.

on dört

Foyle uyandığında ortalık karanlıktı. Yavaşlamıştı, ama bedeninin yorgunluğu kendinden geçtiğinde hızlanmış durumda kaldığını gösteriyordu. Ya güç kaynağı tükenmişti ya da . . . Bir elini sırtındaki küçük yuvaya götürdü. Güç kaynağı yerinde yoktu.

Titreyen parmaklarla çevreyi araştırdı. Bir yataktaydı. Havalandırmanın ve dondurucuların mırıltısını, servo-mekanizmalarının tıklayıp vızıldamalarını dinledi. Bir gemideydi. Yatağa bağlanmıştı. Gemi serbest düşmedeydi.

Foyle bağlarını çözdü, dirseklerini yatağa bastırıp yukarı süzüldü. Bir ışık düğmesi ya da çağırma zili arayarak karanlıkta dolaştı. Elleri camında kabartma harfler olan bir su sürahisine değdi. Parmak uçlarıyla yazıyı okudu. S.S. harflerini hissetti. *V, o, r, g, a. Vörga.* Bir çılgılık attı.

Kamaranın kapısı açıldı. Arkadaki lüks özel bir salonun ışığında yalnızca silueti görünen biri içeri girdi.

"Bu sefer seni aldık," dedi Olivia Presteign.

"Olivia?"

"Evet."

"O zaman doğru mu?"

"Evet, Gully."

Foyle ağlamaya başladı.

"Hâlâ çok güçsüzsün," dedi kız yavaşça. "Gel, uzan."

Adamı salona götürüp bir şezlonga bağladı. Oturduğu yerde hâlâ kızın bedeninin sıcaklığı vardı. "Altı gündür böyle-sin. Yaşayacağını hiç tahmin etmiyorduk. Cerrah sırtındaki o pili bulamadan bütün gücün eriyip gitmişti."

"Nerede o?" diyebildi Foyle.

"İstedığın zaman alabilirsin. Telaşlanma hayatım."

Uzun bir dakika boyunca kıza, Kar Bakiresi'ne, sevgili Buz Prensesi'ne . . . onun beyaz saten teni, kör mercan gözleri ve küçük mercan ağzına baktı. Kız, Foyle'un nemli gözkapaklarını kokulu bir mendille sildi.

"Seni seviyorum," dedi Foyle.

"Şşş. Biliyorum Gully."

"Benim hakkımda her şeyi biliyordun. Ne zamandır?"

"Gully Foyle'un düşmanım olduğunu başından beri biliyordum. Tanışana dek onun Fourmyle olduğunu bilmiyordum. Ah, keşke daha önceden bilebilseydim. Ne çok şey kurtulurdu."

"Biliyordun ve bu arada bana gülüyordun."

"Hayır."

"Kenarda durup gülmekten katılıyordun."

"Kenarda durup seni seviyordum. Hayır, sözümü kesme. Mantıklı olmaya çalışıyorum ve bu kolay değil." Mermer yüz boydan boya kızardı. "Şimdi, seninle oyun oynamıyorum. Ben . . . Senin kim olduğunu babama söyledim. Gerçekten. Kendimi koruyorum diye düşünüyordum, sonunda onunla tanıştığıma göre artık onun ne kadar tehlikeli olduğunu görebiliyorum, dedim. Bir saat sonra bunun bir hata olduğunu anladım. Sana âşık olduğumu anladım. Şimdi bunun bedelini ödüyorum. Hiç bilmen gerekmiyordu."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"O zaman neden buradayım?" Hafifçe titriyordu. "Neden seni izledim? O bombardıman korkunçtu. Seni almasaydık bir dakika sonra ölürdün. Gemin bir enkaza dönüşmüştü . . ."

"Şimdi neredeyiz?"

"Ne fark eder?"

"Zaman kazanmaya çalışıyorum."

"Ne için zaman?"

"Zaman değil . . . Cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"Dünyanın çevresinde yörüngedeyiz."

"Beni nasıl izledin?"

"Lindsey Joyce'un peşine düşeceğini biliyordum. Babamın gemilerinden birini aldım. Tesadüfen yine *Vorga* oldu."

"Baban biliyor mu?"

"Hiçbir zaman bilinez. Ben kendi özel hayatımı yaşıyorum." Foyle gözlerini kızdan ayıramıyordu ama, yine de ona bakmak acı veriyordu. Hem büyük bir arzu hem de nefretle doluydu . . . gerçeklerin değişmesi arzusu ve tüm bunlar gerçek olduğu için nefret. Titreyen ellerle kızın mendilini okşadığını fark etti.

"Seni seviyorum Olivia."

"Seni seviyorum düşmanım Gully."

"Tanrı aşkına!" diye parladi. "Neden yaptın bunu?"

"Ne?" diye cevap verdi Olivia. "Özür mü istiyorsun?"

"Bir açıklama istiyorum."

"Benden alamayacaksın ama!"

"Kan ve para demişti baban. Haklıymış. Ah . . . Sürtük! Sürtük! Sürtük!"

"Kan ve para, evet; ve utanç duymadan."

"Boğuluyorum Olivia, beni kurtar."

"O zaman boğul. Beni kimse kurtarmadı. Hayır – Hayır . . . Bu yanlış; baştan sona yanlış. Bekle hayatım. Bekle." Kız kendini toparladı ve çok yumuşak bir tonda konuşmaya başladı. "Sana yalan söyleyebilirim Gully, hayatım; inanmanı da sağlayabilirim ama dürüst olacağım. Basit bir açıklaması var. Ben kendi özel hayatımı yaşıyorum. Hepimiz öyle. Sen de."

"Seninki ne?"

"Seninkinden . . . diğer insanlarınkinden farklı değil. Hile yapıyorum, yalan söylüyorum, yok ediyorum . . . hepimiz gibi. Ben suçluyum. . . hepimiz gibi."

"Neden? Para için mi? Paraya ihtiyacın yok ki."

"Hayır."

"Kontrol . . . güç için mi?"

"Güç için değil."

"O zaman neden?"

Sanki bu gerçek, gerçeklerin en büyüğüymüş ve ona acı

veriyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Nefret yüzünden . . . Size, hepinize ödetmek için."

"Neyi ödetmek için?"

"Körlüğümü," dedi belli belirsiz bir sesle. "Aldatılmışlığımı. Çaresizliğimi . . . Doğduğumda beni öldürmeleri gerekirdi. Kör olmanın . . . hayatı ikinci elden yaşamamanın nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun? Bağımlı, yalvaran, şakat olmanın ne demek olduğunu? 'Onları kendi düzeyine indir,' dedim gizli hayatıma. 'Eğer körsen onları daha da kör hale getir. Çaresizsen, onların da belini bük. Ödet onlara . . . hepsine.'"

"Olivia, sen delisin."

"Ya sen?"

"Ben bir canavara âşığım."

"Biz bir çift canavarız."

"Hayır!"

"Hayır mı? Sen değil misin?" diye parladı Olivia. "Sen de benim gibi dünyaya ödetmekten başka bir şey yapmadın. Senin intikamın kötü şansınla kozlarını paylaşmaktan başka ne ki? Sana kim çılgın bir canavar demez? Sana söylüyorum, biz bir çiftiz Gully. Âşık olmadan edemezdik."

Foyle kızın sözlerinin doğruluğu karşısında donup kalmıştı. Kızın açıklama kılıfını denediğinde, üzerine tam oturdu; hat-ta yüzüne dövmelenmiş kaplan maskesinden bile daha sıkı oturdu.

"Acımasız," dedi, "'Şehvet düşkünü, hain, acımasız alçak katil!' Doğru. Ben de senden farklı değilim. Ama Tanrı şahidim, ben asla altı yüz kişiyi öldürmedim."

"Sen altı milyon kişiyi öldürüyorsun."

"Ne!"

"Belki de daha fazla. Sende savaşı sona erdirmeleri için gerekli bir şey var ve sen onu elinde tutuyorsun."

"PyrE'den mi söz ediyorsun?"

"Evet."

"Nedir bu, uğruna kapıştıkları barış meleği, on kiloluk

mucize?"

"Bilmiyorum, ama ona ihtiyaçları olduğunu biliyorum ve umurumda değil. Evet, artık dürüst oluyorum. Umurumda değil. Bırak milyonlar ldrlsn. Bizim için fark etmez. Bizim için fark etmez Gully, çünkü biz onlardan ayrıyız. Ayrı yerde duruyor ve kendi dünyamızı ekillendiriyoruz. Biz güçlüyüz."

"Biz lanetliyiz."

"Biz kutsanmışız. Birbirimizi bulduk." Birden güldü ve kollarını açtı. "Sözcüklere gerek yokken tartışıyorum. Gel bana sevgilim . . . Her neredeysen, gel bana . . ."

Foyle kıza dokundu ve sonra sarıldı. Dudaklarını bulup hırsla kendi dudaklarını üzerlerine bastırdı. Ama kıızı bırakmak zrunda kaldı.

"Ne oldu Gully, sevgilim?"

"Ben artık bir ocuk değilim," dedi yorgun bir sesle. "Hiçbir şeyin basit olmadığını anlamayı öğrendim. Hiçbir zaman basit bir cevap yoktur. Birini sevip ondan nefret edebilirsin."

"Yapabilir misin?"

"Ve sen de kendimden nefret etmeme neden oluyorsun."

"Hayır hayatım."

"Hayatım boyunca hep kaplan oldum. Kendimi yetiştirdim . . . eğittim . . . daha uzun pençeli ve daha keskin dişli bir kaplan olmak için kendimi izgilerimden yukarı çektim . . . daha hızlı ve ölümcül olmak için . . ."

"ylesin de. ylesin. En lmcl."

"Hayır değilim. Fazla ileri gittim. Basitliği aştım ve kendimi düşünen bir yaratığa çevirdim. Senin kr gözlerinden bakıyorum nefret ettiğim âşkım ve kendimi görüyorum. Kaplan yok artık."

"Kaplanın gidebileceği bir yer yok. Kapana kısırıldın Gully; Dagenham, Haberalma, babam ve dünya tarafından."

"Biliyorum."

"Ama benimle güvendesin. Bir ift olarak birlikte gvendeziz. Seni benim yanımda aramak akıllarının ucundan bile

geçmez. Birlikte plan yapabilir, dövüşebilir, onları birlikte yok edebiliriz . . . ”

“Hayır, birlikte değil.”

“Ne var?” diye parladı kız yine. “Hâlâ beni mi avlıyorsun? Canını sıkın bu mu? Hâlâ intikam mı istiyorsun? O zaman al intikamını. İşte buradayım. Haydi durma . . . öldür beni.”

“Hayır. Benim için Yıkım bitti.”

“Ah, ne olduğunu anladım.” Bir anda yüzü sevecen bir ifade aldı. “Yüzün, zavallı sevgilim. Kaplan yüzünden utanıyorsun, ama ben ona bayılıyorum. Benim için öyle ateşli parlıyorsun ki. Körlüğümün karanlığı içinde parlıyorsun. İnan bana . . . ”

“Tanrım! Ne kadar iğrenç bir çift hilkat garibesiyiz biz.”

“Ne oldu sana?” diye sordu kız. Mercan gözleri parlayarak ondan uzaklaştı. “Benimle birlikte baskını izleyen adam nerede? O utanç duymayan vahşi nerede, o—”

“Gitti, Olivia. Onu kaybettin. İkimiz de kaybettik.”

“Gully!”

“O yok artık.”

“Ama neden? Ne yaptım?”

“Anlamıyorsun Olivia.”

“Neredesin?” Kız uzanıp Foyle’a dokundu ve öylece tutunup kaldı. “Beni dinle sevgilim. Yorgunsun. Sadece çok güçsüz-sün, o kadar. Hiçbir şey kaybolmadı.” Sözcükler dudaklarından dökülüyordu. “Haklısın. Tabii ki haklısın. İkimiz de çok kötü davrandık. İğrenç davranışlar. Ama bunların hepsi bitti artık. Kaybolan bir şey yok. Yalnız ve mutsuz olduğumuz için kötüydük. Ama şimdi birbirimizi bulduk, birbirimizi kurtarabiliriz. Âşkımla ol, sevgilim. Her zaman için. Sonsuza dek. Seni o kadar uzun zaman aradım ki, umut edip bekleyip dua ettim . . . ”

“Hayır. Yalan söylüyorsun Olivia ve bunu biliyorsun.”

“Tanrı aşkına Gully!”

“Vorga’yı indir Olivia.”

“Yere mi inelim?”

“Evet.”

"Dünya'ya mı?"

"Evet."

"Ne yapacaksın? Sen delisin. Avlamak için peşindeler . . . seni bekliyorlar . . . izliyorlar. Ne yapacaksın?"

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Foyle. "Yapmam gerekeni yapıyorum. Benim içimde hâlâ bir saplantı var. Hiç kimse bundan kurtulamaz. Ama şimdi eyerde başka bir dürtü var ve mahmuzlar da canımı acıtıyor, lanet olsun. Hem de fena acıtıyorlar."

Foyle öfkesini zaptedip kendine hakim oldu. Olivia'nın ellerini tutup avuçlarını öptü.

"Her şey bitti Olivia," dedi yavaşça. "Ama seni seviyorum. Her zaman için. Sonsuza kadar."

"Özetleyeyim," dedi Dagenham. "Foyle'u bulduğumuz gece bombalandık. Ay'da izini kaybettik ve bir hafta sonra Mars'ta bulduk. Yine bombalandık. Yine izini kaybettik. Bir haftadır kayıp. Yeni bir bombardıman olacak. Venüs'e mi? Ay'a mı? Yine Terra'ya mı? Kim bilir. Ama hepimiz şunu biliyoruz . . . misilleme yapılmadan bir baskın daha olursa işimiz biter."

Gözlerini masanın çevresinde gezdirdi. Presteign Kalesi'nin Yıldız Odası'nın fildişi ve altın fonunda üçünün de yüzü gergin görünüyordu. Y'ang-Yeovil gözlerini kısıp kaşlarını çatı. Presteign ince dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve şunu da biliyoruz," diye devam etti Dagenham. "PyrE olmadan misilleme yapamayız ve Foyle'u bulmadan da PyrE'nin yerini belirleyemeyiz."

"Emirlerim," diye araya girdi Presteign. "PyrE'den kamu içinde söz edilmemesi yönündeydi."

"Öncelikle, burası halka açık değil," diye birden parladı Dagenham. "Burası özel bir bilgi havuzu. İkinci olarak da, mülkiyet haklarını aştık artık. Hayatta kalmaktan söz ediyoruz ve

bu konuda hepimizin eşit hakları var. Evet Jiz?"

Jisbella McQueen kararlı ve öfkeli bir halde Yıldız Odasına jaunte'lemişti.

"Foyle'dan hâlâ bir iz yok."

"Eski St. Patrick hâlâ gözleniyor mu?"

"Evet."

"Mars'tan Komando Tugayı'nın raporu geldi mi?"

"Hayır."

"Bu benim işim ve çok gizli," diye karşı çıktı Y'ang-Yeovil hafifçe.

"Senin de, benim de birbirimizden çok az gizli saklı şeyimiz var." Dagenham sinsice sırtıttı. "Bak bakalım o raporla bu-
raya Haberalma'dan önce ulaşabilecek misin Jiz. Hadi."

Kız yok oldu.

"Mülkiyet haklarına gelince," diye mırıldandı Y'ang-Yeovil. "Prestaign'a Merkezi Haberalma'nın PyrE üzerindeki hakları, senetleri ve ilgisine ilişkin tam ödemeyi garantileyeceği önerisinde bulunabilir miyim?"

"Şımartma onu Yeovil."

"Bu konferans kaydediliyor," dedi Prestaign soğuk bir sesle. "Yüzbaşı'nın teklifi artık dosyalandı." Kertenkelemsi yüzünü Dagenham'a çevirdi. "Siz benim için çalışıyorsunuz, Bay Dagenham. Lütfen şahsıma ilişkin kullanımlarınızı kontrol edin."

"Ve mülkiyetlerinize ilişkin olanları da mı?" diye sordu Dagenham ölümcül bir gülümsemeyle. "Sen ve kahrolası mülkiyetin. Siz ve şu kahrolası mülkiyetleriniz bizi bu duruma soktu. Sizin mülkiyetiniz yüzünden Güneş Sistemi toptan yok olmanın eşiğinde. Abartmıyorum. Durduramazsak bütün savaşlara son verecek göğüs göğüse bir savaş olacak bu."

"Teslim olma şansımız her zaman var," diye cevapladı Prestaign.

"Hayır," dedi Y'ang-Yeovil. "Bu konu Genel Merkez'de tartışılıp sözkonusu olmadığına karar verildi. Dış Uydular'ın

zafer sonrası planlarını biliyoruz. Hiçbir şey kalmayana kadar çalıştırılıp çokertileceğiz. Teslim olmak da yenilmek kadar kötü olur.”

“Ama Presteign için değil,” diye ekledi Dagenham.

“Sözkonusu şirket hariç . . . diyelim mi?” diye cevap verdi Y’ang-Yeovil nazikçe.

“Pekâlâ Presteign,” Dagenham sandalyesinde döndü. “Öt bakalım.”

“Af buyurun efendim?”

“PyrE hakkında bildiklerini bir duyalım bakalım. Foyle’u ortaya çıkarıp malzemenin yerini belirlemek için bir fikrim var, ama önce PyrE hakkında her şeyi bilmem gerek. Sana düşeni yap bakalım.”

“Hayır.”

“Hayır, ne?”

“Bu bilgi havuzundan çekilmeye karar verdim. PyrE’ye ilişkin hiçbir şey açıklamayacağım.”

“Tanrı aşkına Presteign! Sen deli misin? Neyin var senin? Yine Regis Sheffield’ın Liberal Parti’sine karşı mı savaşıyorsun?”

“Gayet basit Dagenham,” diye araya girdi Y’ang-Yeovil.

“Teslim olma-yenilme durumuyla ilgili açıklamam Presteign’a durumunu düzeltmesi için bir yol gösterdi. Kuşkusuz düşmanla bir satış anlaşması yapıp karşılığında da . . . mülkiyet hakları almayı düşünüyor.”

“Seni hiçbir şey etkilemez mi?” diye sordu Dagenham Presteign’ı küçümseyerek. “Hiçbir şey etkilemez mi seni? Mülkiyetten başka bir şey önemli değil mi senin için? Git buradan Jiz! Her şey yerle bir oldu.”

Jisbella yine Yıldız Odası’na jaunte’lemişti. “Komando Tugay’ının raporu,” dedi. “Foyle’a ne olduğunu biliyoruz.”

“Ne?”

“Presteign’ın elinde.”

“Ne!” Dagenham’la Y’ang-Yeovil ayağa fırladı.

“Mars’ı özel bir gemiyle terk etmiş; gemi bombalanmış ve

daha sonra Presteign S.S. *Vorga'*ya alındığı görülmüş."

"Lanet olsun sana Presteign," diye parladı Dagenham.
"Demek bu yüzden böyle –"

"Bir dakika," diye emretti Y'ang-Yeovil. "Onun için de şaşırtıcı bir haber bu, Dagenham. Yüzüne baksana."

Presteign'in yakışıklı yüzü kül rengine dönmüştü. Ayağa kalkmaya çalışıp kaskatı bir şekilde tekrar sandalyesine yığıldı. "Olivia . . ." diye fısıldadı. "Onunla . . . O pislikle . . ."

"Presteign?"

"Kızım, beyler . . . bir süredir bazı . . . etkinliklerde bulunuyordu. Aile zaafı. Kan ve– Ben . . . olanlara gözümü kapamayı başarmıştım . . . Neredeyse yanıldığıma ikna ediyordum kendimi. Ben . . . Ama Foyle! Rezil! Pislik! Yok edilmesi gerek!" Presteign'in sesi endişe verecek kadar yükseldi. Başı, asılan bir adamın gibi geriye fırladı ve bedeni titremeye başladı.

"Neler oluyor?"

"Sara," dedi Y'ang-Yeovil. Presteign'ı sandalyeden kaldırıp yere yatırdı. "Bir kaşık, Bayan McQueen. Çabuk!" Presteign'in dişlerini ayırıp dilini korumak için kaşığı diliyle dişlerinin arasına yerleştirdi. Nöbet başladığı gibi aniden bitti. Presteign gözlerini açtı.

"*Petit mal,*" diye mırıldandı Y'ang-Yeovil kaşığı çıkarırken. "Ama bir süre sersem gibi olacak."

Presteign birden kısık, monoton bir sesle konuşmaya başladı. "PyrE piroforik bir alaşımdır. Bir pirofor kazındığında ya da darbe aldığında kıvılcım çıkaran bir metaldir. PyrE enerji açığa çıkarır. Bu yüzden de Pyr takısına enerjinin simgesi olan E eklendi. PyrE, bir yıldız patlaması düzeyinde termo-nükleer enerji açığa çıkaran katı bir trans-plutonyum izotopları birleşimidir. Keşfeden kişi Evren'de patlayan ilk proto-maddenin eş değerini yarattığı inancındaydı."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Jisbella.

Dagenham kıza sessiz olmasını işaret ederek Presteign'in üzerine eğildi. "Kritik kütleye nasıl ulaştırılıyor Presteign?"

Enerji nasıl açığa çıkarılıyor?”

“Zamanın başlangıcında ilk enerji nasıl yaratıldıysa öyle,” diye monoton bir sesle devam etti Presteign. “Düşünce ve İradeyle.”

“Onun bir Bodrum-Hristiyanı olduğundan eminim,” diye mırıldandı Dagenham, Y’ang-Yeovil’e. Sesini tekrar yükseltti. “Açıklar mısınız Presteign?”

“Düşünce ve İradeyle,” diye tekrarladı Presteign. “PyrE yalnızca psikokinesisle patlatılabilir. Enerjisi yalnızca düşünceyle açığa çıkarılabilir. Patlaması istenmeli ve düşünce ona yöneltilmeli. Tek yol bu.”

“Hiçbir anahtar yok mu? Bir formül?”

“Hayır. Yalnızca Düşünce ve İrade gerekli.” Bulanık gözler kapandı.

“Büyük Allahım!” Dagenham alnını kaşıdı. “Bu Dış Uydular’ı durdurur mu Yeovil?”

“Bu hepimizi durdurur.”

“Bu cehenneme giden yol,” dedi Jisbella.

“O zaman şunu bulalım da bu yoldan çıkalım. İşte fikrim Yeovil; Foyle bu cehennem bombasıyla, Eski St. Patrick’deki laboratuvarında oynayıp analiz etmeye çalışıyordu.”

“Bunu sana güvenerek anlattım,” dedi Jisbella öfkeyle.

“Özür dilerim hayatım. Şeref ve dürüstlüğü geçtik artık. Bak şimdi Yeovil, ortalıkta bu şeyden bir parça kalmış olmalı . . . toz halinde, bileşimlerde, tortulaşmış . . . Parçacıkları patlatıp Foyle’un sirkinin altını üstüne getirmeliyiz.”

“Neden?”

“Ne yapıp edip gelmesini sağlamak için. PyrE yığınının oraya bir yere saklamış olmalı. Onu kurtarmaya gelecektir.”

“Ya o yığın da havaya uçarsa?”

“Olmaz; Tepkisiz Kurşun İzomer kasasının içindeyken bir şey olmaz.”

“Belki de hepsi kasanın içinde değildir.”

“Jiz içinde diyor . . . en azından Foyle ona öyle demiş.”

"Beni bu işe karıştırmayın," dedi Jisbella.

"Her neyse, kumar oynamamız gerek."

"Kumar mı?" diye haykırdı Y'ang-Yeovil. "Bir Yıldız Patlaması üzerine mi? Güneş Sistemi'ni yepyeni bir Nova haline getirmek için mi kumar oynayacağız?"

"Başka ne yapabiliriz? Başka herhangi bir yol seç . . . o da sonuçta yıkıma çıkacak. Başka şansımız var mı?"

"Bekleyebiliriz," dedi Jisbella.

"Neyi? Foyle'un onlarla oynarken kendiyile beraber bizi de havaya uçurmasını mı?"

"Onu uyarabiliriz."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Onu bulabiliriz."

"Ne zaman? O da bir kumar olmaz mı? Ve ortalıkta durup birilerinin onu enerjiye dönüştürmeyi düşünmesini bekleyen o şey ne olacak? Ya bir Yağmacı-jaunteci içeri girip değerli bir şeyler ararken kasayı açarsa? O zaman elimizde yalnızca, kazara bir düşünceyi bekleyen bir avuç toz değil on kilo PyRE olur."

Jisbella sarardı. Dagenham Haberalma ajanına döndü. "Kararı sen ver Yeovil. Benim yolumu mu deneyeceğiz yoksa bekleyecek miyiz?"

Y'ang-Yeovil derin bir nefes aldı. "Bundan korkuyordum," dedi. "Bütün bilim adamlarının canı cehenneme. Kararımı senin bilmediğin bir nedene dayanarak vereceğim, Dagenham. Dış Uydular da bu işin içinde. Ajanlarının köşe bucak Foyle'u aradığına inanmak için nedenlerimiz var. Beklersek onu bizden önce bulabilirler. Hatta şimdi ellerinde bile olabilir."

"O zaman kararın . . . ?"

"Patlama. Yapabilirsek Foyle'u apartopar buraya getirelim."

"Hayır!" diye bağırdı Jisbella.

"Nasıl yapacağız bunu?" diye sordu Dagenham kıza aldırmayarak.

"Ah, bu işin tam adamını biliyorum. Robin Wendesbury adında tek yönlü bir telepat."

"Ne zaman?"

"Hemen. Bütün mahalleyi boşaltınız. Tam bir haber programı yayınlar, her yerde duyulmasını sağlarız. Foyle İç Gezenler'de bir yerlerdeyse, bununla ilgili bir şeyler duyacaktır."

"İlgili bir şeyler değil," dedi Jisbella umutsuzca. "Patlamayı duyacaktır zaten. Bu hepimizin duyacağı son şey olacak."

Her zaman olduğu gibi Leningrad'daki fırtınalı bir sivil mahkeme oturumundan döndüğünde, Regis Sheffield zor bir dönüşü kazanmış kibirli bir profesyonel boksör kadar memnun ve gururluydu. Bir şeyler içip savaş dedikodusu yapmak için Berlin'deki Blekmann'ın yerine uğradı, Quai Dorsay'da hukukçuların takıldığı bir yerde bir ikinci içip, biraz daha savaş dedikodusu yaptı ve Temple Bar'ın karşısındaki Skin & Bones'da üçüncü partiyi devirdi. New York bürosuna vardığında hafif çakırkeftiydi.

Gürültülü koridorlar ve dış bürolardan geçerken elinde bir avuç dolusu bellek-topu olan sekreteri tarafından karşılandı.

"Djargo-Dantchenko'yu perişan ettim," diye bildirdi Sheffield zaferle. "Hüküm ve bütün zararlar. Yaşlı D.D. sinirinden köpürüyor. Bu skoru on bire beş yapar, benim lehime." Topları aldı, elinde salladı ve alık alık bakan bir asistanın şaşkınlıkla açık kalmış ağzı dahil, büronun her yerindeki yakışıksız deliklere atmaya başladı.

"Gerçekten Bay Sheffield! İçki mi içtiniz?"

"Bugün çalışmak yok. Kahrolası savaş haberleri çok kasvetli. Neşeli kalmak için bir şeyler yapmalı. Sokaklarda eğlenmeye ne dersin?"

"Bay Sheffield!"

"İlgilenmem gereken bir gün daha bekleyemeyecek bir şey var mı?"

"Büronuzda bir beyefendi var."

"O kadar ileri gitmesine izin vermeni mi sağladı?" Sheffield etkilenmiş göründü. "Kimmiş o? Tanrı falan mı?"

"Adını vermedi. Bana bunu verdi."

Sekreter Sheffield'e mühürlü bir zarf verdi. Üzerinde el yazısıyla ACİL yazılıydı. Sheffield zarfı açtığında tabak gibi yüzü merakla kıvrılmıştı. Sonra gözleri irileşti. Zarfın içinde iki tane 50,000 Kr. banknot vardı. Sheffield tek bir söz etmeden dönüp özel bürosuna koştu. Foyle oturduğu sandalyeden kalktı.

"Bunlar gerçek," dedi Sheffield.

"Bildiğim kadarıyla evet."

"Geçen yıl bunlardan tam yirmi tane basıldı. Hepsi de Terra hazinelerine yatırılmıştı. Bu ikisini nasıl ele geçirdiniz?"

"Bay Sheffield mı?"

"Başka kim olabilir? Bu banknotları nasıl ele geçirdiniz?"

"Rüşvetle."

"Neden?"

"O zamanlar bunları elimde tutmanın uygun olduğunu düşünüyordum."

"Neden? Daha başka rüşvetler için mi?"

"Eğer avukat ücretleri rüşvetse."

"Ben ücretlerimi kendim belirlerim," dedi Sheffield. Banknotları Foyle'a fırlattı. "Eğer davanızı almayı kabul edersem ve eğer sizin için buna değdiğime karar verirsem onları yine çıkarabilirsiniz. Sorunuz nedir?"

"Suç."

"Henüz fazla ayrıntıya girmeyin. Ve . . . ?"

"Teslim olmak istiyorum."

"Polise mi?"

"Evet."

"Hangi suçtan?"

"Suçlardan."

"İki tanesini söyleyin."

"Soygun ve tecavüz."

"İki tanesini daha söyleyin."

"Şantaj ve cinayet."

"Başka bir madde var mı?"

"İhanet ve soykırım."

"Katalogunuzdakiler bu kadar mı?"

"Galiba. Ayrıntılara girersek birkaç tane daha çıkarabiliriz."

"Bayağı meşgulmüşsün, değil mi? Ya Suçlular Prensi'sin, ya da delisin."

"Ben ikisi de oldum, Bay Sheffield."

"Neden teslim olmak istiyorsun?"

"Kendime geldim," diye cevapladı Foyle acı bir tonda.

"Onu demek istemedim. Bir suçlu ilerde olduğu sürece asla teslim olmaz. Senin de ilerde olduğun belli. O zaman neden?"

"Bir adama olabilecek en kötü şey oldu. Vicdan denen nadir bir hastalık kaptım."

Sheffield burun kıvrıdı. "Bu çoğunlukla ölümcül olabilir."

"Gerçekten de öyle. Hayvan gibi davrandığımı fark ettim."

"Şimdi de kendini arındırmak mı istiyorsun?"

"Hayır, o kadar basit değil," dedi Foyle ciddi bir tavırla.

"Bu yüzden size geldim . . . büyük ameliyat için. Toplumun yapısını bozan biri kanserdir. Kendi kararlarını toplumdan önce tutan biri suçludur. Ama bazı zincirleme reaksiyonlar var, ceza çekerek kendimi arındırmam yeterli değil. Her şey düzeltilmeli. Tanrım, keşke beni Gouffre Martel'e geri göndererek ya da vurarak her şey düzeltilebilse . . ."

"Geri göndermek mi?" diye araya girdi Sheffield merakla.

"Daha kesin konuşayım mı?"

"Henüz değil. Ahlaki gelişmenle ilgili dertlerin var gibi geliyor bana."

"Aynen öyle." Foyle sinirle odayı arşınıyor, banknotları sinirli parmaklarla buruşturuyordu. "Bu büyük bir karmaşa Sheffield. Büyük, korkunç bir suçun cezasını çekmesi gereken bir kız var. Onu sevdiğim gerçeği – Yo, onu boş ver. O, kesilip atılması gereken bir kanser, tıpkı benim gibi. Bu da demektir ki

kataloguma muhbirliği de eklemem gerek. Kendim de teslim oluyor olmam, hiçbir Şeyi değiştirmiyor.”

”Bütün bu sağmalıklar da nedir?”

Foyle Sheffield’e döndü. ”Yeni Yıl bombalarından biri bürona geldi ve diyor ki: ‘Her Şeyi düzelt. Beni yine birleştir ve eve yolla. Darmadağın ettiğim şehri ve parçaladığım insanları bir araya getir.’ Seni bunun için tutmak istiyorum. Çoğu suçlunun nasıl düşündüğünü bilmiyorum ama –”

”Mantıklı, gerçekçi, şansları kötü giden iyi iş adamları gibi,” diye cevap verdi Sheffield hemen. ”Profesyonel bir suçlunun genel tavrı budur. Eğer gerçekten bir suçluysan amatör olduğun belli. Sayın Bayım, lütfen mantıklı olun. Buraya gelip kendinizi müsrifçe soygun, tecavüz, cinayet, soykırım, ihanet ve Tanrı bilir daha neyle suçluyorsunuz. Sizi ciddiye almamı mı bekliyorsunuz?”

Sheffield’in asistanı Bunny, özel büroya jaunte’ledi. ”Patron!” diye bağırdı heyecanla. ”Yepyeni bir Şey çıktı. Bir kamera-jauntesi. İki kafadar bir veznedara rüşvet verip Terra Kredi ve Döviz’in içinin fotoğrafını çektiymiş– Haa. Özür dilerim. Misafirin olduğunu fark–” Bunny aniden susup kaldı. ”Fourmyle!” diye haykırdı.

”Ne? Kim?” diye sordu Sheffield.

”Onu tanımıyor musun Patron?” diye kekeleydi Bunny. ”Bu Ceres’li Fourmyle. Gully Foyle.”

Bir yıldan uzun bir süre önce Regis Sheffield bu an için hipnozla şartlandırılmış ve hazırlanmıştı. Bedeni düşünmeden tepki vermeye programlanmıştı ve bu tepki yıldırım gibiydi. Sheffield yarım saniye içinde Foyle’un şakağına, boğazına ve kasıklarına vurdu. Hazırda silah olmayabileceği için silahlara güvenilmemesine karar verilmişti.

Foyle yere düştü. Sheffield Bunny’e dönüp bir yumrukla onu odanın öbür köşesine fırlattı. Sonra avucuna tükürdü. Hazırda ilaç olamayabileceği için ilaçlara da güvenilmemesine karar verilmişti. Sheffield’in tükürük bezleri uyarı durumuna

aşırı duyarlı bir salgıyla tepki vermek üzere hazırlanmıştı. Foyle'un kolunu sıyırdı, dirseğinin oyuğuna tırnağını iyice batırıp bir yara açtı. Tükürüğünü kaba kesiğin içine bastırıp, deriyi çimdikleyerek birbirine tutturdu.

Foyle'un dudaklarından garip bir çığlık çıktı ve dövme yüzünde belirginleşti. Şaşırان asistan bir şey yapamadan Sheffield Foyle'u omuzuna alıp jaunte'ledi.

Eski St. Patrick'deki Dört Mil Sirki'nin ortasında belirdi. Cüretli ama hesaplı bir hareketti. Burası, gitmesi beklenen son yer, PyrE'yi bulmayı ummacağı ilk yerdı. Katedralde karşılaşabileceğı herhangi biriyle baş etmek için hazırđı, ama Sirkin için boştu.

Kilisenin içinde şişirilmiş duran boş çadırlar hırpalanmış görünüyordu; çoktan yağmalanmışlardı. Sheffield gördüğü ilk çadıra daldı. Burası yüzlerce kitap ve binlerce parıldayan roman-toplarıyla dolu olan Fourmyle'ın gezici kütüphanesiydi. Yağmacı-jaunteciler edebiyatla ilgilenmiyordu. Sheffield Foyle'u yere bıraktı. Ancak ondan sonra cebinden bir tabanca çıkardı.

Foyle'un gözkapakları hareketlendi; gözlerini açtı.

"Sana ilaç verdim," dedi Sheffield hızla. "Jaunte'lemeye çalışma. Ve kımıldama. Seni uyarıyorum. Her şeye hazırım."

Foyle sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı. Sheffield tereddüt etmeden ateş ederek onu omzundan yaraladı. Foyle sertçe taş zemine düştü. Yarı baygın ve kımıldayamaz haldeydi. Kulakları çınlıyor, zehir damarlarında ilerliyordu.

"Seni uyarıyorum," diye tekrarladı Sheffield. "Her şeye hazırım."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı Foyle.

"İki şey. On kilo PyrE ve seni. En çok da seni."

"Seni manyak! Seni kahrolası manyak! Bürona onu vermek için gelmiştim . . . teslim etmek için . . ."

"D.U.'ya mı?"

"Ne?"

"Dış Uydular'a? Heceleleyim mi?"

"Hayır . . ." diye mırıldandı Foyle. "Bilmeliydim. Vatansever Sheffield, bir D.U. ajanı. Bilmem gerekirdi. Ne aptalım."

"Dünyadaki en değerli aptalsın Foyle. Seni PyrE'den de çok istiyoruz. O bizim için bir bilinmeyen, ama senin ne olduğunu biliyoruz."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Tanrım! Bilmiyorsun değil mi? Hâlâ bilmiyorsun."

"En ufak bir fikrin bile yok."

"Neyle ilgili?"

"Beni dinle," dedi Sheffield ezici bir sesle. "Seni iki yıl öncesine, *Göçebe*'ye götüreceğim. Anlıyor musun? *Göçebe*'nin ölümüne. Baskın gemilerimizden biri işini bitirdi ve enkazın içinde seni buldu. Hayatta kalan son adam."

"Yani *Göçebe*'ye bir D.U. gemisi saldırdı öyle mi?"

"Evet. Hatırlamıyor musun?"

"O konuda hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiç hatırlayamadım."

"Sana neden olduğunu anlatayım. Baskın gemisinin parlak bir fikri vardı. Seni bir yeme dönüştüreceklerdi . . . açık bir hedef, anlıyor musun? Yarı ölüydün ama seni gemilerine alıp yamadılar. Seni bir uzay elbisesinin içine koyup, mikrodalgan açık olarak sürüklenmeye bıraktılar. Bütün dalgaboylarında umutsuz sinyalleri yayınlayıp yardım diye sayıklıyordun. Plana göre yakınlarda bekleyip seni kurtarmaya gelen İ.G. gemilerini toplayacaklardı."

Foyle gülmeye başladı. "Ayağa kalkıyorum," dedi umursamazca. "İstersen ateş et orospu çocuğu, ama ben ayağa kalkıyorum." Kolunu tutarak ayağa kalmaya çalıştı. "Demek *Vorga* zaten beni alamazdı," diye güldü Foyle. "Ben bir yemdim. Bana kimse yaklaşmamalıydı. Bir hile, bir tuzak, bir ölüm tuzağıydım . . . Ne ironi ama. *Göçebe*'nin zaten kurtarılmaya hakkı yoktu ki. İntikam almaya hiç hakkım yoktu."

"Hâlâ anlamıyorsun," diye üsteledi Sheffield. "Seni sürüklenmeye bıraktıklarında *Göçebe*'nin yakınlarında bile değildin.

Göçebe' den altı yüz bin mil uzaktaydın."

"Altı yüz bin -?"

"Göçebe nakliye hatlarının çok dışındaydı. Senin gemilerin geçeceği bir yerlerde sürüklenmeni istiyorlardı. Seni güneşe doğru altı yüz bin mil götürüp hava kilidinden uzaya bıraktılar. Elbisenin ışıkları yanıp söniyordu ve mikrodalgada yardım için sayıklıyordun. Sonra yok oldun."

"Yok mu oldum?"

"Gitmiştin. Ne ışık vardı ne de yayın. Kontrol etmek için geri geldiler. Hiç iz bırakmadan yok olmuştun. Sonra birden . . . Göçebe' ye döndüğün haberini aldık."

"İmkânsız."

"Uzayda jaunte'ledin be adam," dedi Sheffield vahşice. "Parçalanmış ve sayıklıyordun ama uzayda jaunte'ledin. Boşlukta altı yüz bin mil jaunte'leyip Göçebe enkazına geri döndün. Daha önce hiç yapılmamış olan bir şeyi yaptın. Nasıl yaptığını Tanrı bilir. Kendin de bilmiyorsun ama öğreneceğiz. Seni benimle birlikte Uydular'a götürüyorum ve seni lime lime etmemiz gerekse de bu sırrı çözeceğiz."

Güçlü ellerinden birinde tabancayı tutarken diğeriyle Foyle'un boğazını yakaladı. "Ama önce PyrE'yi istiyorum. Onu bana vereceksin Foyle. Vermeyeceğini sanma." Tabancayla Foyle'un alnına vurdu. "Onu almak için her şeyi yaparım. Yapmayacağımı sanma." Foyle'a soğuk, mekanik bir tavırla yine vurdu. "Bir cezalandırılma arıyorsan, emin ol buldun!"

Bunny, Five Points'teki kamu jaunte platformundan atlayıp korkak bir tavşan gibi Merkezi Haberalma'nın New York bürosunun ana girişine koştu. En dıştaki nöbetçi kordonunu ve koruyucu labirenti geçip iç bürolara ulaştı. Arkasında heyecanlı bir takipçi treni oluşturdu ve sakın bir şekilde önündeki konumlara jaunte'lemiş onu bekleyen daha tecrübeli nöbetçilerle

burun buruna geldi.

Bunny bağırmaya başladı: "Yeovil! Yeovil! Yeovil!" Hâlâ koşarak, masaların arasından geçiyor, sandalyeleri deviriyor, inanılmaz bir kargaşa yaratıyordu. Bağırmaya devam ediyordu: "Yeovil! Yeovil! Yeovil!". Tam zavallı adamın acısına son vereceklerken Y'ang-Yeovil belirdi.

"Nedir bu gürültü?" diye parladı. "Bayan Wendesbury'nin çevresinde mutlak sessizlik olması için emir vermiştim."

"Yeovil!" diye bağırdı Bunny.

"O da kim?"

"Sheffield'in asistanı."

"Ne . . . Bunny?"

"Foyle!" diye uludu Bunny. "Gully Foyle."

Y'ang-Yeovil aralarındaki on beş metrelik mesafeyi bir nokta altı saniyede aştı. "Ne olmuş Foyle'a?"

"Sheffield götürdü." dedi Bunny nefes nefese.

"Sheffield mı? Ne zaman?"

"Yarım saat önce."

"Neden onu buraya getirmedin?"

"Bilmiyorum . . . Bir fikrim var . . . D.U. ajanı olabilir . . ."

"Neden hemen gelmedin?"

"Sheffield, Foyle'la birlikte jaunte'ledi . . . onu bayılttı ve yok oldular. Onları aramaya gittim. Her yerde. Şansımı denedim. Yirmi dakikada elli jaunte yapmış olmalıyım . . ."

"Amatör!" diye haykırdı Y'ang-Yeovil öfkeyle. "Neden bu işi profesyonellere bırakmadın?"

"Onları buldum."

"Buldun mu? Nerede!"

"Eski St. Patrick. Sheffield -"

Ama Y'ang-Yeovil topuklarının üzerinde dönmüş koridor-da deliler gibi koşup bağıırıyordu: "Robin! Robin! Dur! Dur!"

Ve o anda gökgürültüsünün gümbürtüsü kulaklarında patladı.

on beş

Düşünce ve İrade, tıpkı bir havuzda genişleyen dalgalar gibi PyrE'nin hassas altatomik tetik noktasını arayarak, ona dokunup harekete geçirerek yayıldı. Düşünce; parçacıkları, tozu, dumanı, zerreleri, molekülleri buluyordu. Düşünce ve İrade hepsini değiştiriyordu.

Doç. Franco Torre'nin bir PyrE mermisinin sırrını çözmek için yıpratıcı bir ay geçirdiği Sicilya'da artık ve çökeltiler denize boşalan bir lağım borusuna atılmıştı. Akdeniz akıntıları aylardır bu artıkları deniz dibinden sürüklüyordu. Bir anda elli ft yüksekliğinde kambur bir su tepeciği, kuzeydoğuda Sardinya'dan güneybatıda Tripoli'ye kadar bütün kıyıları taradı. Bir mikrosaniye içinde Akdeniz'in yüzeyi, Pantelleria, Lampedusa, Linosa ve Malta adalarının çevresine dolanmış dev bir solucanın kıvrımlı görüntüsüne büründü.

Artıkların bir kısmı yakılmış, bir yere çökmeden önce, yüzlerce mil yayılacak olan duman ve buharla birlikte bacadan atılmıştı. Bu küçücük tanecikler sonunda, üzerlerinde dağıldıkları Fas, Cezayir, Libya ve Yunanistan'da inanılmaz bir küçüklük ve yoğunluktaki köredici dakik patlamalarla kendilerini gösterdiler. Ve hâlâ stratosferde süzülmekte olan bazı zerrelere, gündüz yıldızları gibi yoğun parlamalarla varlıklarını belli ettiler.

Prof. John Mantley'nin de PyrE'yle aynı şaşırtıcı deneyimi yaşadığı Texas'da artıkların çoğu, aynı zamanda radyoaktif artıkların da toplandığı, kurumuş bir petrol kuyusunun hava bacasından aşağı atılmıştı. Derin bir su tablası maddenin çoğunu emerek yavaş yavaş on beş kilometrekarelik bir alana yaymıştı. On beş kilometrekarelik Texas düzlüğü sarsıntılarla kalın fitilli kadifeye benzedi. İşlenmemiş büyük bir doğal gaz birikintisi

sonunda bir gedik buldu ve yüzeye çıkıp havaya uçan taşların çıkardıkları kıvılcımlarla ateş alarak iki yüz ft.'lik dev bir meşaleye dönüştü.

Çoktan bir kenara atılmış, unutulmuş, kullanılmış bir filtre kâğıdı diskine atılmış bir miligram PyrE, kâğıt makinesine yollanmış ve sonunda hamur haline getirilip dizgi metali kalıbına dökülmüş *Glasgow Observer*'ın bütün gece baskısını yok etti. Uzun zaman önce gazete kâğıdına dönüştürülen bir laboratuvar önlüğüne sıçramış olan bir PyrE kırıntısı, Lady Shrapnel tarafından yazılmış bir Teşekkür Mektubunu yok ederken bu arada yanında fazladan bir ton birinci sınıf postayı götürdü.

Çoktan atılmış ve şimdi bir Yağmacı-jauntecinin mink ceketinin altına giyilen, kazara PyrE'li bir asit bileşimine batırılmış bir gömlek kolu, tek bir sert kesişle Yağmacı-jauntecinin bileğini ve elini kopardı. Şimdi bir kül tablası olarak kullanılan bir buharlaştırma kristaline yapışmış bir desimiligram PyrE, hilkat garibesi ticareti yapıp canavar dağıtımı yapan Baker adında birinin bürosunu yakıp kavuran bir yangın başlattı.

Gezenin bir ucundan diğer ucuna dek tek tek patlamalar, patlama zincirleri, yangın ağları, küçük yangınlar, gökyüzünde meteor parlamaları, büyük kraterler ve dar kanallar toprağı yarıp geçiyor, parçalıyor, bağrından kusuluyordu. Sanki öfkeli bir Tanrı insanlarını yine bir cehennem ateşiyle ziyaret etmişti. Eski St. Patrick'de, Fourmyle'ın laboratuvarında yaklaşıklık bir gramın onda biri kadar PyrE açıkta kalmıştı. Kalanı, kazara ya da bilerek yapılacak bir psikokinetik ateşlemeden korunduğu bir Tepkisiz Kurşun İzomer kasadaydı. O onda bir gramdan çıkan enerji, şiddetli bir deprem binayı sarsmış gibi duvarları patlatıp zeminde büyük yarıklar açmıştı. Destekler bir an daha sütunları tuttu ve sonra gürültüyle yıkıldı. Kuleler, sivri Tepeler, sütunvari destekler ve çatı gürleyen bir çığ halinde inip; yerdeki alabildiğince geniş kraterin üzerinde karmaşık, tehlikeli bir dengede tereddüt etti. Bir nefes rüzgâr, ufacık bir titreşim ve krater, toz haline gelmiş yıkıntıyla tamamen dolana

kadar çöküntü devam ederdi.

Patlamanın yıldız kadar yüksek ısıyı yüzlerce yangın çıkardı ve çöken çatının eski kalın bakırını eritti. Bir miligram PyrE daha patlatılmış olsaydı; ısı metali anında buharlaştırmaya yetecekti. Onun yerine beyaz beyaz parlayıp akmaya başlamıştı. Eriyik bakır çökmüş çatının enkazından süzülüp karmaşık bir ağda ilerleyen korkunç bir çamur gibi ezik taşların, demirlerin, tahtaların ve camların arasından aşağıya doğru akmak için yollar aramaya başladı.

Dagenham ve Y'ang-Yeovil katedralda hemen hemen aynı anda belirdiler. Bir saniye sonra Robin Wendesbury ve ardından da Jisbella McQueen geldi. Bir düzine Haberalma ajanı ve altı Dagenham kuryesi Presteign'in Jaunte-Muhafızları ve polisle birlikte ortaya çıktı. Parlayan bloğu kordona aldılar ama zaten çok az izleyici vardı. Yeni Yıl Gecesindeki baskının şokundan sonra tek bir patlama New York'un yarısını korkutarak bir kez daha panik içinde güvenli bir yere jaunte'lemelerine yol açmıştı.

Yangının gürültüsü korkunçtu ve iğreti bir dengede duran tonlarca yıkıntının ezici baskısı herkesi tedirgin ediyordu. Herkes bağırarak zorunda kalıyor ama yine de titreşimlerden korkuyordu. Y'ang-Yeovil, Foyle ve Sheffield'la ilgili haberi Dagenham'ın kulağına bağırdı. Dagenham başını sallayıp ölüm gülüşüyle gülümsedi.

"İçeri girmemiz gerekecek," diye bağırdı.

"Yangın giysileri," diye bağırdı Y'ang-Yeovil.

Yok olup bir çift beyaz Felaket Ekibi giysiyle yeniden belirdi. Bu manzara karşısında Robin ve Jisbella deliller gibi bağırarak itiraz etmeye başladı. İki adam onlara aldırmayıp Tepkisiz İzomer zırları üzerlerine geçirerek yangın yerine girdiler.

Eski St. Patrick'in içi sanki korkunç bir el tahta, taş ve metalle ağzına kadar dolu bir torbayı karıştırıp darmadağın etmiş gibiydi. Her çatlaktan erimiş bakır dilleri çıkıyor, tahtaları ateşe vererek, taşları ufalayarak, camları parçalayarak aşağıya doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Bakırın aktığı yerlerde yalnızca bir

parlama vardı ama, döküldüğü yerlerden parlak kızgın metal damlacıkları fışkırıyordu.

Bu karmakarışık enkazın altında, eskiden katedralin döşemesinin olduğu yerde siyah bir krater vardı. Patlama döşeme taşlarını ayırıp binanın derinliklerindeki bodrumları, alt bodrumları ve mahzenleri ortaya çıkarmıştı. Mahzenler, hepsi küçük düzensiz yangınlar çıkarmış, belli belirsiz kımıldayan taşlar, kirişler, borular, teller ve Dört Mil Sirki'nin kalıntılarıyla doluydu. İlk bakır kratere damlayıp ortalığı parlak bir erimiş sıçramayla aydınlattı.

Dagenham Y'ang-Yeovil'in dikkatini çekmek için omuzuna vurdu ve bir yeri işaret etti. Kraterin ortasında, karışıklığın ortasında Regis Sheffield'in patlamanın ezip parçaladığı cesedi yatıyordu. Y'ang-Yeovil Dagenham'ın omuzuna vurdu ve başka bir yeri işaret etti. Kraterin neredeyse en dibinde Gully Foyle yatıyordu ve erimiş bakır sıçrayıp parlayarak onu aydınlattığında hareket ettiğini gördüler. İki adam da hemen dönüp bir görüşme yapmak için sürünerek katedralden çıktılar.

"Yaşıyor."

"Nasıl olabilir?"

"Tahmin edebilirim. Yakınlarında toplanmış çadır parçalarını gördün mü? Katedralin diğer ucunda başka bir patlama olmuş ve aradaki çadırlar da Foyle'u korumuştur. Sonra başka herhangi bir şey ona çarpmadan zeminde açılan yarıktan düşmüştür."

"Mantıklı geliyor. Onu oradan çıkarmamız gerek. PyrE'nin nerede olduğunu bilen tek kişi o."

"PyrE hâlâ orada olabilir mi . . . patlamamış olarak?"

"T.K.İ. kasadaysa evet. O nesne hiçbir şeye tepki vermez. Onu boş ver şimdi. Foyle'u nasıl çıkaracağız?"

"Buradan çalışamayız."

"Neden olmasın?"

"Anlaşılmıyor mu? Yanlış bir adımda bütün yıkıntı çöker."

"Aşağıya akan bakırı gördün mü?"

"Tanrım, evet!"

"Onu on dakika içinde oradan çıkarmazsak, bir erimiş bakır havuzunun dibinde olacak."

"Ne yapabiliriz?"

"Küçük bir olasılık var."

"Nedir?"

"Sokağın karşısındaki eski RCA binalarının bodrumları St Patrick'inkiler kadar derin."

"Ve?"

"Aşağı inip bir tünel açmaya çalışacağız. Belki Foyle'u aşağıdan çıkarabiliriz."

Bir ekip iki nesildir terk edilmiş ve mühürlü olan eski RCA binalarına daldı. Kemerli mahzenlere, yüzyıllar öncesinin ayrıntılarıyla dolu enkaz halindeki müzelerine indiler. Antika asansör boşluklarını bulup oralardan elektrik tesisatı, ısıtıcı ve dondurucu sistemlerinin bulunduğu alt mahzenlere indiler. Tarih öncesindeki Manhattan Adası'nın derelerinden, bugün hâlâ üzerlerine yapılmış sokakların altından akan derelerden gelen suyun içine bellerine kadar batarak binarın lağımına indiler.

St. Patrick'in mahzenlerini karşılarına almak için doğu-kuzeydoğu yönünde lağımlarda ilerlerken birden koyu karanlığın ilerde yükselen alevlerle aydınlandığını fark ettiler. Dagenham bağırıp kendini ileri attı. St Patrick'in alt bodrumlarını açan patlama, kendi mahzenleriyle RCA binalarının arasındaki duvarları da ayırmıştı. Taş ve toprağın arasındaki pürüzlü bir yarıktan büyük yangının dibini görebiliyorlardı.

Elli ft ileride Foyle kıvrılmış kirişler, taşlar, borular, metal ve tellerden oluşmuş bir labirentin içinde sıkışıp kalmıştı. Yükarıdan gelen gürültülü bir parlama ve çevresindeki gelişigüzel alevlerle aydınlanıyordu. Giysileri alev almıştı ve dövme yüzünde belirgin bir şekilde parlıyordu. Kapana kısılmış şaşkın bir hayvan gibi yavaş ve tereddütle hareket ediyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırды Y'ang-Yeovil. "Yanan adam!"

"Ne?"

"İspanyol Merdivenleri'nde gördüğüm Yanan Adam. Boş ver onu şimdi. Ne yapabiliriz?"

"İçeri girelim tabii ki."

Birden parlak bir kızgın bakır parçası Foyle'un yakınına doğru süzüldü ve on ft aşağısına damladı. Ardından bir ikinci, bir üçüncü . . . bakır yavaş ve sürekli bir akıntı halinde inerek bir havuz oluşturmaya başladı. Dagenham ve Y'ang-Yeovil zırhlarının maskelerini takıp sürünerek duvardaki yarıktan geçmeye çalıştı. Üç dakikalık acı bir mücadeleden sonra labirenti aşip Foyle'a ulaşamayacaklarını anladılar. Dışarıdan içeriye girmek imkansızdı ama içerden dışarıya çıkılabilirdi. Dagenham ve Y'ang-Yeovil konuşmak üzere geri çekildiler.

"Ona ulaşamıyoruz," diye bağırdı Dagenham, "ama o dışarı çıkabilir."

"Nasıl? Jaunte'leyemediği kesin, yoksa burada olmazdı."

"Hayır. Tırmanabilir. Bak. Önce sola, sonra yukarı gidip şu kirişin yanından döner, sonra altına girip o telleri iterse çıkabilir. Teller içeri doğru itilemiyor, bu yüzden biz ona ulaşamıyoruz, ama dışarı itilebilir, böylece o da çıkabilir. Tek yönlü bir kapı."

Erimiş bakır havuzu Foyle'a doğru yaklaşıyordu.

"Eğer yakında oradan çıkamazsa canlı canlı kavrulacak."

"Onunla konuşmalıyız . . . Ne yapması gerektiğini söylemeliyiz."

Adamlar bağırmaya başladı: "Foyle! Foyle! Foyle!"

Tuzaktaki yanan adam yavaş ve tereddütlü hareket etmeye devam etti. Cızırdayan bakır yağmuru şiddetleniyordu.

"Foyle! Sola dön. Beni duyabiliyor musun? Foyle! Sola dönüp yukarı tırman. Sonra - Foyle!"

"Dinlemiyor. Foyle! Gully Foyle! Bizi duyabiliyor musun?"

"Jiz'i çağır. Belki onu dinler."

"Hayır, Robin. Düşünce gönderebilir. Dinlemek zorunda kalır."

"Ama yapar mı? Herkesin içinden onu kurtarır mı?"

"Yapmak zorunda. Bu nefretten çok büyük bir şey. Bu,

dünyanın şimdiye kadar karşılaştığı en büyük kahrolası şey. Gidip onu getireyim." Y'ang-Yeovil dışarı sürünmeye başlamıştı ki Dagenham onu durdurdu.

"Bekle Yeo. Şuraya bak. Yanıp sönmeye başladı."

"Yanıp sönmek mi?"

"Bak! Sanki bir ateşböceği gibi yanıp sönüyor. Seyret şunu! Bir görünüyor, bir kayboluyor."

Foyle'un görüntüsü alevli bir tuzağa yakalanmış bir ateşböceği gibi hızla bir kayboluyor, bir belirliyordu.

"Şimdi ne yapıyor? Ne yapmaya çalışıyor? Neler oluyor?"

Kurtulmaya çalışıyordu. Tuzağa düşmüş bir ateşböceği ya da bir işaret ateşinin alevlerine sıkışıp kalmış bir deniz kuşu gibi çılgınca çırpınıp duruyordu . . . kendini bilinmeyene doğru fırlatan kararmış, yanan bir yaratık gibiydi.

Sesleri görüntü gibi algılıyordu, garip desenli bir ışık gibi. Kendi adını bağırıklarında parlak bir uyaklı şiir görüyordu:

F OYL E	F OYL E	F OYL E	F OYL E
F OYL E	F OYL E	F OYL E	F OYL E
F OYL E	F OYL E	F OYL E	F OYL E
F OYL E	F OYL E	F OYL E	F OYL E
F OYL E	F OYL E	F OYL E	F OYL E

Hareketleri ses gibi algılıyordu. Kıvrılan alevleri, girdaplar oluşturan dumanları, titreşerek alaylı oyunlar oynayan gölgele-ri duyuyordu ve hepsi de yabancı dillerde kulakları sağır edecek kadar yüksek bir sesle konuşuyorlardı.

"BURUU GYARR RAAVVV CIRMEYKİNK?" diye sordu duman.

"Aşa. Aşa, rit-kit-dit-zit m'gid," diye cevapladı hızlı gölgeler.

"Ooooh. Aaa. Hiiii. Tiii. Oooo. Ahhh," diye bağıırıyordu

ısı dalgacıkları. "Ahhh. Maaa. Paaa. Laaaaaaaaa!"

Kendi giysilerinin alevleri bile kulaklarında gürleyip anlamsız bir şeyler söylüyordu. "MANTERGAYSTMANN!" diye bağırıyorlar, "UNVERTRACKÜNGSTEIGN GANZELSSFURSTIN-LASTENBRUGG!"

Renkler ona acı veriyordu . . . sıcak, soğuk, basınç; dayanılmaz yükseklikte ve inanılmaz derinlikte, muazzam hızlanmalar ve ezici sıkıştırmalardan oluşan duyumlardı:

KIRMIZI HIZLA ONDAN UZAKLAŞTI

YEŞİL IŞIK SALDIRDI

ŞİVİT TITREYEN BİR YILAN GİBİ İNSANIN KANINI DONDURAN BİR HIZLA DALGALANDI

Dokunmak onun için tatmaktı . . . tahtaya dokunduğunda ağzında keskin ve kireçli bir tat oluşuyordu, metal tuzdu, dokunduğu taşların tadı ekşimsiydi, camsa fazla şekerli tatlı gibi

içini bayıltıyordu.

Koku dokunuştı . . . Sıcak taşlar yanağını okşayan kadife gibi kokuyordu. Duman ve kül neredeyse ıslak kanaviçe benzeri, derisini tırmalayan sert kumaşlardı. Erimiş metal kalbine indirilen darbeler gibiydi, PyrE patlamasının iyonlaşması da havayı parmaklarının arasından süzülen su gibi kokan ozonla doldurmuştu.

Kör, sağır ve duyumsuz değildi. Duyumları alıyordu, ama bu duyumlar PyrE şokuyla çarpılıp kısa devre yapmış bir sinir sisteminden geçerek geliyorlardı. Sinestezi geçiriyordu, algıların dış dünyadan verileri alıp beyne ilettiği ama beyinde duyumsal algıların birbiriyle karıştığı o nadir konumdaydı. Böylece Foyle için ses görüntü olarak, hareket ses olarak kaydediliyor; renkler acı hislerine, dokunuş tada, tat da dokunuşa dönüşüyordu. Yalnızca Eski St. Patrick'in altındaki yangının labirentinde değil, aynı zamanda kendi ters-duyumlarının kaleidoskopunda da sıkışıp kalmıştı.

Yine çaresiz, yok olmanın o korkunç sınırında, bütün yaşam disiplinlerini ve alışkanlıklarını terk etmişti; ya da belki bunlar ondan sökülüp atılmıştı. Çevre ve deneyimin şartlandırılmış bir ürünü olmaktan çıkıp kaçmayı ve hayatta kalmayı isteyen, elindeki bütün güçleri kullanan, tam gelişmemiş bir yaratık olmuştu. Ve yine iki yıl öncesinin mucizesi gerçekleşti. Bir insan organizmasının, her hücrenin, her dokunun, her sinir ve kasın bölünmemiş enerjisi bu isteği güçlendirdi ve Foyle uzayda jaunte'ledi.

Işık hızını kat kat aşan düşünce hızıyla kıvrılan evrenin jeodezik uzay çizgileri boyunca hızla sürüklenmeye başladı.

Konumsal hızı o kadar korkutucuydu ki, zaman ekseni kıvrıldı ve Geçmişten başlayıp Şimdiye geçerek Geleceğe uzanan dikey çizgiden ayrıldı. Artık imkânsızlık kavramlarıyla sınırlanmayan insan beyninin mucizesi tarafından yönetilen bu hemen hemen yatay eksen, bu yeni uzay-zaman jeodeziği üzerinde titreterek ilerliyordu.

Yine Helmut Grant ve Enzo Dandridge ve bir dizi başka denemecinin yapamadığını gerçekleştirmişti. Şuursuz paniği onu daha önceki deneylerin başarısızlıkla sonuçlanmasına yol açan konum-zaman sınırlamalarından vazgeçmeye zorlamıştı. Başka-yere değil Başka-zamana jaunte'lemişti. Ama en önemlisi, her insanla birlikte doğan ama hayatın akışıyla derinlere inen, Zaman Okunu ve kişinin bunun üzerindeki konumunu olduğu gibi gösteren dördüncü boyut bilinci, Foyle'da yüzeye yakındı. Muhteşem bir hayal gücü gösterisiyle eksi birin karekökü olan 'i'yi hayali bir sayıdan gerçeğe çevirerek uzay-zaman jeodezikleri boyunca Başka-yerlere ve Başka-zamanlara jaunte'ledi.

Jaunte'ledi.

Uzayın donuk boşluğunda süzülen *Göçebe'* deydi.

Hiçliğe açılan kapının önünde duruyordu.

Soğuk, limon tadındaydı ve vakumsa derisini tırmalayan pençeler. Güneş ve yıldızlar kemiklerini titreten ateşli sıtmaydı.

"GOLMMHA FREDNİS Dİ KLOMOHAMAGENSİN!" diye haykırdı hareket kulaklarında.

Koridordan aşağı kaybolan, arkası ona dönük bir şekil vardı; omuzunda eşyalarla dolu bakır bir kazan taşıyan, serbest düşme içinde fırlayan, süzülen, sürüklenen bir şekildi bu. Bu Gully Foyle'du.

"MİİHAT JESSROT TO KRONAGEN BAT FLİMMKORK," diye uludu adamın hareketinin görüntüsü.

"Aha! O-ho! M'git nat ta kak," diye cevap verdi titreşen ışık ve gölgeler.

"Aaaaaaaaaa? Yaaaaaaaaa? Yoooooooo. Ooooooooo!" diye

mırıldandı adamın çevresinde dönüp duran yıkıntı parçacıkları.

Ağızındaki limon tadı dayanılmaz oldu. Derisini tırmalayan pençeler bir işkenceydi.

Jaunte'ledi.

Yok olmasının üzerinden bir saniye bile geçmeden Eski St. Patrick'in altındaki fırında yeniden belirdi. Tıpkı bir deniz kuşunun kurtulmaya çalıştığı alevlere tekrar tekrar geri çekilmesi gibi buraya çekiliyordu. Gürüldeyen fırına yalnızca bir an daha tahammül etti.

Jaunte'ledi.

Gouffre Martel'in derinliklerindeydi.

Kadife karanlık saadet, cennet, sonsuz mutluluktu.

"Ah!" diye bağırdı huzurla.

"AH!" diye yankılandı sesi ve sesler köredici bir ışık desene dönüştü.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH
HAHAHAHAHAHAHAHAHA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH
HAHAHAHAHAHAHAHAHA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH
HAHAHAHAHAHAHAHAHA

Yanan Adam irkildi. Sesten körleşmiş olarak "Durun!" diye bağırdı. Yankının göz kamaştırıcı deseni yeniden belirdi.

DuRunDuRunDuRun
RunDuRunDuRunDuRun
DuRunDuRunDuRunDuRun
RunDuRunDuRunDuRunDuRun
RunDuRunDuRunDuRun
unDuRunDuRunDuR
RunDuRunDuRun

Uzaktaki ayak seslerini, gözleri dikey kuzey akıntılarının

yumuşak desenleri olarak gördü.

t	t	t	t	t	t
a	a	a	a	a	a
k	k	k	k	k	k
t	t	t	t	t	t
a	a	a	a	a	a
k	k	k	k	k	k
t	t	t	t	t	t
a	a	a	a	a	a
k	k	k	k	k	k

Y
I
L
D
I
R
I
M
G
İ
B
İ
B
İ
A
Y
K
I
R
H
I
R
İ
Ş
D
U
Y
U
L
D
U

BİR IŞIK HÜZMESİ SALDIRDI

Foyle ve Jisbella McQueen'i jeofonla izleyen Gouffre Martel hastanesindeki arama ekibiydi. Yanan Adam yok oldu ama önce istemeden arama ekibini yok olan kaçakların izinden uzaklaştırmıştı.

Son kayboluşundan yalnızca bir an sonra yine yeniden Eski St. Patrick'in altında belirdi. Uzay-zamanın ters çevrilmiş tepe eğrisinde kendi Şimdi'si eğrideki en alt nokta olduğu için bilinmeyene çılgınca açtığı kanatlar onu kaçınılmaz olarak, kaçmaya çalıştığı Şimdi'ye geri sürükleyen jeodezik uzay-zaman çizgilerine yolluyordu.

Kendini jeodezik çizgiler boyunca yukarı, yukarı itip geçmiş ya da geleceğe gidebiliyordu, ama bir topun sonsuz bir kuyunun eğimli duvarlarından yukarı fırlatılıp bir an orada hareketsiz kaldıktan sonra derinliklere geri yuvarlanması gibi, o da sonunda ister istemez kendi Şimdi'sine düşüyordu.

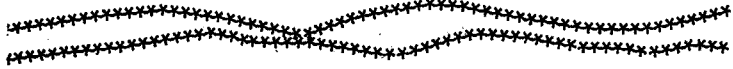
Ama yine de çaresizliği içinde bilinmeyene doğru kanat çırpıyordu.

Yine jaunte'ledi.

Avustralya kıyılarındaki Jervis plajındaydı.

Dalgaların hareketleri "LOGGER-MİST KROTEHAVEN CALL. LOOGERMİSK MOTESLAVEN DUUL." diye feryat ediyordu.

Dalgaların sesleri sahne ışıklarının parlaklığıyla gözlerini kamaştırıyordu:

Gully Foyle ve Robin Wendesbury önünde duruyorlardı. Yanan Adam'ın ağzına sirke tadı veren kumlarda bir adamın cesedi yatıyordu. Yüzünü yalayan rüzgârın tadı gazete kâğıdına benziyordu.

Foyle ağzını açıp bağırdı. Ses yanan yıldız baloncukları halinde çıktı.

Foyle bir adım attı. Hareketi "GRASH!" diye cınladı.

Yanan Adam jaunte'ledi.

Şangay'da, Dr Sergei Orel'in bürosundaydı.

Foyle yine karşısındaydı ve ışık desenleriyle konuşuyordu:

K	S			K	S	K	S
İ	İ			İ	İ	İ	İ
M	N	M	N			M	N

Bir an için Eski St. Patrick'in ızdırabına döndü ve yine jaunte'ledi.

HAYKIRAN İSPANYOL MERDİ-
VENLERİNDE DURUYORDU.
HAYKIRAN İSPANYOL MERDİ-
VENLERİNDE DURUYORDU.
HAYKIRAN İSPANYOL MERDİ-
VENLERİNDE DURUYORDU.
HAYKIRAN İSPANYOL MERDİ-
VENLERİNDE DURUYORDU.
HAYKIRAN İSPANYOL MERDİ-
VENLERİNDE DURUYORDU.
HAYKIRAN İSPANYOL MER-
DİVENLERİNDE DURUYORDU.

Yanan adam jaunte'ledi.

Yine limon tadı veren soğuktaydı ve vakum derisini dayanılmaz pençelerle tırmalıyordu. Gümüş bir geminin lombozundan içeri bakıyordu. Arkada Ay'ın dev dağları yükseliyordu. Lombozdan, içerideki kan ve oksijen pompalarının uyumsuz gürültülerini görüp Gully Foyle'un ona doğru attığı adımın feriyadını duyabiliyordu. Boşluğun boğazını sıkkan pençeleri iyice dayanılmaz hale geldi.

Uzay-zamanın jeodezik çizgileri onu, çılgın çırpınışlarına başlamasından bu yana iki saniyeden az bir sürenin geçtiği Eski St. Patrick'deki Şimdiye geri yolladı. Yanan bir mızrak gibi, bir kere daha kendini bilinmeyene doğru fırlattı.

Mars'taki Sklotsky Mezarındaydı. Lindsey Joyce adındaki solgun yaratık önünde kıvranıyordu.

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!" diye bağıırıyordu hareketleri.
"CANIMI YAKMA. BENİ ÖLDÜRME. HAYIR LÜTFEN. . .
LÜTFEN. . . LÜTFEN. . ."

Yanan Adam kaplan ağzını açıp gülmeye başladı.
 "Acı çekiyor," dedi. Sesinin tınısı gözlerini yaktı.

A A A
 C C C
 I I I
 Ç Ç Ç
 E
 K K K
 İ İ İ
 Y Y Y
 O O O
 R R R

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Foyle.

K K K K K K K K K K
 İ İ İ İ İ İ İ İ İ İ
 M M M M M M M M M M
 S S S S S S S S S S
 İ İ İ İ İ İ İ İ İ İ
 N N N N N N N N N N
 S S S S S S S S S S
 E E E E E E E E E E
 N N N N N N N N N N

Yanan Adam irkildi. "Çok parlak," dedi. "Daha az ışıık."

Foyle öne doğru bir adım attı. Hareketi "BLAA-GAA-DAA-MAV-FRAA-MİŞLİNGSTONVİSTA!" diye gürledi.

Yanan Adam acı içinde ellerini kulaklarına götürdü.

"Ses çok yüksek," diye bağırdı. "O kadar yüksek sesle hareket etme."

Kıvranan Sklotsky'nin hareketleri hâlâ bağıyor, yalvarıyordu: "CANIMI YAKMAYIN. CANIMI YAKMAYIN."

Yanan Adam yine güldü. "Dinle onu. Bağıyor. Yalvarıyor. Ölmek istemiyor. Acı çekmek istemiyor. Bir dinle onu."

"EMRİ VEREN OLIVIA PRESTEIGN'Dİ. BEN DEĞİLDİM. CANIMI YAKMAYIN. OLIVIA PRESTEIGN."

"Emri kimin verdiğini söylüyor. Duyamıyor musun? Gözlerinle dinle. Olivia diyor."

NE? NE? NE? NE? NE? NE?

NE? NE? NE? NE? NE?

NE? NE? NE? NE? NE? NE?

NE? NE? NE? NE? NE?

Foyle'un sorusunun satranç tahtası deseninden gelen ışık onun için çok fazlaydı.

"Olivia diyor. Olivia Presteign. Olivia Presteign. Olivia Presteign."

Jaunte'ledi.

Eski St. Patrick'in altındaki kuyuya düştü yeniden ve karmam çorman aklı ve umutsuzluğu ona öldüğünü söyledi. Bu Gully Foyle'un sonuydu. Bu sonsuzluktu ve cehennem gerçektir. Gördükleri en son ölüm anında geçmişin paramparça görüntülerinin aklından geçmesiydi. Katlandıklarına zamanın sonuna dek katlanmak zorunda kalacaktı. Ölmüştü. Öldüğünü biliyordu.

Sonsuzluğa teslim olmayı reddetti.
Yine bilinmeyene kanat çırpı.
Yanan Adam jaunte'ledi.

Parıldayan bir sisin içindeydi

Derisinde kelebek kanatlarının teması vardı

Ağzında bir dizi serin inci nin tadı vardı

Birbirine girmiş kaleidoskopik duyumlarıyla nerede olduğunu bilemiyordu, ama sonsuza kadar bu Hiçbiryer'de kalmak istediğini biliyordu.

"Merhaba Gully."

"O da kim?"

"Ben Robin."

"Robin mi?"

"Eski Robin Wendesbury."

"Eski mi?"

"Şimdiki Robin Yeovil."

"Anlamıyorum. Öldüm mü?"

"Hayır Gully."

"Neredeyim?"

"Eski St Patrick'den çok çok uzaklarda."

"Ama nerede?"

"Bunu açıklayacak zaman yok Gully. Burada yalnızca birkaç saniye var."

"Neden?"

"Çünkü daha uzay-zamanda jaunte'lemeyi öğrenmedin. Geriye dönüp öğrenmen gerek."

"Ama biliyorum. Bilmem gerek. Sheffield Göçebe'ye jaunte'lediğimi söyledi . . . altı yüz bin mil."

"O zamanki bir kazaydı Gully ve yeniden jaunte'leyeceksin . . . kendi kendini eğittikten sonra . . . Ama şimdi yapamıyorsun. Daha nasıl tutunacağımı . . . herhangi bir Şimdi'yi gerçeğe nasıl dönüştüreceğini bilmiyorsun. Birkaç saniye içinde Eski St. Patrick'e düşeceksin yeniden."

"Robin, şimdi hatırladım. Senin için kötü haberlerim var."

"Biliyorum Gully."

"Annen ve kız kardeşlerin ölmüş."

"Uzun zamandır biliyorum Gully."

"Ne kadar uzun zamandır?"

"Otuz yıldır."

"Bu imkânsız."

"Hayır değil. Eski St. Patrick'den çok çok uzaklardasın. Sana kendini yangından nasıl kurtaracağını anlatmak istiyordum, Gully. Dinleyecek misin?"

"Ölmedim mi?"

"Hayır."

"Dinleyeceğim."

"Duyumların karmakarışık. Yakında geçecek ama sana sağ sol ya da yukarı aşağı diye anlatmayacağım. Şimdi anlayabileceğin gibi anlatacağım."

"Neden bana yardım ediyorsun . . . sana bütün yaptıklarından sonra?"

"Hepsi bağışlandı ve unutuldu Gully. Şimdi beni dinle. Eski St. Patrick'e döndüğünde en yüksek sesli gölgeleri karşına alana dek dön. Anladın mı?"

"Evet."

"Teninde derin bir karıncalanma hissedene kadar seslere doğru ilerle. Sonra dur."

"Sonra durayım."

"Yarım bir dönüş yapıp basınç ve düşme hissini bul. Onu izle."

"Onu izleyeyim."

"Parlak bir ışık perdesinden geçip kinin tadına geleceksin. Kinin tadı gerçekte bir tel yığımı. Hafif bir çekiç sesi duyana kadar kinini iterek ilerle. Güvende olacaksın."

"Bütün bunları nereden biliyorsun Robin?"

"Bir uzman anlattı Gully." Gülmeye benzer bir his vardı. "Her an geçmişe düşebilirsin artık. Peter ve Saul da burada. Au revoir ve iyi şanslar diyorlar. Ve Jiz Dagenham da öyle. İyi şanslar Gully hayatım . . ."

"Geçmiş mi? Burası gelecek mi?"

"Evet Gully."

"Ben de burada mıyım? Olivia-?"

Ve ardından birden uzay-zaman çizgilerinden aşağıya, aşağıya, aşağıya, Şimdi'nin dehşet verici kuyusuna doğru düşmeye başladı.

on altı

Presteign Kalesi'nin fildişi ve altın Yıldız Odası'nda duyuları yerine geldi. Görüntü, görüntüye dönüştü ve yüksek aynalarla vitraylı camları; kütüphaneci androidin merdivende durduğu altın işlemeli kütüphaneyi gördü. Ses, sese dönüştü ve Sekreter androidin Louis Quinze masada elle çalışan bir kayıt topuna bir şeyler yazdığını duydu. Robot barmenin verdiği konyağı yudumlarken de tat yine tat haline geldi.

Kapana kısılmış, hayatının kararıyla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Düşmanlarına aldırmayıp robot barmenin yüzüne kazınmış kalıcı gülümsemeyi, o klasik sırtışı inceledi.

"Teşekkür ederim," dedi Foyle.

"Zevkti efendim," diye cevap verdi robot ve bir sonraki işareti beklemeye başladı.

"Güzel bir gün," dedi Foyle.

"Her zaman bir yerlerde güzel bir gün vardır efendim," diye sırttı robot.

"Berbat bir gün," dedi Foyle.

"Her zaman bir yerlerde güzel bir gün vardır efendim," diye cevap verdi robot.

"Gün," dedi Foyle.

"Her zaman bir yerlerde güzel bir gün vardır efendim," dedi robot.

Foyle diğerlerine döndü. "İşte bu benim," dedi robotu göstererek. "Hepimiz buyuz. Özgür iradede söz edip duruyoruz ama tepkiden başka bir şey değiliz . . . belirli kalıplarda mekanik tepki. Peki öyleyse . . . işte buradayım, burada, tepki vermeyi bekliyorum. Düğmelere basın, zıplayayım." Robotun metalik sesinin gülünç bir taklidini yaptı. "Size hizmet etmek benim

için bir zevkti efendim." Birden sesi hepsini tokatladı. "Ne istiyorsunuz?"

Hepsi tedirginlikle kıpırdandı. Foyle yanmış, bitmiş, cezalandırılmıştı . . . ama yine de hepsini kontrol ediyordu.

"Tehditleri önceden belirleyelim," dedi Foyle. "Asılacağım, doğranacağım, cehennemde yanacağım eğer . . . ama ne? Ne yapmalıyım? Ne istiyorsunuz?"

"Malımı istiyorum," dedi Prestign buz gibi bir gülümsemeyle.

"Dokuz küsur kilo PyrE. Evet. Ne öneriyorsunuz?"

"Öneri getirmiyorum efendim, benim olanı istiyorum."

Y'ang-Yeovil ve Dagenham konuşmaya başladı, Foyle onları susturdu. "Düğmelere teker teker basalım beyler. Şu anda Presteign beni oynatmaya çalışıyor." Presteign'a döndü. "Daha sert bas, kan ve para, ya da başka bir düğme bul. Şu anda kim oluyorsun da isteklerde bulunuyorsun?"

Presteign dudaklarını kasti. "Yasalar..." diye başladı.

"Ne? Tehdit mi?" Foyle güldü. "Beni korkutarak bir şeyler elde edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Aptal olmayın. Benimle Yeni Yıl Gecesinde konuştuğunuz gibi konuşun Presteign... acıma, affetme, ikiyüzlülük olmaksızın."

Presteign başını eğdi, derin bir nefes alıp gülümsemeyi bıraktı. "Sana güç öneriyorum," dedi. "Varisim olarak, Presteign Yatırımları'na ortaklık, klan ve septin başkanlığı. Birlikte dünyaya sahip olabiliriz."

"PyrE ile mi?"

"Evet."

"Teklifiniz incelenip reddedildi. Kızınızı teklif eder misiniz?"

"Olivia mı?" Presteign boğulur gibi oldu, yumruklarını sıkı.

"Evet Olivia. Nerede ö?"

"Seni pislik!" diye bağırды Presteign. "Rezil . . . Adi hırsız . . . Nasıl cüret . . ."

"PyrE için kızınızı teklif eder misiniz?"

"Evet," diye cevap verdi Presteign, zor duyulur bir sesle.

Foyle Dagenham'a döndü. "Düğmene bas, kurukafa."

"Konuşma bu düzeyde götürülecekse . . ." diye parladı Dagenham.

"Evet öyle. Acıma, affetme, ikiyüzlülük olmaksızın. Ne öneriyorsun?"

"Şan, şöhret."

"Öyle mi?"

"Para ya da güç öneremeyiz. Şeref önerebiliriz. Gully Foyle, İç Gezegenler'i yok olmaktan kurtaran adam. Güvenlik önerebiliriz. Suç dosyanı temizler, sana onurlu bir isim verir ve şeref salonundaki yerini garantileriz."

"Hayır," diye söze karıştı Jisbella Mc Queen. "Kabul etme. Bir kurtarıcı olmak istiyorsan sırrı yok et. PyrE'yi kimseye verme."

"PyrE nedir?"

"Sessiz ol!" diye parladı Dagenham.

"Yalnızca düşünceyle . . . psikokinesisle patlatılabilen bir termonükleer patlayıcı," dedi Jisbella.

"Né düşüncesi?"

"Herhangi birinin, ona yöneltilmiş, onu patlatma isteği. Tepkisiz Kurşun İzomerle yalıtılmamışsa, düşünce PyrE'yi kritik kütleyle ulaştırıyor."

"Sana sessiz olmanı söyledim" diye homurdandı Dagenham.

"Eğer hepimiz şansımızı deneyeceksek, ben de kendimin kini denemek istiyorum."

"Bu idealizmden daha büyük bir olay."

"İdealizmden daha büyük hiçbir şey yoktur."

"Foyle'un sırrı daha büyük," diye mırıldandı Y'ang-Yeovil. "Ben şu anda PyrE'nin göreceli olarak ne kadar önemsiz olduğunu biliyorum." Foyle'a gülümsedi. "Sheffield'ın hukuk asistanı, Eski St Patrick'deki sohbetinizin bir kısmına kulak misafiri

olmuş. Uzak-jaunte'lemeden haberimiz var."

Ani bir sessizlik oldu.

"Uzak-Jaunte'leme," diye haykırdı Dagenham. "İmkânsız. Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Foyle uzak-jaunte'lemenin imkânsız olmadığını gösterdi. Bir D.U. baskın gemisinden Göçebe'nin enkazına kadar, altı yüz bin mil jaunte'ledi. Dedğim gibi, bu PyrE'den çok daha önemli. Önce bu konuyu tartışmak isterim."

"Herkes ne istediğini anlatıp duruyor," dedi Robin Wendenbury yavaşça. "Sen ne istiyorsun Gully Foyle?"

"Teşekkür ederim" dedi Foyle, "cezalandırılmak istiyorum."

"Ne?"

"Arındırılmak istiyorum," dedi boğuk bir sesle. Bandajlı yüzünde damga belirmeye başladı. "Yaptıklarımın bedelini ödemek ve hesabı kapamak istiyorum. Taşıdığım bu kahrolası yükten, belimi büken bu acıdan kurtulmak istiyorum. Gouffre Martel'e dönmek istiyorum. Hak ettiğim buysa bir lobo istiyorum . . . hak ettiğimi de biliyorum. Ben -"

"Sen kaçmak istiyorsun," dedi Dagenham. "Kaçış yok."

"Serbest kalmak, istiyorum!"

"Sözkonusu bile değil," dedi Y'ang-Yeovil. "Kafanda lobo-tomiyle kaybedilemeyecek kadar çok kilitli kalmış değer var."

"Suç ve ceza gibi çocukça şeyleri aştık," diye ekledi Dagenham.

"Hayır," diye itiraz etti Robin. "Günah ve affedilme her zaman olmalı. Bunu asla aşmayız."

"Kâr ve zarar, günah ve affedilme, idealizm ve realizm," Foyle gülümsedi. "Hepiniz o kadar emin, o kadar basit, o kadar tek yönlüsünüz ki. Tereddüt eden bir tek benim. Bakalım aslında ne kadar kendinizden eminsiniz. Olivia Presteign'dan vazgeçebilir misin? Onu bana verirdin, öyle değil mi? Peki onu yasalara teslim edebilir misin? O bir katil."

Presteign ayağa kalkmaya çalıştı ama sandalyesine çöktü.

"Affedilme olmalı öyle mi Robin? Olivia Presteign'ı affede-
bilecek misin? Anneni ve kız kardeşlerini öldürdü."

Robin soldu. Y'ang-Yeovil itiraz etmeye çalıştı.

"Dış Uydular'da PyrE yok, Yeovil. Sheffield bunu itiraf etti.
Yine de PyrE'yi onların üzerinde kullanır mıydın? Benim adımlı
Lynch ve Boycott gibi herkesin lanetlediği bir isme mı çevire-
ceksin?"

Foyle Jisbella'ya döndü. "İdealizmin seni Gouffre Martel'e
geri götürüp cezanı tamamlamanı sağlayabilir mi? Sen Dagen-
ham, sen onu bırakır mıydın? Gitmesine izin verir miydin?"

Bir an acı ve sıkıntıyla yapılan itirazları dinleyip karışıklığı
seyretti.

"Hayat o kadar basit ki," dedi. "Bu karar çok basit, değil
mi? Presteign'ın mülkiyet haklarına mı saygı duymam gerek?
Yoksa gezegenlerin iyiliğini mi düşünmeliyim? Ya Jisbella'nın
idealleri? Dagenham'ın realizmi? Robin'in vicdanı mı önemli?
Düğüme basıp robotun zıplamasını izleyin. Ama ben bir robot
değilim. Ben evrenin garip bir hilkat garibesiyim . . . düşünen
bir hayvanım . . . ve bu bataklıktan nasıl çıkacağımı bulmaya
çalışıyorum. PyrE'yi dünyaya teslim edip kendini yok etmesine
izin mi vermeliyim? Dünyaya nasıl uzay-jaunte'leneceğini öğ-
retip hilkat garibeleri gösterimizi, galaksi galaksi bütün evrene
yaymamıza izin mi vermeliyim? Cevap ne?"

Barmen robot, karıştırma bardağını her tarafta yankılanan
bir şangırtıyla odanın öbür ucuna fırlattı. Peşinden gelen şaşkın
sessizlikte Dagenham, "Lanet olsun! Radyasyonum yine bebek-
lerini bozdu, Presteign," diye homurdandı.

"Cevabı evet," dedi robot, açıkça.

"Ne?" dedi Foyle şaşkınlıkla.

"Sorunuzun cevabı evet."

"Teşekkür ederim," dedi Foyle.

"Benim için zevkti efendim," dedi robot. "Bir insan önce-
likle toplumun bir üyesi, sonra da bir bireydir. Toplum yok ol-
mayı da seçse, topluma uymalısınız."

"Tamamen sapıttı," dedi Dagenham sabırsızlıkla. "Kapat şunu Presteign."

"Bir dakika," diye emretti Foyle. Robotun çelik yüzüne kazınmış parıltılı gülümsemeye baktı. "Ama toplum o kadar budala olabilir ki. O kadar kafası karışabilir ki. Bu konferansa tanık oldun."

"Evet efendim, ama topluma emretmemelisiniz, öğretmelisiniz. Toplumu eğitmelisiniz."

"Uzay-jaunte'lemeyi mi? Neden? Neden yıldızlara ve galaksilere ulaşalım? Ne için?"

"Yaşıyorsunuz da ondan efendim. Bu kendinize: Hayat ne için? diye sormakla aynı şey. Yaşam hakkında soru sormayın. Yaşayın."

"Çılgınlık bu," diye homurdandı. Dagenham.

"Ama büyüleyici," diye mırıldandı Y'ang-Yeovil.

"Hayatın yalnızca yaşamaktan başka bir anlamı olmalı," dedi Foyle robota.

"O zaman kendi kendinize bulun efendim. Sizin şüpheleriniz var diye dünyadan durmasını istemeyin."

"Neden hepimiz birlikte ilerleyemiyoruz?"

"Hepiniz farklısınız da ondan. Siz bir koyun sürüsü değilsiniz. Bazıları başı çekip diğerlerinin peşinden geleceğini ummak zorundadır."

"Kim başı çeker?"

"Bunu yapması gereken insanlar . . . hırslı insanlar . . . tutkulu insanlar."

"Hilkat garibesi insanlar."

"Siz hepiniz hilkat garibelerisiniz efendim. Ama siz zaten daima hilkat garibeliydiniz. Hayat bir hilkat garibesidir. Onun umudu ve zaferi budur."

"Çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti efendim."

"Günü kurtardın."

"Her zaman bir yerlerde güzel bir gün vardır efendim,"

diye sırtı robot. Ardından vızıldayıp şangırdayarak yere düştü.

Foyle diğerlerine döndü. "Bu şey haklı," dedi, "ve siz hatalı-sınız. Biz, herhangi birimiz, kim oluyoruz ki dünya için bir karar verelim? Bırakalım dünya kendi kararlarını versin. Biz kim oluyoruz ki dünyadan sır saklıyoruz? Bırakalım dünya öğrensin ve kendi adına karar versin. Eski St. Patrick'e gelin."

Foyle jaunte'ledi; diğerleri de onu izledi. Kare bloğun çevresinde hâlâ kordon duruyordu ve bu arada büyük bir kalabalık toplanmıştı. Atılgan ve meraklıların o kadar büyük bir kısmı dumanlar tüten yıkıntıya jaunte'liyordu ki, polis onları dışarıda tutmak için koruyucu bir ısı yükleme alanı oluşturmuştu. Yine de afacanlar, macera meraklıları ve sorumsuzlar ısı yükleme alanında yanıp acıyla inleseler bile yeniden yıkıntıya jaunte'lemeye çalışıyorlardı.

Y'ang-Yeovil'in bir işaretiyle ısı yükleme alanı kapatıldı. Foyle kızgın moloz yığınlarının arasından katedralin on beş ft.'i ayakta kalmış doğu duvarına doğru ilerledi. Elleriyle üzerinden dumanlar çıkan taşları inceledi, bastırıp yerlerinden oynattı. Bir gıcırta duyuldu; üç ft.'e beş ft.lik bir bölme sarsılıp açıldı ve sıkıştı. Foyle taşları kavrayıp çekti. Bölme sarsıldı; derken kavrulmuş menteşeler parçalandı ve taş panel çöktü.

İki yüzyıl önce, organize din yasaklanıp bütün inançların geleneklere bağlı müritleri yeraltına sürüldüğünde bazı dindar yürekler Eski St. Patrick'deki bu gizli girintiyi inşa edip bir sunağa çevirmişti. Çarmıhın altın yüzeyi hâlâ sonsuz inancın parlaklığıyla parlıyordu. Haçın dibinde Tepkisiz Kurşun İzomerden yapılmış küçük siyah bir kutu duruyordu.

"Bu bir işaret mi?" dedi Foyle nefes nefese. "Bu istediğim cevap mı?"

Başka birileri dokunamadan ağır kasayı yakaladı. Katedralin Beşinci Cadd'e ye bakan yüz yarda ilerdeki merdiven kalıntılarına doğru jaunte'ledi. Burada şaşkın kalabalığın gözleri önünde kasayı açtı. Kasanın içindekilerle ilgili gerçekleri bilen

Haberalma ekiplerinden dehşet dolu bağırışmalar geldi.

"Foyle!" diye bağırdı Dagenham.

"Tanrı aşkına Foyle!" diye haykırdı Y'ang-Yeovil.

Foyle kutudan iyodin kristalleri renginde, bir sigara büyüklüğündeki bir nesne . . . katı bileşim halindeki yarım kiloluk Transplutonyum İzotoplarından oluşan bir PyrE mermisi çıkardı.

"PyrE!" diye bağırdı kalabalığa "Alın! Saklayın! Bu geleceğiniz! PyrE!" Mermiyi kalabalığa fırlatıp arkadakilere omuzunun üzerinden bağırdı: "San Francisco! Rus Tepesi platformu."

St. Louis-Denver yoluyla San Francisco'ya jaunte'leyip öğleden sonra saat dörtte sokaklar akşam alışverişı yapan jaunte'cilerle doluyken Rus Tepesi platformunda belirdi.

"PyrE!" diye uludu Foyle. Şeytansı yüzü kan kırmızısı parlıyordu. Korkunç bir görüntüydü bu. "PyrE. Bu sizin. Ne olduğunu size söylemeye zorlayın onları. Nome!" diye bağırdı peşinden gelenlere ve yine jaunte'ledi.

Nome'da    len yemeği zamanıydı, bı k  fabrikalarından biftek ve biralarını almak için jaunte'lemiş olan kereste işçileri, ortalarına yarım kiloluk bir iyodin renkli alaşım fırlatıp kenar mahalle a zıyla, "PyrE! Duyuyor musunuz, be adamlar? Beni dinleyin, siz PyrE! Tahmin y r tmeyin, siz. PyrE'yi anlattırın onlara, i te!" diye bağıran kaplan yüzlü adam karşıсында şaşkınlıktan donakaldılar.

Her zamanki gibi birkaç saniye sonra beliren Dagenham, Y'ang-Yeovil ve diğerlerine, "Tokyo. Kraliyet platformu!" diye bağırdı. Kurşunların ona ulaşmasına ramak kala kayboldu.

Tokyo'da serin ve berrak bir sabahın dokuzuydu ve sazan havuzlarının yanındaki Kraliyet platformunun çevresinde kaynaşan i  saati kalabalığı, birdenbire ortaya çıkıp onlara tuhaf bir metalden yapılma bir mermi ve unutulmayacak tehditler savuran kaplan yüzlü Samuray karşıсында donup kaldı.

Foyle bu çılgın kedi fare oyununda her zaman  nde giderek önce sa anak yağışlı Bangkok'a, sonra Muson ya murlarının

hiddetini yaşıyan Delhi'ye gitti. Bağdat'ta saat sabahın üçüydü ve kapanış saatinden daima yarın saat ileride kalarak dünyanın çevresinde dolaşan gece kulübü kalabalığı ve bar-sürüngenleri, onu sarhoş sarhoş alkışladı. Paris'te ve Londra'da gece yarısıydı; Champs Elysees ve Piccadilly Sirki'ndeki kalabalık Foyle'un belirmesi ve tutkulu teşvikleri ile hareketlendi.

Elli dakika içinde onu izleyenlere dünyanın dörtte üçünü dolaştırdıktan sonra, Foyle, Londra'da onu yakalamalarına izin verdi. Onu yere yuvarlamalarına, T.K.İ. kasayı elinden almalarına, kalan PyrE mermilerini sayıp kasayı çarpıp kapamalarına izin verdi.

"Bir savaş için yeteri kadar kaldı. Yok etme . . . soykırım için yeter de artar bile. Cüret edebilirsiniz." Sınırlı bir zafer duygusuyla kahkahalar atıp hıçkırıyordu. "Savunma için milyonlar feda ama yaşamak için tek bir kuruş yok."

"Ne yaptığının farkında mısın, seni lanet olası katil?" diye bağırdı Dagenham.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Dört kilo PyrE dünyaya dağıldı! Bir düşünce ve hepimiz – Doğruyu söylemeden onları nasıl geri alabiliriz? Tanrı aşkına Yeo, şu kalabalığı uzak tut. Bunu duymalarına izin verme."

"İmkânsız."

"O zaman jaunte'leyelim."

"Hayır," diye gürledi Foyle. "Bırakın bunları duysunlar. Bırakın her şeyi duysunlar."

"Sen delisin be adam. Dolu bir tabancayı çocukların eline verdin."

"Siz onlara çocuk muamelesi yapmaktan vazgeçerseniz onlar da çocuk gibi davranmaktan vazgeçeceklerdir. Siz kim oluyorsunuz ki onları denetliyorsunuz?"

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Onlara çocuk gibi davranmayı bırakın. Onlara dolu tabancanın ne olduğunu anlatın. Her şeyi ortaya dökün." Foyle vahşice güldü. "Dünyadaki son Yıldız Odası görüşmesini bitirdim.

Son sırrı paramparça ettim. Bundan sonra sır yok . . . Bundan sonra çocuklara neyi bilmelerinin onlar için iyi olduğunu söylemek yok . . . Bırakın hepsi büyüsün. Artık zamanıdır."

"Tanrım, gerçekten de deli bu."

"Deli miyim? Yaşam ve ölümü, yaşayan ve ölen insanlara geri verdim. Sıradan insanlar, bizim gibi hırslı ve tutkulu adamlar . . . dünyayı önlerine katıp kamçulamaktan kendilerini alıkoyamayan kaplan adamlar tarafından yeterince kırbaçlanıp güdüldü. Biz kaplanlarız, üçümüz de, ama biz kim oluyoruz da yalnızca tutkulu olduğumuz için dünya adına kararlar alıyoruz? Bırakın yaşamla ölüm arasındaki seçimi dünya kendi yap-sın. Niçin biz bu sorumlulukla bağlanalım?"

"Biz bağlı değiliz," dedi Y'ang-Yeovil yavaşça. "Biz hırslıyız. Ortalama adamın kaçtığı sorumluluğu yüklenmek zorundayız."

"O zaman bırakın kaçmaktan vazgeçsin. Bırakın görev ve suçluluğunu, elleri açık koşup gelen ilk hilkat garibesinin omuzlarına fırlatmaktan vazgeçsin. Sonsuza dek dünyanın günah keçileri olarak mı kalacağız biz?"

"Lanet olsun sana!" diye bağırды Dagenham hiddetle. "İn-sanlara güvenilmeyeceğinin farkında değil misin? Kendileri için neyin iyi olduğundan haberleri bile yok."

"O zaman bırakın öğrensinler ya da ölsünler. Bu işin içinde hepimiz beraberiz. Bırakın beraber yaşayıp ölelim."

"Onların vurdumduymazlığı yüzünden sen de ölmek mi istiyorsun? Her şeyi patlatıp yok etmeden o mermileri nasıl geri alacağımızı bulman gerek."

"Hayır. Ben onlara güveniyorum. Kaplana dönüşmeden önce ben de onlardan biriydim. Benim gibi tekmelenip uyanırılırlarsa, hepsi benzersiz olabilir."

Foyle silkinip aniden Picadilly Sirk'i'nin karşısındaki Eros heykelinin elli ft yükseklikteki bronz başına jaunte'ledi. Tehlikeli bir biçimde tüneyerek feryat etmeye başladı: "Beni dinleyin, siz hepiniz! Dinleyin be adam! Vaaz verecem, ben! Sıkı dinleyin,

ha!"

Cevap olarak kükremeler yükseldi.

"Sizi domuzlar, sizi. Domuzlar gibi çürüyorsunuz. İçinizde en çoğu var, en azını kullanıyorsunuz. Beni duyuyo musunuz, ha? İçinizde milyon var, kuruslar harcıyorsunuz. İçinizde bir da-hi var, deliliği düşünüyöyorsunuz. İçinizde bir kalp var, boşluklar hissediyöyorsunuz. Hepiniz. Her bir, hepiniz . . ."

Alay sesleri yükseldi. Saplantılı insanların isterikli tutku-suyla devam etti.

"Harcamanız için savaş gerek. Düşünmeniz için engel ge-rek. Büyümeniz için bi meydan okuma gerek. Kalan zamanda yerinizde sayıyorsunuz. Domuzlar sizi! Tamam ya, Allah sizi kahretsin! Ben size meydan okuyom, ben. Ölü'n ya da yaşayıp büyük olun. Kendinizi havaya uçurup nalları dikin ya da bana gelin, sizi heybetli yapayım. Ölü'n sizi kahrolasılar, ya da gelip beni, Gully Foyle'u bulun ve sizi büyük yapayım. Size yıldızla-rı vereyim. Sizi adam edeyim!"

Uzay-zamanın jeodezik çizgileri boyunca bir Başkayere ve Başkazamana jaunte'ledi. Bir kargaşaya vardı. Bir an için karar-sız bir para-Şimdi' de asılı kaldı ve sonra yine kargaşaya düştü.

"Yapılabilir," diye düşündü. "Yapılmalı."

Bilinmeyenden bilinmeyene fırlatılan, yanan bir mızrak gi-bi yine jaunte'ledi, ve yine bir para-uzay ve para-zaman karga-şasına geri düştü. Hiçbiryer'de kaybolmuştu.

"İnanıyorum," diye düşündü. "İnancım var."

Yine jaunte'ledi ve yine başaramadı.

"Ne ye inancım var?" diye sordu kendine, boşlukta sürük-lenirken.

"İnanca inancım var," diye cevapladı kendini. "İnanacak bir şeyler olması önemli değil. Yalnızca bir yerlerde inanmaya değecek bir şeyler olduğuna inanmak gerek."

Son bir kez jaunte'ledi ve inanma isteğinin gücü rastgele varış noktasının para-Şimdi'sini gerçek bir Şimdi'ye dönüştürdü.

ŞİMDİ: Orion'daki Rigel, mavi beyaz yanan, dünyadan beş yüz kırk ışık yılı uzakta, güneşten on bin kat daha parlak, otuz yedi dev gezegenin etrafında döndüğü bir enerji kazanı . . . Foyle, inandığı ama hâlâ hayal edilemeyen muazzam kaderle yüz yüze, uzayda donarak ve boğularak asılı kaldı. Kör edici bir an için, dünyanın ilk şafağında denizden çıkıp da ilkel bir kumsalda soluğu kesilerek kalakalan ilk solungaçlı yaratık kadar çaresiz, şaşkın ama bir o kadar da kaçınılmaz olarak uzayda asılı kaldı.

Uzay-jaunte'leyip para-Şimdi'yi Şimdi'ye dönüştürdü . . .

ŞİMDİ: Lyra'daki *Vega*, dünyadan yirmi altı ışık yılı uzakta, Rigel'den daha mavi bir renkle parlayan gezegensiz ama, gazlardan oluşan kuyrukları koyu siyah gökyüzünde ışıldayan parlak kuyruklu yıldız sürülerinin çevrelediği bir AO sınıfı yıldız . . .

Ve yine para-Şimdi'yi Şimdi'ye dönüştürdü:

ŞİMDİ: Canopus, güneş kadar sarı, devasa, bir zamanlar solungaçlı olan bir yaratık tarafından sonunda istila edilmiş, uzayın sessiz boşluklarında gürleyen bir yıldız. Yaratık, yaşamdan çok ölüme, geçmişten çok geleceğe yakın olarak dünyanın sonundan fersahlarca ötede evrenin kumsalında soluğu kesilerek asılı duruyor; Canopus'u çevreleyen, Satürn'ün halkalarına benzeyen ve Satürn'ün yörüngesi mesafesindeki toz, meteor ve

zerre kütlelerini hayranlıkla seyrediyordu.

ŞİMDİ: Boğa'daki Aldebaran, on altı gezegeni birbirlerinin çevresinde dönen ebeveynlerinin etrafında yüksek hızla elipsler çizen bir çift yıldızdan oluşmuş devasa kırmızı yıldız. Giderek artan bir güvenle uzay-zamanda hareket ediyordu . . .

ŞİMDİ: Antares, Aldebaran gibi ikili, dünyadan iki yüz elli ışık yılı uzakta, Merkür büyüklüğünde Cennet ikliminde iki yüz elli gezegenciğin çevrelediği M sınıfı bir kırmızı dev . . .

Ve son olarak . . . ŞİMDİ:
Göçebe'ye geri dönmüştü.¹

Mîra adlı kız, onu Göçebe'deki malzeme dolabında, sıkıca kıvrılıp yatmış, yüzü çökük, gözleri ilahi bir ilhamla yanarken buldu. Asteroid uzun zaman önce tamir edilip havayla doldurulmuş olmasına rağmen Foyle, hâlâ yıllar önce doğumuna neden olan o tehlikeli günlerdeki hareketlerini tekrarlıyordu.

1.- Yıldızlar Hedefim'de A.B. bu satırın ardına aşağıdaki dörtlüğü yerleştirmeyi seçmiş. yhn.

"Gully Foyle benim adım
Terra benim yurdum.
Derin uzay benim evim
Yıldızlardır hedefim."

Ama şimdi uyuyor ve meditasyon yapıyor, öğrendiği mükemmelliği içine sindirip kucaklıyordu.

Derin düşüncelerinden trans haline geçti ve dolaptan çıkıp kör gözlerle, yana çekilip dizlerinin üzerine çöken dehşete kapılmış kızın yanından yürüyüp gitti.

Boş geçitlerde başıboş dolaştı ve dolabın rahim ortamına döndü. Yine kıvrılıp yattı ve kayboldu.

Kız ona bir kere dokundu, hiç kımıldamadı. Yüzüne kazılı adı mırıldandı. Cevap vermedi. Kız dönüp asteroidin içlerine, Jöseph'in hükmettiği kutsalların kutsalı bölgeye koştu.

"Kocam bize döndü," dedi Mqira.

"Kocan mı?"

"Bizi mahveden Tanrı-adam."

Jöseph'in yüzü öfkeyle karardı.

"Nerede o? Göster bana!"

"Onun canını yakmayacaksın değil mi?"

"Bütün bedeller ödenmelidir. Göster bana."

Jöseph kızı Göçebe'deki dolaba kadar izledi ve dikkatle Foyle'u inceledi. Yüzündeki öfkenin yerini merak aldı. Foyle'a dokunup onunla konuştu; hâlâ bir tepki yoktu.

"Onu cezalandıramazsın," dedi Mqira. "Ölüyor."

"Hayır," diye cevap verdi Jöseph yavaşça. "Rüya görüyor. Ben bir rahip olarak bu rüyaları bilirim. Yakında uyanıp insanları olan bizlere düşüncelerini okuyacak."

"Ve o zaman da onu cezalandıracaksın."

"Cezasını kendi içinde bulmuş zaten," dedi Joseph.

Jöseph dolabın dışına oturup uyanışı beklemeye hazırlandı. Mqira kıvrılan koridorlardan koşup gitti ve birkaç saniye sonra ılık su dolu gümüş bir leğen ve yiyecek dolu gümüş bir tepsiyle döndü. Kız yavaşça Foyle'u yıkadı ve tepsiyi ona sunmak için önüne bıraktı, ardından Jöseph'in . . . dünyanın yanına yerleşip uyanışı beklemeye hazırlandı.

şu anda bilim kurgu ortamında
gerçek bir efsane olan
kaplan! kaplan!'ı
bitirmiş durumdasınız.
çok kısa bir süre sonra
yeni bir alfred bester romanı
yıkılmış adam
raflarda yerini alacak, unutmayın!

altıkırkbeş yayın bilim kurgu dizisi

- brian stableford
 - merkeze seyahat (asgard üçlemesi, 1. kitap)
 - merkezden gelen istilacılar (asgard üçlemesi, 2. kitap)
- philip k. dick
 - karanlığı taramak
- theodore sturgeon
 - insandan öte

ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir . . .

"Sizi domuzlar! Hepiniz domuzlar gibi çürüyorsunuz.
İçinizde coğu var ama en azını kullanıyorsunuz. Düşünmeniz için engellenmeniz gerek.
Büyümeniz içinse bir meydan okuma. Kalan zamanınızda yerinizde sayıyorsunuz.
İşte size meydan okuyorum! Ölü ya da yaşayıp büyük olun, nalları diki ya da bana gelin.
Ölün kahrolasılar, ya da beni, Onlly Foyle'u bulun. Sizi büyük yapayım.
Size yıldızları vereyim. Sizi adam edeyim..."

Sıradan bir adam kaplana nasıl dönüşür?

Hırs?.. Öfke?.. Saplantı?..

Uzayda ölüme terk edilen, ölmesi gereken bir adam, tekmelenip uykusundan uyandırılırsa
ve tüm dünyayı da kendisiyle beraber uyandırmaya kalkışırsa...

24. yüzyılın en değerli adamı, yüreğinde intikam ateşi
ve yüzünde bir kaplan dövmesiyle dolaşıyor...

Ve av başladı.

Her 6.45 okuru bilir ki, gökyüzü mavi, su ise ıslaktır...

Dolayısıyla tehlikede değil, tehlikeliyiz.

ISBN 975846701-8

9 799758 467012

645
BİLİM
KURGU

AKBN 00-41.2-2-08-1415-AB-QÇ